

မိမိ အိမ်

အလှူအငွေ

၁၅၀၀ မြန်မာ့သမိုင်းကျမ်း

ထိပ်တန်းအဆင့်

ကောင်းမွန်

BURMESE
CLASSIC
COM



ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- အထူးပြုချက် - ၅၀၁၈၂၀၁၂၀၉
- အထူးပြုချက် - ၅၀၀၄၆၂၀၅၁၀
- အကြိမ် - ပထမအကြိမ်
- ၂၀၁၀-ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ
- အုပ်စု - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၅၀/-
- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်ကေခိုင်ဦး (မြ-၀၃၇၆၉)
- ရွှေသမင်စာပေ
- ၃၇/၄၄လမ်း၊
- မိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊
- ရန်ကုန်တိုင်း။
- အတွင်း/အပုံးပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်အေးအေး (မြ-၀၇၄၉၅)
- စန်းသော်တာပုံနှိပ်တိုက်
- တိုက် (၅၃)၊ ၅၅ လမ်း
- ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း။

“ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ် ကတ်တလောက်အညွှန်း” (CIP)

ဒီဇိုင်း

၈၉၅-၈၃

အထူးသဖြင့် ၁၅၀၀ မှတ်တမ်းကို ထိပ်တန်းအဆင့်
ကတ်တလောက်/ ဒီဇိုင်း၊ ရန်ကုန်၊ ရွှေသမင်စာပေ ၂၀၁၀။

၂၃၂ စာ၊ ၁၅ စင်တီ x ၁၈ စင်တီ ၊

အထူးသဖြင့် ၁၅၀၀ မှတ်တမ်းကို ထိပ်တန်းအဆင့်
ကတ်တလောက်

အထူးသဖြင့် ၁၅၀၀ မှတ်တမ်းကို ထိပ်တန်းအဆင့် ကတ်တလောက်

၅



“မောင်ကျောင်းသား ဒီသာပါမောက္ခကြီးဆီ သွားမလို့
ဆို”

ဦးပဉ္စင်းထွန်းနဲ့ က အခုလိုပြောတော့ ကျွန်တော် ရယ်ချင်မိ
သည်။ သူတို့မေ့ရှာက ဆရာသာထူးအောင်အိမ် မသွားဘူးလားလို့
မေးတာကြောင့် နေနိုင် ဦးပဉ္စင်းကို လက်အုပ်ချီပြီး...

“တပည့်တော် တောင်အရပ်စွန်းစွန်း ရွာစားမိန်ကွာဟားရဲ့
အပိုင်စားရပ်ဝန်းက ဆရာသာထူးအောင်ရဲ့နေအိမ် အခန်းကျဉ်းလေးထဲ
ကိုရောက်တော့ ဆရာကတော် ဒေါ်အေးကျော် အကြော် ကြော်နေ
ရင်း မင်းဆရာ ဟင်းမကောင်းလို့ ဈေးခြင်းတောင်းဆွဲ ဈေးမကွဲခင်
ဈေးထဲပြေးပါတယ်” တဲ့။

ရွှေသမင်စာပေ

၆

ဒီဇိုင်းခ

ဦးပွင်းထွန်းဇံက လူဘဝက အတိသမား အကြွင်းအကျန်
လေးတွေက ဦးစိမ်းပြည့်ပြည့်ဘဝအထိ ရိုက်ခတ်တုန်း။

“ကဲ... မောင်ကျောင်းသား ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့စမ်း”

“ဘယ်လဲဘုရား”

“ဒကာဦးအောင်သိန်း နေမကောင်းဘူး၊ အနာသည်းလို့
အသည်းအသန်ဖြစ်နေတယ်ဆိုပဲ”

ဘကြီးဦးအောင်သိန်းက အသက်ခုနစ်ဆယ်ကျော်ပြီ။

“သူ့သမီး သူ့သားတွေက ခုန ကျောင်းလာပြီး ဆရာတော်
ကြီးကို ယန်ကြားလို့ ဆရာတော်ကြီးက ဦးပွင်းကို သူ့အဖွဲ့ကိုချွတ်ဖို့
အမှာတော်ပါးလိုက်တယ်၊ လိုက်ခဲ့တော့”

“အရှင်ဘုရားက ဘကြီးတော်ရဲ့အစွန်းကို ဘာနဲ့ချွတ်မှာလဲ
ဘုရား”

“အိုဆိုနဲ့ပေါ့ ဒကာရယ်”

ဦးပွင်းကလည်း လူပျော်၊ အဲလေ... ဦးပွင်းပျော် ဒီလိုနဲ့
ဦးပွင်းနဲ့ မောင်ကျောင်းသားတို့ အစွန်းမဟုတ်ပါဘူး၊ အဖွဲ့ချွတ်ဖို့
လက်တပြင်ပြင်နဲ့ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်
လျှောက်လာရင်း ဈေးမကွဲနေမကွဲခင် ဈေးဝယ်ပြီးထွက်လာတဲ့ ဈေး
ခြင်းတောင်းတစ်လုံးနဲ့ လူဆရာကိုတွေ့တော့ လူဆရာက လက်အုပ်
လေးချို...

အထူးသဖြင့် ၁၅၀၀ မှောင်သိုင်းကွက်နဲ့ ထိပ်တန်းအဆင့် ကောင်းမှု၊ အ

၇

“ဘယ်ကြွမလို့လဲဘုရား”

“ဟာ... အတော်ပဲ၊ ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့စမ်းပါ ဒီသား ‘မောက္ခကြီး’

ဦးပွင်းကို ရှေ့တန်းတင်၊ အခြံအရံနှစ်ယောက်ဖြင့် ခဲဘဲ ကျောင်း
ဆရာနဲ့ မောင်ကျောင်းသား နောက်က ကောက်ကေး၊ ဂီပါအောင်
လျှောက်လာရင်း ဆရာသာထူးအောင် က...

“ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ နေနိုင်”

“ဘကြီး ဦးအောင်သိန်း အနာသည်းလို့ မီးစား နုနံ၊ ပ...
ရှုပ်ကုန်ပြီ၊ ဒီလို ဆရာရေ...၊ ဘကြီး အသည်းအသန်နေမကောင်း
ဘူး ကြားတယ်ဗျာ၊ အဲဒါ ဘဝကူးခါနီးမှာ အဖွဲ့အလမ်းတစ်ခုခုဖြစ်နေ
တယ်နဲ့ တူပါစာယ်၊ ကျန်တာတော့ ဦးပွင်းသာ မေးကြည့်ပေတော့”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ဦးပွင်းက ပြုံးပြီး...

“ဒီလို ဒီသာဆရာကြီးရေ...၊ ဆရာတော်ကို သူ့အိမ်သားတွေ
လာလျှောက်တယ်၊ နေမကောင်းဖြစ်နေတာ အတော်ကြာပြီတဲ့၊ သူ
စိတ်ထဲမှာ အဖွဲ့အလမ်းတစ်ခုဖြစ်နေတယ်၊ အဖွဲ့ချွတ်ပေးပါဆိုလို့...”

ဦးပွင်းစကားကြောင့် ဆရာသာထူးအောင် သက်ပြင်းချည်း...

“အင်း... အသက်ကလဲကြီးပြီဆိုတော့ မီးစာကုန်ရေခန်းအချိန်
လေ၊ သူ့မြေးတွေ၊ သူ့သမီးတွေအတွက် နောက်ဆံတင်းနေတာနဲ့
တူပါရဲ့ဗျာ၊ အင်း... ဒုက္ခသောကတွေ မလွယ်ပါလားနော်”

“ခက်တာက ကျုပ်ကလဲ ဝါတော်က ခပ်နနရယ်၊ ဒကာကြီး

ဦးအောင်သိန်းကို ဘယ်လိုတရားချရပါ့မလဲ စဉ်းစားမိရင်း ကျောင်းဆရာကိုတွေ့လို့ အားကိုးရအောင်ခေါ်တာ”

ဦးပဉ္စင်းရဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းစကားကြောင့် ဆရာစာပည့်နှစ်ယောက် ရယ်မိကြပါသည်။

“ဦးပဉ္စင်း ဘယ်ကြမလို့လဲဘုရား”

လူနာတွေတဲ့ ဦးမင်းစိုးက လက်အုပ်လေးချိုး ပြောတော့...

“ဒကာကြီး ဦးအောင်သိန်း အိမ်ပျို”

ဘကြီးနာမည်ကြားတော့ ဦးလေးဦးမင်းစိုးက ခေါင်းရမ်းရင်း...

“အင်း... ဦးလေးက သိပ်အစွဲအလမ်းကြီးတာ၊ တော်ရုံတော့ ပြောလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး ဦးပဉ္စင်း”

“ကိုယ်အစွမ်းရှိသလောက်တော့ ကြိုးစားခဲ့ပါ့မယ်၊ ထိပ်ဆုံးတော့ မဟုတ်ရင် အလယ်အလတ်တော့ ရနိုင်သေးတယ်”

“ဦးပဉ္စင်း အဲဒါ စိုင်းထီးဆိုင် သီချင်းကြီး ထင်တယ်နော်”

ဦးလေးစကားကြောင့် ကျွန်တော်နဲ့ ဆရာလေးက ရယ်ချင်ချင် ဖြစ်မိကာ ပြုံးမိမိ။ ဦးပဉ္စင်းကလည်း ခပ်တည်တည်၊ သိက္ခာသမာဓိ နဲ့ပြည့်စုံတဲ့ ကျွန်နဲ့ မျက်လွှာချကာ...

“တွေးတောပိုင်းခြားတတ်ရင် သီချင်းလဲ တရားဖြစ်တတ်ပါတယ် ဒကာ၊ ကဲ... ဦးပဉ္စင်းလဲ ကြွပါဦးမယ်”

ရွှေသမင်ဇာပေ

“တင်ပါ့ဘုရား”

ဦးလေးမင်းစိုးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာမြင်နေရတဲ့ ဘကြီးဦးအောင်သိန်းခြံဝင်းထဲကိုဝင်တော့ အိမ်ပေါ်က ဘကြီး မမိ၊ ဒေါ်လေးစိန် က...

“ဟော... ဦးပဉ္စင်းထွန်းခံ ကြွလာပြီ၊ ဟဲ့... ခြေသုတ်ယူခဲ့လေ သမီး”

ဘကြီးရဲ့မြေးဖြစ်သူ ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း အေးချိုက ဦးပဉ္စင်း ခြေသုတ်ရန် ဘကြီးပုဆိုးတစ်ထည် ယူလာခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ အိမ်ပေါ်ရောက်တော့ ဘကြီးက ဘုရားခန်းမှာ အိပ်နေသည်ထင်ရပါသည်။

“အိပ်နေတာလား ဒကာမကြီး”

ဦးပဉ္စင်းရဲ့ ခပ်တိုးတိုးအမေးကြောင့် ဒေါ်လေးစိန် လက်အုပ်ချိုး...

“မအိပ်သေးပါဘူးဘုရား၊ ခဏမှိန်းနေတာပါ”

အိမ်ပေါ်ခန်းမှာ ဘကြီးရဲ့အစွဲချွတ်ခန်းအတွက် သတင်းကြားလို့ နဲ့ တုပါသည်။ ရပ်ကွက်ထဲက လူတော်တော်များများ ရောက်နေပါသည်။ လူနာတို့ဝယ်က ဖက်ရည်ဆိုင်က စပ်စပ်စုစု အလှူအကျင့်ကို မွေးရာပါ ဝါသနာပါတဲ့ ကိုထွန်းထွန်းဦးတို့ရပ်ကွက် သတင်းတောက်မလေး အသွပ်သည်အေးမြတို့ အပါအဝင်ပေါ့။

ရွှေသမင်ဇာပေ

ဦးပွင်းက ဘကြီး ခေါင်းရင်းနားအစပ်မှာ ဝင်ထိုင်တော့ ကျွန်တော်နဲ့ ဆရာက ဘကြီးရဲ့တစ်ဖက်မှာ အသာဝင်ထိုင်ပါသည်။ ဘကြီးက လူရိပ်အခြေအနေကြောင့် မျက်လုံးကို အားယူဖွင့်ကြည့်ကာ ဦးပွင်းကို တွေ့တော့...

“ဪ... ဦးပွင်းတောင် ကြွလာပြီကိုး”

ဆရာ သာထူးအောင်ကို ဦးပွင်းက လှမ်းကြည့်သည်။ (ဘယ်လို စပြောရမလဲဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပေါ့) ဆရာကလည်း တပည့်ဖြစ်သူ ကျွန်တော်ကိုကြည့်တော့ ကျွန်တော်အိတ်ကပ်ထဲက လက်တစ်ဝါး သာသာ အရှင်ဆန္ဒာမိကရဲ့ စာအုပ်နှစ်အုပ်ကိုထုတ်ကာ ဆရာ့ကို ပေးသည်။ ဆရာက စာအုပ်ကိုလှန်ရင်း...

“အဟမ်း... ဘကြီး နေကောင်းလား”

ဆရာစကားကြောင့် လူအုပ်ဆီက တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ်ရယ်သံတွေ ကြားရသည်။ ဦးပွင်းလည်း ပြုံးချင်တဲ့ပုံဟန်ကို တွေ့ရသည်။ ဆရာ ခေါင်းကုတ်ရင်း...

“ဘကြီး နေမကောင်းဘူးဆိုလို့ ကျွန်တော်တို့လဲ ဦးပွင်းနဲ့အတူ လိုက်လာတာ၊ အင်း... အခုလိုအခြေအနေမှာ ဘကြီးကို ကြည့်ပြီး ပူလိုက်တာဗျာ”

ဘကြီးကလည်း ခေါင်းအသာညိတ်ပြရင်း...

“အင်း... တပေါင်းလဆိုတော့လဲ ပူပြီကိုး၊ ယပ်တောင်

ဆရာလေးကို ယူပေးလိုက်ကြလေ”

ဘကြီးစကားကြောင့် ကျွန်တော် ခေါင်းငုံ့ကာရယ်မိသည်။ ပြောတဲ့သူနဲ့ နားလည်တဲ့လူက အဓိပ္ပာယ်လွဲနေပါပြီ။ ဦးပွင်းက ဆရာဆီက စာအုပ်ကို လှမ်းတောင်းကာ တင်ယူခဲ့ထိုင်နေရာ သင်္ကန်းကြားမှ လက်နှစ်ဖက်ကိုယှက်ရင်း စာအုပ်ကိုဖွင့်ကာ...

“ဒကာကြီးဦးအောင်သိန်း အခုအချိန်မှာ ဘာမှ မှီတွယ်မနေပါနဲ့၊ ဘုရားရဲ့ကျေးဇူးတော်ကိုသာ အာရုံပြုပါ”

ဘကြီးက ခေါင်းကို အသာရမ်းနေသည်။ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ သဘော။

“ဒီကလေးကို ကျုပ် ဘယ်လောက် သံယောဇဉ်တွယ်လဲ ဦးပွင်း အသိဆုံးပါ”

ဘကြီးစကားကြောင့် ဆရာက ခပ်တိုးတိုး ကျွန်တော်ကို ကပ်ပြောပါသည်။

“မလေးရှားသွားတဲ့ သူ့မြေး အောင်ကိုအတွက် စိုးရိမ်နေပုံရတယ် ထင်တယ် နေနိုင်”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြမိပါသည်။ ဦးပွင်းက တရားချနေပါသည်။

“သံယောဇဉ်မီး ဘယ်လောက် ကြောက်ဖို့ကောင်းလိုက်လဲ ဒကာကြီး၊ အသိဆုံးပါ၊ ဒကာကြီးအောင်သိန်း ဘယ်အရာမှ

ငါဟာ ငါ့ပစ္စည်းလို့ သတ်မှတ်လို့မရဘူးနော်၊ ဦးပွင်းတို့ဗုဒ္ဓက အခုလို ဟောကြားထားတယ် ဒကာကြီး (မသေရာနိဗ္ဗာန်ကို မမြင်သူရဲ့ အနှစ်တစ်ရာ အသက်ရှင်ရခြင်းထက် မသေရာနိဗ္ဗာန်ကိုမြင်သူရဲ့ တစ်နှစ်တာ အသက်ရှင်ရခြင်းက အဆပေါင်းများစွာ ပိုပြီး မြင့်မြတ်ပါတယ်) ဒကာကြီး၊ ဘာတွေများ တွယ်တာနေတာလဲ”

ဦးပွင်းအမေးကြောင့် ဒကာကြီး ဦးအောင်သိန်းက အားယူကာ...

“ဒီကလေးများ မပြောမဆိုနဲ့ ရီရယ်ကိုပြောင်းသွားပြီတဲ့”

“အယ်လို...”

“ဟင်...”

အားလုံး ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ တအံ့တဩ။ နောက်ကလူပရိသတ်က ရယ်သံ ခပ်အုပ်အုပ်ပျံ့လွင့်လာပါသည်။

“မလေးရှားကို ခဏ အလုပ်သွားလုပ်တာလေ”

ဦးပွင်းစကားကြောင့် ဘကြီးက အားယူကာ ခေါင်းခါရမ်းရှင်း...

“ကျုပ်မြေးကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး ဦးပွင်း၊ ကျုပ်ချစ်တဲ့ မန်ယူအသင်းက ကျုပ်မြေးထက် ပိုချစ်တဲ့ ရော်နယ်ဒိုလေ အသင်း ပြောင်းသွားတာ ပြောတာ”

“သေဟဲ့ နန္ဒီယ”

ဦးပွင်း သူနုပေးသူရိုက်ကာ မချီတင်ကဲပြောလည်း ဘကြီးက မျက်ရည် တစမ်းစမ်း...

“အနည်းဆုံး ဒီကလေး ဖာဂူဆန်နဲ့ကျုပ်မျက်နှာတော့ ထောက်သင့်တာပေါ့ အဟွတ်.. အဟွတ်”

ဘကြီးက ချောင်းလေးပင်ဆိုးလိုက်သေးသည်။ ဒေါ်လေးက သူတို့နောက်ကနေ အသာလှမ်းပြောပါသည်။

“အဲဒီ ဒိုလေး ဆိုလား၊ အသင်းပြောင်းသွားလို့ဆိုပြီး ဆရာဝန်ပေးတဲ့ဆေးလဲ မသောက်ဘူး မောင်နေနိုင်”

ဦးပွင်းလည်း ကြားဝံ့ရပါသည်။ ဦးပွင်းက ဘယ်လိုဖြေရှင်းကြမလဲ မေးပုံနဲ့ သူနဲ့ ဆရာလေးကို မျက်ဝန်းပင့်ကြည့်သည်။ ဆရာကလည်း ဘာပြောလို့ပြောရမှန်းမသိတာကြောင့် ကျွန်တော်ချောင်းတစ်ချက်ဟန်နဲ့ပြီး...

“အဟမ်း.. ဘကြီး မစိုးရိမ်ပါနဲ့”

“ဘာလို့မစိုးရိမ်ရမှာလဲကွ၊ မစိုးရိမ်ဆိုတာ ဦးပွင်းတို့နေတဲ့ ကျောင်းတိုက်ပဲဟာ၊ မန်ယူမှာ နံပါတ်ခုနစ်ကို ဘယ်သူပေးမလဲ”

ဘကြီးက တကယ့်ဘုဂလနဲ့။ မထူးတော့ပြီမို့...

“ဘကြီးကြိုက်တဲ့ ဇေယျာရွှေမြေဟာ ဟို ရာဇာဝင်းသိန်းလေ၊ ဘကြီးပဲ ရာဇာဒိုလေးလို့ခေါ်တဲ့ ဘောလုံးသမားကို ဖာဂူဆန် ဝယ်လိုက်ပြီ”

“ဟင်... တကယ်...”

ဘကြီးမျက်နှာ လန်းဆန်းတက်ကြွပုံက ကမ္ဘာကျော်ဆေးတွေ တစ်ပြိုင်နက်တည်းသောက်လိုက်သလိုပါပဲ။ ဘကြီး အားယူထတော့ အနီးဆုံးက ဆရာလေးနဲ့ နောက်က ကိုထွန်းထွန်းတို့ ထူမတ်ပေးကြ ပါသည်။

“အခုလာမယ့် (ဒါဘီ)ပွဲတော့ ဘကြီး ကြည့်ဖြစ်အောင် ကြည့်သင့်တယ် ဘကြီး။”

“မင်း လူကြီးကို မနောက်ရဘူးနော်”

“တကယ်ပြောတာပါဗျာ”

ဆရာလေးက မရယ်မိအောင်နေသည်။ ဘကြီးက ဦးပဉ္စင်း ကို မယုံဟန်မေးပါသည်။

“နေနိုင် ပြောတာ အမှန်ပဲလား ဦးပဉ္စင်း”

အားလုံးက ဦးပဉ္စင်းရဲ့အဖြေကို အားကိုးတကြီး မျှော်လင့် နေကြပါသည်။ ဦးပဉ္စင်းက ခပ်အေးအေးနဲ့ ဝိနည်းလွတ်စကား ဆိုသည်။

“ဖာဂူဆန် အာလုပ်မလဲ ကြည့် ကြည့်လေ ဒကာကြီး”

“ဒါပေါ့ဗျာ၊ ဖာဂူဆန် ဆိုတာ ဖာဂူဆန်ပါပဲ”

“ကဲ... အစာစားပြီး ဆေးသောက်၊ ကျုပ်တို့လဲ ကျောင်းပြန် ကြမယ်”

“တင်ပါဘုရား”

ဘကြီး ဦးအောင်သိန်းရဲ့ လက်ခံစကားကြောင့် ဒေါ်လေးတို့ ဝမ်းသာအားရနဲ့ အစာကျွေးဖို့ပြင်ဆင်ကြပါတော့သည်။

ဒေါ်လေးက ဦးပဉ္စင်းကို ကျေးဇူးတွေတင်နေပါသည်။ ဦးပဉ္စင်းနဲ့ အတူ အိမ်ရှေ့ကို ဒေါ်လေးက လိုက်လာရင်း...

“တကယ်လို့ ရာဇာဝင်းသိန်းဆိုတဲ့ ဒီကဘောလုံးသမား မန်ယူ ကိုမရောက်တာ သိရင်ရော...”

ဒေါ်လေး မေးပုံကြောင့် ဦးပဉ္စင်းက ဖြေပါသည်။

“အခုရက်ပိုင်းတော့ ဦးအောင်သိန်းကို စာစောင်တွေနဲ့ ဝေးဝေး မှာသာထား ဒကာမကြီး”

“တင်ပါဘုရား”

ကျွန်တော်က ဒေါ်လေးကို ဝင်ပြောရပါသည်။

“ဘကြီး နေကောင်းလို့ မေးရင် ရာဇာဝင်းသိန်း ကို ရေခြားမြေခြား မသွားရဘူးလို့၊ ပေဒင် ဆရာက ဟောထားလို့လို့သာပြောလိုက်”

ဒေါ်လေးက ပြုံးပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဘကြီးဆီကပြန်တော့ ကျွန်တော် ဦးပဉ္စင်းကို လက်အုပ်ချီကာ...

“တပည့်တော် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီ သွားစရာရှိလို့ ဦးပဉ္စင်း”

“စောစောပြန်ခဲ့နော် မောင်ကျောင်းသား”

“တင်ပါ့ဘုရား”

ဦးပဉ္စင်းကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဆရာလေးနဲ့အတူ လျှောက်လာ
တော့...

“အတော်ရယ်ရတဲ့ဘဲကြီးပဲကွာ၊ ငါလဲ မသိဘူး၊ ဟို မလေး
ရှားသွားတဲ့ သူ့မြေး အောင်ကိုအတွက် စိတ်ပူနေတယ်ထင်တာ”

ဆရာစကားကြောင့် ကျွန်တော်လည်း သဘောကျစွာရယ်ပါ
တော့သည်။

“ကျွန်တော်လဲ ဒီလိုပဲထင်တာပေါ့ ဆရာရယ်၊ လက်စသပ်
တော့ ဘကြီးက ရော်နယ်ဒို ခရေဇီကိုး...”

“ပြောသာပြောရတာ ဘောလုံးရောဂါကလဲ AIDS လောက်
ရောဂါ ပြင်းတယ်ကွ”

ကျွန်တော် ဆရာစကားကြောင့် ရယ်မိပါသည်။



◆ ထပ်ပြီးတွဲဖို့တ ပြဿနာမရှိ

‘ဗေထီ’ဆိုတည်းက

အသည်းမကွဲလည်း ခေါင်းတော့ ခဏခဏကွဲလွဲခဲ့...။

◆ ဘယ်သူ ကိုယ့်အစွယ်မှာ လာပြီမလဲ

ကိုယ့်အစွယ်ပြန်ခင်း လူတတ်ကြီးလုပ်ပေမယ့်

ကိုယ့်အစွယ်တိုယ်ပြီ ဆဲဒီ ‘အကြည့်’လေးပဲလေ

အသည်းကွဲဖို့ ဇာတ်လမ်းက

အထူးသဖြင့်

၁၅၀၀ မှတ်ဝင်သိုင်းကွက်နဲ့

ထိပ်တန်းအဆင့် ကောင်မလေးကြောင့်...။



“ကဏန်းပါကွာ”

“ပုစွန်လုံး ဆို”

“ဟာကွာ ကဏန်းကွ”

“ဟေ့ကောင် ပုစွန်လုံးကွာ”

ကျွန်တော် ကန်တင်းထဲကို ဝင်ဝင်ချင်း ထုံးစံအတိုင်း စိုးမြင့်ဇော်နဲ့ အေးသောင်းက ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်ကြည့်ရုံကြည့်ပြီး ဆက်ငြင်းနေကြပါသည်။

အကြောင်းသိနေသည်ဖို့ “မင်းတို့ ဘာတွေငြင်းနေကြတာလဲ” မမေးရဲ။ သူ့ဘာသာသွားနေတဲ့မြွေကို ဖင်ထဲတော့ မထိုးထည့်ရဲပါ။

လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကို လှမ်းမှာပြီး ဒီကောင်နှစ်ကောင်ရဲ့ စကားရည်လှပွဲကို ဒီအတိုင်းပဲ ကြည့်နေလိုက်သည်။

“ဒီမှာ စိုးမြင့်ကြော”

“ဘာလဲ အေးကြောင်”

“ပုစွန်လုံး ဆိုတာ ခပ်ကွေးကွေးကောင်ကိုပြောတာ၊ နှုတ်ခမ်းမွေးနဲ့လေ ငတုံးရဲ့”

“အေးကြောင်.. မင်းက ငအကွ၊ နှုတ်ခမ်းမွေးရှိတိုင်းသာ ပုစွန်လုံးဆိုရင် မင်းအဖေ ဦးအေးမောင်လဲ ပုစွန်လုံးခေါ်မှာပဲ၊ မင်းရည်းစား သန္တာညိုကိုလဲ ပုစွန်လုံးလို့ခေါ်မှာပေါ့။”

ကျွန်တော် သဘောကုစွာရယ်တော့ အေးသောင်းက ကျွန်တော်ကို ရှုတင်းတင်းနဲ့ကြည့်ပါသည်။ အေးသောင်းရည်းစား ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းမလေး သန္တာညိုက မိန်းကလေးတွေထဲမှာ နှုတ်ခမ်းမွေးရေးရေးရှိနေသူ၊ အေးသောင်းက အဲဒီအမွေး(နှုတ်ခမ်းမွေး)အတွက် ဂုဏ်ယူမဆုံးရှိနေသူ။ အာဂမိန်းကလေးတဲ့လေ...။

“ဟေ့ကောင် စိုးမြင့်ကြောင်.. ငါ့ရည်းစားက မလုံးဖူးကွ၊ အဲ... ပုစွန်လုံးမဟုတ်ဘူးကွ”

“အေးလေ အပြားပဲ၊ နှာခေါင်းပြားတာ”

စိုးမြင့်ဇော်က အနိုင်နဲ့ ပွဲကိုသိမ်းချင်နေပုံရပါသည်။ အေးသောင်းက မျက်ပေါက်ကျဉ်းကျဉ်းနဲ့ စိုးမြင့်ဇော် အခြေမနေကို

အကဲခတ်သည်။

“မင်းပြောတဲ့ ဂဏန်း ဆိုတာ ဂဏန်းသင်္ချာကို ပြောတာကွ
အေရ၊ တစ်နှစ်သုံးလေး အဲဒါမှ ဂဏန်းကွ၊ ငါ အစိုးမြင့်ဇော်ရဲ့”

“ဟေ့ကောင် ကဏန်းကွ”

“မဟုတ်ဘူး ပုစွန်လုံး”

နှစ်ယောက်သား အငြင်းအခုံဖြစ်နေကြရင်း နောက်ဆုံး
ခုသမာဓိလူကြီးအဖြစ် သူ့ကို မဲဆွယ်ပါသည်။

“နေနိုင် ကို မေးမယ်ကွာ”

“အေး... အဲဒါ အကောင်းဆုံးပဲ”

“ကဲ... နေကြပါဦး၊ အခု မင်းတို့နှစ်ယောက်က ဘာကိုငြင်း
နေကြတာလဲ ပြောပါဦး”

ကျွန်တော် စိတ်မရှည်စွာမေးတော့ စိုးမြင့်ဇော် က စားပွဲပေါ်
က အိတ်နဲ့ထည့်ထားတဲ့ အကြော်ထုပ်ကို မေးဆတ်ပြကာ...

“ကဲ... မောင်နေနိုင် အဲဒီအိတ်ထဲကအကြော်က ဘာအကြော်
လဲ”

ကျွန်တော် စားပွဲပေါ်က အကြော်ထုပ်ကို ယူကြည့်တော့
လက်မကားကားကြီးတွေနဲ့ ကဏန်းကြော်တွေကို တွေ့ရတာကြောင့်...

“ကဏန်းကြော်လေ ဘာဖြစ်လဲ”

“တွေ့လား၊ မင်းရုံးပြီ အေးကြောင်”

စိုးမြင့်ဇော် က ဝမ်းသာအားရ စားပွဲကိုပုတ်ကာ ပြောတော့
အေးသောင်း မျက်ခုံးရှုံ့ရင်း...

“ပုစွန်လုံးကြော် မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဟား ဟား ဟား ဟား... ငါနိုင်ပြီ စိုးမြင့်ကြောင်”

အေးသောင်း က ဝမ်းသာအားရ ကျေကျေနပ်နပ်ကြီးရယ်ကာ
ပြောတော့ ဟိုသင်္ကောင့်သားက ကျွန်တော်ကို ဘုကြည့်ကြည့်ကာ...

“ခု... မင်းပြောတော့ ကဏန်းကြော်ဆို၊ မင်း ဗဲလောင်းဗဲလဲ
မပြောနဲ့ နေနိုင်”

ကျွန်တော် အခုမှ ဒီကောင်တွေရဲ့ အငြင်းအခုံကို သဘော
ပေါက်မိကာ...

“ဪ... မင်းတို့က ကဏန်းနဲ့ ပုစွန်လုံးကို အငြင်းအခုံဖြစ်နေ
တာကိုး”

“အေးလေ... မင်းကို ဆရာတင်မှ ငါတို့ပါ ရူးကြောင်ကြောင်
ဖြစ်တော့မယ်”

“ဟုတ်ပါကွာ”

“ကဲ... မင်းတို့ငြင်းကြတဲ့ ကဏန်းဆိုတာရော ပုစွန်လုံးဆိုတာ
ရော နှစ်ခုစလုံးက မှန်ပါတယ်၊ ပုစွန်လုံး ဆိုတာက ဒေသအခေါ်
အဝေါ်ပေါ့ကွာ”

၂၂



ဒီနိုင်း

“အဲဂလိုလား”

“အေး... အဲဂလို”

“ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ”

သန္တာညီက ကျွန်တော့်ကျောပြင်ကို ဖြန်းခနဲရိုက်ပြီးပြောကာ
ဝင်ထိုင်တော့ ကျွန်တော် နည်းနည်းတော့ အချွန်နဲ့မ၊ဖို့ ပြင်ဆင်ပါ
သည်။

“ဒီနှစ်ကောင်လေး...”

“ဘာဖြစ်လဲ”

သန္တာ က စိုးမြင့်ဇော် တို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး ပြောသည်။

“ဒီလိုဟာ၊ ငါတို့တွေက ငယ်သူငယ်ချင်းတွေမဟုတ်လား”

“အေးလေ၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက တစ်ကျောင်းတည်း တက်
လာခဲ့တာပဲဟာ ဘာဆန်းလို့လဲ”

“စကားကို ဆုံးအောင်နားထောင်ပါဦး သန္တာရယ်၊ နင်က
အေးသောင်းရည်းစားနော်”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သန္တာ က ရယ်ချင်ဟန်နဲ့ အေးသောင်း
ကိုကြည့်ကာ...

“သနားလို့ပါဟာ၊ ငါမှ အေးသောင်း ကို ရည်းစားအဖြစ်လက်
မခံရင် ဒီပြင်မိန်းကလေးတွေအတွက် အန္တရာယ်ရှိမှာမို့လို့...”

“အေးပါ၊ နောက်တော့မှ...”

ရွှေသမင်္ဂါမေ

အထူးသဖြင့် သူတို့ နှစ်ယောက်ကလေးတို့အဆင့် ကောင်းမလေး

၂၃

“နောက်တော့ ဘာလဲ ပြောစမ်း”

သန္တာ အေးသောင်းနားရွက်ကိုလိမ်သွားတော့ ငတ်က စပ်ပြန်...

“ဧကန်တော့ပေးမယ် ပြောတဲ့ဟာကို...”

“ဟင်း...ဟင်း...”

သန္တာက အံ့ကြိတ်ပြတော့ ကျွန်တော်တို့ ရယ်ကြသည်။

“ကဲ... ပြောပါဦး”

“ပြောပါမယ်၊ ငါတို့က ငယ်သူငယ်ချင်းတွေလေ”

“အေးပါ၊ လိုရင်းပြောပါတော့”

ကျွန်တော် အရစ်ရှည်နေတော့ သန္တာ စိတ်မရှည်စွာ ပြောတော့
သည်။

“အေးပါ... စိတ်ကြီးပဲ၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကလေးဖြစ်ဖြစ်
ဘယ်သူ့ဆီမှာရှိရှိ အညီအမျှခွဲဝေကြတယ်လေ”

“အင်းလေ”

“အဲဒီတော့ နင်မလာခင် စိုးမြင့်ဇော် က ပြောတယ်ဟ”

“ဘာပြောတာလဲ”

စိုးမြင့်ဇော် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ကျွန်တော် ကလိမ်ကကျစ်
ပြောတော့မယ်မှန်း ဒီကောင် ရိပ်မိပုံရနေပုံပါ။

“စိုးမြင့်ဇော် က ပြောတယ်ဟာ၊ အေးသောင်း မင်းရည်းစား
ကို ငါလဲ အညီအမျှခွဲဝေသင့်တယ်တဲ့၊ အဲဒီမှာ ငြင်းတော့တာပဲ၊

ရွှေသမင်္ဂါမေ

နင့်ကို ဒီနှစ်ကောင်က ခေါင်းပိုင်းမယူဘူး၊ အမြီးပိုင်းယူ... အဲလေ...
အောက်ပိုင်း ယူမယ်၊ သူယူမယ် ငါယူမယ် ငြင်းနေကြတာဟ”

“သေနာကောင်တွေ သိမယ်”

သန္တာ စိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့ထကာ စိုးမြင့်ဇော်နဲ့ အေးသောင်း ကို
ထုရိုက်ပါတော့သည်။

“ဟဲ့... ငါတို့ မပြောဘူး”

“အခုမှ လာလိမ့်မနေနဲ့”

“ခွေးကောင်... ဗလောင်းဗလဲကောင်”

ကျွန်တော် တဟားဟားနဲ့ တင်ဇော်တို့မေဂျာဘက်ကို လစ်ပြေး
ပါတော့သည်။



“ဒေါ်ကြီး ဘာဟင်းချက်”

ရုတ်တရက် ကျွန်တော် နောက်ကနေ တိတ်တိတ်လေးလှမ်း
အော်တော့ အေးသောင်းအမေ ဟင်းအိုးမွှေနေရာမှ...

“မျှစ်ချဉ်နဲ့ငါ့လင်၊ အဲ...ယောင်ကုန်ပြီ၊ ဒီကလေးဟာလေ...”

ကျွန်တော် ဒေါ်ကြီးယောင်ပုံကြောင့် တဟားဟားနဲ့ အော်ရယ်
ပါတော့သည်။

“ဒီကလေးတော့လေ...”

“အေးသောင်း ဘယ်သွားလဲ ဒေါ်ကြီး”

ဒေါ်ကြီးက ဟင်းအိုးအဖုံးပိတ်နေရင်း...

“မင်းသူငယ်ချင်း ကိုင်းတံဆွဲပြီး ကန်ကြီးထောင့်မှာ ငါးသွား
မျှားမယ်တဲ့၊ မောင်စိုးမြင့်ဇော်လဲ့ ပါသွားတာပဲ၊ အဲဒီကောင်လေး
ကတော့ လျက်ထဲမှာ မျက်မှန်အကြီးကြီး ပါသွားတာပဲ”

“မျက်မှန်အကြီးကြီး...”

ကျွန်တော် ဒေါ်ကြီးစကားကြောင့် တအံ့တဩဖြစ်မိတော့
ဒေါ်ကြီးက ရှုပ်နေတဲ့ သူ့အလုပ်တွေ အာရုံစိုက်ရင်း ခေါင်းညိတ်
သည်။

ကျွန်တော် ဒေါ်ကြီးကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ကန်ကြီးထောင့်ဘက်
လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ ကန်ကြီးထောင့်ဆိုတာက ကျွန်တော်တို့မြို့
နယ်လေးရဲ့ အထင်ကရကန်ရဲ့အနီးအနားမှာ ရပ်ရှင်ရဲတစ်ရံရှိပြီး ပန်းခြံ
သေးသေးလေးနဲ့ တွဲလျက်ရှိတဲ့ သောက်သုံးရေကန်တစ်ခုပေါ့။
ကန်ရဲ့ပတ်လည် လူသွားလမ်းလေးဟာ အပင်အုပ်အုပ်ဆိုင်ဆိုင်
အုပ်စိုးထားပြီး ကဗျာဆန်နေတာကြောင့် များသောအားဖြင့် သမီး
ရည်းစားစုံတွဲတွေ ကန်စပ်မှာ စာအုပ်ဖတ်သူတွေ၊ ငါးမျှားသူတွေနဲ့
တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းစွာ ရပ်တည်နေပါသည်။ ကန်ပတ်လမ်းမှာ
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ အသုပ်ဆိုင်တချို့ရှိပြီး အပန်းဖြေ အနားယူဖို့
အကောင်းဆုံးပေါ့။

ကျွန်တော် ကန်ပေါင်လမ်းလေးပေါ်ရောက်တော့ ခင်မင်နေတဲ့
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ကိုထွန်းအေး က လှမ်းပြောပါသည်။

ရွှေသမင်စာပေ

“နေနိုင်... မင်းကောင်တွေ အရှေ့ထောင့်မှာရှိတယ်”

“ကျေးဇူး ကိုထွန်းအေး”

ကျွန်တော် လှမ်းပြောပြီး အရှေ့ထောင့်ဘက်ထွက်ခဲ့ပါသည်။
အရှေ့ထောင့်က လူရှင်းပြီး သစ်ပင်ချုံနွယ် ထူထပ်တဲ့နေရာပါ။
ဧကန္တ ဒီကောင်တွေ ငါးမျှားကာနဲ့ အတွဲချောင်းတာကို ပူးပေါင်း
လုပ်ဆောင်နေကြခြင်း ဖြစ်မည်။

ကျွန်တော် ဟိုကြည့်ဒီကြည့်လျှောက်လာရင်း ဒီကောင်တွေကို
တွေ့မိပါသည်။

“ဗုဒ္ဓေါ...”

ကြည့်... ဘယ်တော့မှ တွေ့လိုက်ရင် အချိုးမပြေတဲ့နှစ်
ကောင်...။ အေးသောင်းက ငါးမျှားနေရင်း မှန်ဘီလူးနဲ့ ရေထဲတို့
သဲသဲမဲမဲကြည့်နေသည်။ တစ်ဖက်က ကိုင်းတံ၊ တစ်ဖက်က စစ်သုံး
မှန်ဘီလူး အကြီးကြီး။

ဟိုကောင် စိုးမြင့်ဇော် က ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုရှာလာသည်
မသိ။ ဆရာဝန်တွေ ရောဂါရှာတဲ့ နားကြပ်နဲ့ စိုးမြင့်ဇော်နားမှာ
နားကြပ်ကို တပ်ဆင်ထားပြီး နားကြပ်ထိပ်က သတ္တုပြားလေးနဲ့
ရေပြင်ကိုထိကာ တစ်ခုခု အာရုံစူးစိုက် နားထောင်နေပါသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ...”

ကျွန်တော် ရုတ်တရက် လှမ်းခေါ်လိုက်တာကြောင့်...

ရွှေသမင်စာပေ

“အမယ်လေး”

“လန့်လိုက်တာ နေနဲ့လေ”

“အဲဒါ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ငါးမျှားနေတာလေ”

“ငါးမျှားနေတာ...”

ကျွန်တော်က ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ပြောမိတော့ နှစ်ယောက်
သား ကျွန်တော့်ကို အထင်သေးဟန်ကြည့်ပြီး အေးသောင်း က
ပြောသည်။

“မမြင်ဖူးရင် ကြည့်ထား၊ အခု ငါတို့အသုံးပြုတဲ့ ငါးမျှားနည်း
က ခေတ်မီနည်းစနစ်နဲ့ ငါတို့ဘာသာ တီထွင်ထားတာ”

ကျွန်တော် နှာခေါင်းရှုံ့မိရင်း ဒီကောင်တွေဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ကာ
ငါးထည့်တဲ့ပုံးထဲက ငါးကိုကြည့်တော့ တစ်ကောင်မှမရသေး၊
တီထွင်ပါရဂူကြီးနှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် မေးမိသည်။

“မင်းတို့ ငါးမျှားနေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

စိုးမြင့်ဇော် က တွေးတွေးဆဆနဲ့ ဖြေသည်။

“အင်း... နှစ်နာရီလောက်ရှိပြီထင်တယ်”

“ဘယ်နှစ်ကောင်ရပြီလဲ”

ကျွန်တော့်အမေးကြောင့် ဒီနှစ်ကောင် အင်တင်တင်နဲ့ တစ်
ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ကြပါသည်။ အေးသောင်း က

ခပ်တည်တည်နဲ့...

“ဒီနေ့ကွာ ငါးတွေက အန္တရာယ်ကင်းဂါထာရွတ်ထားတဲ့နေ့နဲ့
လာတိုးနေတော့ အဆင်မပြေဘူးကွ၊ ငါတို့ကလဲ နည်းစနစ် နည်း
နည်း လိုသွားတာ ပါတာပေါ့”

“ဒါပေါ့”

စိုးမြင့်ဇော် က ထောက်ခံစကားနဲ့ ဝင်ပြောသည်။

“ငါတို့ ငါးတွေကိုဖမ်းဖို့ ငါးတွေ ဘယ်မှာရှိလဲသိဖို့ ရေဒါ
စနစ် နည်းနည်းချို့ယွင်းနေတော့...”

“တော်စမ်းပါကွာ၊ အသုံးမကျရင် မကျဘူး မပြောဘူး၊
သောက်တလွဲကောင်တွေ”

ကျွန်တော် အမြင်ကတ်စွာပြောတော့ ဒီကောင်တွေ စပ်ဖြူဖြူနဲ့
မျက်နှာပိုးမသေစွာ။ ကျွန်တော် အေးသောင်း ဘေးမှာချထားတဲ့
စစ်သုံးမှန်ဘီလူးကြီးကို ကိုင်ကြည့်ပြီး...

“ဘယ်ကဟာကြီးလဲ”

“ငါ့ဦးလေး သဘောသီး ပြန်လာတော့ ပါလာတာ၊ ဟဲ့ဟဲ့...
အတွဲချောင်းရင် အဆင်ပြေမယ်၊ ပိုက်ဆံပြတ်ရင် ရောင်းစားမယ်
ဆိုတဲ့ သန္နိဋ္ဌာန်နဲ့ ယူလာတာ”

“ကောင်းလိုက်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်”

ကျွန်တော် စိုးမြင့်ဇော်ကို ချီးကျူးမိရင်း မှန်ဘီလူးကို ကိုယ်

တိုင် ယူကြည့်မိသည်။ ကျွန်တော် ဟိုဟိုဒီဒီချိန်ရင်း မှန်ဘီလူးကို ပြတ်သားအောင်ချိန်ကြည့်မိပါသည်။

ကျွန်တော် ချိန်ရွယ်ထားတာက ကျွန်တော်တို့ထိုင်နေတဲ့ ကန်စပ်ရဲ့ အခြားတစ်ဖက်ဆီပါ။ မှန်ဘီလူးရဲ့မြင်ကွင်းပုံရိပ်တွေက မပြတ်မသား မပီမပြင်၊ နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်းချိန်ကြည့်ရင်း ဝေဝေဝါးဝါး အဖြူရိပ်လေးနှစ်ခုက ပီပြင်လာပါသည်။

“ဘာတွေလဲ နေနိုင်၊ အကြွေးရှင်လား”

ကျွန်တော် အေးသောင်းရဲ့စကားကို ပြန်မဖြေနိုင်အားပါ။ ပီပြင်ကြည်လင်လာတဲ့ပုံရိပ်လေးကြောင့်လည်း ဖြစ်မယ်ထင်သည်။ ငေးမော မှင်သက်သွားတာမဟုတ်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာ “ဒီတံ”ခနဲ ဖြစ်သွားတာတော့ အမှန်ပင်။

ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ကလေးမလေးတစ်ယောက် မှန်ဘီလူးထဲမှာမြင်နေရတဲ့ လှုပ်ရှားမှုက အသံတိတ်ရှုပ်ရှင်တစ်ခုလိုပင်။ ခြေဟန်လက်ဟန် ခေါင်းခါးလှုပ်ရှားမှုတွေက တစ်ခုခုကို ရည်ရွယ်နေသလိုပါပဲ။ ဘယ်လိုစကားပြောနေတာလဲ၊ ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်လဲ၊ ကျွန်တော် နားမလည်မိ။ နောက်တော့ သေချာပြန်ထပ်ကြည့်တော့မှ ဆွဲအနားမကြားသူတွေရဲ့ လက်သင်္ကေတဘာသာစကားမှန်း ကျွန်တော် သဘောပေါက်မိပါသည်။ ကြည့်ရတာ ကလေးမလေးရဲ့ ရင်ကို အစွမ်းသတ္တိနဲ့ လှုပ်ရှားနိုင်တဲ့ မိန်းကလေးဝါ။ ဆွဲအနေဟန်တူ

ပါသည်။ မှန်ဘီလူးထဲမှာမြင်နေရတဲ့ ပုံရိပ်မှာတောင် ဒီလောက် ချစ်စရာကောင်းနေရင် အပြင်မှာဆိုရင်ဆိုတာ အတွေး...။ ကျွန်တော် မှန်ဘီလူးကို မျက်လုံးမှခွာရင်း မမြင်ရတဲ့ ဟိုတစ်ဖက်ကပုံရိပ်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်တော့ အေးသောင်း တို့က ကျွန်တော့်ရဲ့လှုပ်ရှားမှုတွေ ကြောင့် ဇေဝဇဝါ။

“ဘာမြင်လို့လဲ၊ သိကြားမင်း ဟယ်ရီကော်ပတာခွစီးပြီး ဆင်းလာလို့လား”

အေးသောင်း စကားကြောင့် စိုးမြင့်ဇော် က...

“မင်းအစ်မ ထဘီဖြူပြီး ကောင်းကင်က ဆင်းလာတာဖြစ်မယ်”

“ဟေ့ကောင် ငါ့အစ်မမှာ ထဘီမှမရှိတာ”

“ဒါဆို မင်းအစ်မအစား ငါ့ရှက်လိုက်တာ”

“ဟေ့ကောင် စကတ်တွေပဝတ်တာပြောတာ”

“တော်သေးတာပေါ့ကွာ”

ကျွန်တော် မတ်တတ်ထ ရပ်တော့...

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ အပမီတာလား”

“အပ မရှိတော့ဘူးလေ၊ အမီကောင်းလို့ လင်နောက်လိုက်လွှားပြီ”

ဒီကောင်တွေရဲ့စကားသံထက် ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားနေသည်

က ကမ္ဘာတစ်ခြမ်းလို့ တင်စားရမယ့် ကန်ရဲ့ အခြားတစ်ဖက်တစ်ခြမ်းမှာ ရှိနေပါသည်။

“ခဏကွာ...”

ကျွန်တော် အဲဒီဘက်ကို ကန်ကိုပတ်ပြီး အပြေးသွားခဲ့ပါသည်။ လန်းဆန်းတက်ကြွတဲ့ခံစားမှုအသစ်တစ်မျိုး ရှိနေမယ်ဆိုတဲ့ ယုံကြည်ချက်တစ်ခု ရင်ဘတ်မှာတပ်ဆင်ရင်း ကျွန်တော့်နှလုံးသားရဲ့ သော့လေးတစ်ချောင်းလို့ မြင်မြင်ချင်း ယုံကြည်ခဲ့မှုဟာ လွန်ကဲနေသလား ကျွန်တော် မတွေးတော့ပါ။

ကျွန်တော် အဲဒီနေရာကိုရောက်ရှိချိန်မှာတော့ ကလေးမလေးတစ်ယောက်သာ ကျန်ရှိနေပါသည်။ ကလေးမလေးက စာရွက်တွေကို စက္ကူလှေအဖြစ်ဖန်ဆင်းရင်း ရေထဲကိုချနေပါသည်။

ကျွန်တော် ကလေးမလေးရှေ့ရောက်တော့ ကလေးမလေးက မော့ကြည့်ပါသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကိုရယ်ပြတော့ သွားကျိုးလေးနဲ့ ကလေးမလေးက တကယ်ချစ်ဖွယ်လေးပါ။

ကျွန်တော် ကလေးမလေးရှေ့ မြက်ခင်းပေါ် ထိုင်ချရင်း...

“ဟိုလေ... ခုန သမီးနဲ့အတူတွေ့တဲ့ မမက သမီးအစ်မလား”

ဆံပင်တွေကို ခပ်မြင့်မြင့်ချည်နှောင်ထားတဲ့ ကလေးမလေးက ခေါင်းခါပြပါသည်။

“သူက ဘယ်သူလဲ သမီး သိလား”

ကလေးမလေးက လက်ဟန်ခြေဟန်တွေနဲ့သုံးကာ သင်္ကေတဘာသာစကားနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဆက်သွယ်သည်။ ခက်တာက ကျွန်တော် တစ်ခုမှမသိပါ။ ကျွန်တော် ခေါင်းကုတ်မိရင်း...

“သမီးပြောတာ ကိုကိုကြီးမသိဘူး သမီးရဲ့ အခု အဲဒီမမရော”

ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်နောက်ကျောဘက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပါသည်။ ကျွန်တော် နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်တော့ ဘာကိုမှ မတွေ့။

ကျွန်တော် ကလေးမရဲ့ ဟန်အမူအရာသင်္ကေတဆက်သွယ်မှုကို သတိထားမိရင်း ဒီကောင်မလေး ကျွန်တော့်ကို ဆွဲအနားမကြားသူတို့ရဲ့ လက်သင်္ကေတနဲ့ စကားပြောတဲ့ဘာသာရပ်လို့ တွေးထင်မိပါသည်။

ကျွန်တော် ကလေးမလေးရဲ့ခေါင်းကိုပုတ်ပြီး ဟိုကောင်တွေရှိရာ အပြန်လမ်းဟာ မောပန်းကိုက်ခဲနေတဲ့ဝေဒနာတစ်ရပ်ကို ရင်မှာပိုက်ပွေ့ရင်း ပြန်လာရသလိုလို၊ ဘယ်အရပ်ကမှန်းမသိတဲ့ မှောင်သိုင်းကွက်နဲ့ လျှပ်တစ်ပြက်တိုက်ခိုက်ခံလိုက်ရတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ အစွမ်းကို အသိမဲ့နေတဲ့ဝေဒနာနဲ့အတူ ယူဆောင်လာခဲ့ရပါသည်။

အချစ်သည် အခုလို မျက်လှည့်ပြခံလိုက်ရတဲ့ ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်လို့ ကျွန်တော် နားလည်မိပါသည်။



“ဘာတွေဖြစ်လို့ ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ နေနိုင်”

“အေးကွာ၊ နာမည်ကသာ နေနိုင်၊ အခုတော့ မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ဘယ်လျှောက်သွားနေမှန်းကို မသိဘူး... ချီးမှပဲ”

ဒီကောင်တွေပြောတဲ့ အပြစ်တင်စကားသံကို ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စား။ သစ်ပင်ကိုမှီထိုင်ရင်း ကန်ရဲ့အခြားတစ်ဖက်ခြမ်းကို ငေးမောရင်း ကမ္ဘာတစ်ခြမ်းကို လှင့်နေရသလိုလိုပါပဲ။

ကျွန်တော်ရဲ့ လေးလံထိုင်းမှိုင်းတဲ့အမူအရာကို ဒီကောင်တွေ မျက်မှောင်ကြုတ်လှေလာကာ...

“ဒီကောင် အပြုစားခံလိုက်ရတယ်ထင်တယ်”

စိုးမြင့်ဇော်ရဲ့စကားကို အေးသောင်း က ခေါင်းညိတ်လက်ခံရင်း...

“အပြုအစားခံရရင် တော်သေးတာပေါ့၊ အပြုတ်စားခံလိုက်ရရင် မလွယ်ကြာပဲ”

“အဲဒီ မလွယ်ကြောလေး နူးသွားရင် ထုတ်...ထုတ်...ထုတ်...ထုတ်နေမှာပဲ... အဟီး...”

“မင်းစားချင်ရင် ငါကျွေးပါ့မယ်”

အေးသောင်း စကားကြောင့် စိုးမြင့်ဇော် က မျက်နှာရှုံ့ခဲ့ကာ...

“ခွေးအခြောက်သား”

ကျွန်တော်က ငြိမ်သက်နေတဲ့ရေပြင်ကိုကြည့်သည်။ လေ

အတိုက်မှာ လှိုင်းကြက်ခွပ်လေးတွေထနေသည်။

ဒီနေ့ ဒီအချိန်အခါမှာ ကျွန်တော့်ရင် စတင်လှုပ်ရှားရမယ်လို့ ဘယ်နုတ်ဘုရားတွေက စေခိုင်းခဲ့သလဲ...။

မှောင်သိုင်းကွက်နဲ့ ရုပ်ဖျက်လာတဲ့ အချစ်ဆိုတဲ့ ခံစားချက်က သူမရဲ့ရုပ်သွင်စက္ကန့်ပိုင်းလေးက မြင်လိုက်ရတဲ့အခိုက်မှာ အခုလို ကျွန်တော့်ရင်ကို ခပ်လွယ်လွယ်နဲ့ သိမ်းသွင်းနိုင်မယ်လို့ ကျွန်တော် ဒီကောင်တွေကိုပြောရင် ဒီကောင်တွေ ရယ်မောပြီး “အညာလွယ်တဲ့ကောင်” လို့ ဆိုချင်ဆိုမှာပါ။

ဒါဆို ကျွန်တော့်နှလုံးသားက အမှည့်လွန်သစ်သီးတစ်လုံးလို့ ခေါင်းစဉ်တပ်ရမှာပေါ့လေ...။

“ဆွံ့အနားမကြားသူတွေရဲ့ လက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့ပြောတဲ့ သင်္ကေတ အဓိပ္ပာယ်စာအုပ် ဘယ်မှာရှိရမလဲ မင်းတို့သိလား”

“ဗုဒ္ဓေါ”

စိုးမြင့်ဇော်နဲ့ အေးသောင်း ရုတ်စာရက်ကြားလိုက်ရတဲ့စကားကြောင့် မျက်ခုံးတွေမြင့်တက် အုံ့သြခြင်းကိုပြသည်။ ကျွန်တော်က ခြေထောက်တစ်ချောင်းနဲ့ လမ်းလျှောက်လာတဲ့ သတ္တဝါအသစ် အဆန်းလိုကြည့်သည်။

“အဲဒီစာအုပ်ကို ငါ အမြန်လိုချင်တယ်”

“မင်း ဘာလုပ်မလို့လဲ”



စိုးမြင့်ဇော် ကံ မေးသည်။ အေးသောင်း က ကျွန်တော့်ကိုသာ ကြည့်နေပါသည်။ ကျွန်တော် ကန်ရေပြင်ကိုသာကြည့်ရင်း ပြုံးမိပါသည်။

“အဲဒီစာအုပ်ထဲမှာ မြေပုံသဏ္ဌာန်တစ်ခုရှိတယ်”

“ဘာမြေပုံလဲ၊ နှစ်ပေခြောက်ပေလား”

အမြင်ကတ်ကတ်နဲ့ အေးသောင်း ပြောတော့ ကျွန်တော် အခုလို ဖြေလိုက်ပါသည်။

“ရတနာမြေပုံတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာမြေပုံအညွှန်း အဲဒီမှာရှိတယ်”

“ကြောင်လိုက်တာကွာ”

“အေးလေ...၊ နေနိုင်လို့မပေးရဘူး၊ နေကြောင်လို့ပေးရမှာ”

အချစ်ဆိုတာ ဒီကောင်တွေပြောသလို ကြောင်တောင်တောင် နိုင်လို့လား...။



* ချောင်းရိတ်ရိတ်ကြံစည်နေသူတ
အတွင်းတဝင်မတုတ်ပါဘဲ
အသဲအခဲ အပုန်းတွေနဲ့
ဝပ်ရဲရဲ စောင့်ကြိုနေတယ်...
ငါ့နာမည်က... “အလွမ်း” တဲ့.....!



“အချစ်”ဆိုတာရဲ့ အလစ်အငိုက် တိုက်ခိုက်ခံလိုက်ရတဲ့
 နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော် ဆွဲအနားမကြားသူတို့ရဲ့ သင်္ကေတဘာသာ
 စကား “စာအုပ်”ကို အသံအမဲလိုက်ရှာပါသည်။ ဘယ်လိုရှာရှာ
 ရှာလို့ မရခဲ့ပါဘူး။ သိကျွမ်းသူအချို့က...

“မင်း ဒီလိုရှာပုံမျိုးနဲ့တော့ တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဆွဲအနားမကြား
 ကျောင်းက ဆရာမတွေဆီမှာ အကူအညီတောင်းမှ ရမယ်တဲ့”

ကျွန်တော့်မှာ ဆွဲအနားမကြားကျောင်းက ဆရာမတွေနဲ့ သိ
 ကျွမ်းမှုမရှိတော့ အခက်တွေ့နေမိပါသည်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ပြဿနာကို ဖြေရှင်းဖို့အတွက် ကယ်မယ့်
 သူ ရောက်လာပါသည်။

မင်္ဂလာမခံလာလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖြူဖြူကျော်သိန်းလည်း
 မဟုတ်ဘူး၊ သူမကတော့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း သန္တာညို။

“အခုမှသတိရတယ်၊ နင် စိတ်မပူနဲ့ဘော”

သန္တာညို စကားကြောင့် စိုးမြင့်ဇော်...

“စိတ်မပူရင် ဘာပူရမှာလဲ၊ ဗိုက်လည်း... အား... နာတယ်
 ခွေးမ”

သန္တာညို က စိုးမြင့်ဇော်နားရွက်ကို လိမ်သည်။

“လိမ်လိုက်တာဟာ၊ ဘောလုံးသမား ကျနေတာပဲ”

“ကဲ... နေပါဦး စိုးမြင့်ဇော်ရယ်”

“ပြောပါဦး သန္တာ”

“ဒီလိုဟ၊ ငါ့အဒေါ်ဝမ်းကွဲတစ်ယောက်ရှိတယ်”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဒီကောင်ရဲ့ ပေးစားမလို့လား”

အေးသောင်း စကားကြောင့် သန္တာညိုက အေးသောင်း နဖူးကို
 ဒေါက်ခနဲနေအောင် ခေါက်ရင်း...

“နင့်အဒေါ်နဲ့ ပေးစားလိုက်ပါလား”

ကျွန်တော့်မှာ နေရင်းထိုင်ရင်း အသက်ကြီးကြီး မိန်းမနှစ်ယောက်
 ကို စပွန်ဆာမပါဘဲ ရနေပါပြီ။

“ငါပြောတာ နားထောင်ပါဦး”

အေးသောင်း က နားရွက်နုဖက်ထောင်နေအောင် ကိုင်နေ

တော့ သန္တာညိုက မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ...

“ငါ့အဒေါ်ဝမ်းကွဲ အန်တီ မာဂရက်က ဆွံ့အနားမကြား ကျောင်းမှာ လက်ထောက်ကျောင်းအုပ်ဟ”

“ဪ... နင့်အဒေါ်က အုတ်နီခဲပေါ် သက်ထောက်ထားတာ ကိုး”

အေးသောင်း စကားအဆုံး သန္တာညို လက်ကလည်း ‘ဒေါက်’ ခနဲ မြန်မှမြန်။

“လက်သံကတော့ ပြောင်ပါလား”

“ဒါတောင် အတွင်းအားမပါသေးဘူး”

“ပြစမ်း၊ ဘယ်မှာလဲ အတွင်းအား...”

“အေး... သောင်...”

သန္တာညို ဒေါပွပွနဲ့ အေးသောင်း ကျောက်တုတ်တုတ် တခုနဲ့တခု ထုတော့ ကျွန်တော်က...

“ကောင်းတယ်၊ ဝင်ရှုပ်ဦး”

အေးရအောင်ထုပြီးမှ သန္တာညို က ကျွန်တော့်ကိုပြောပါသည်။

“ဒီ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက် အားတဲ့တစ်နေ့ သွားကြတာပေါ့ဟာ”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်တော့...

“နေပါဦး... နင်က ဒီစာအုပ်ကို သဲကြီးမဲကြီး ဘာလို့လိုက် ရတာလဲ နေဦး”

သန္တာညို အမေးကြောင့် ဟိုကောင်တွေကလည်း ကျွန်တော့် အဖြေကို စိတ်ဝင်တစား သိချင်နေပုံရသည်။

ကျွန်တော်က မနေ့က အဖြစ်အပျက်လေးတစ်ခုကို ပြန်ပြောပါ သည်။ ရုတ်တရက် တိုက်ခိုက်ခံလိုက်ရတဲ့ အချစ်ရဲ့အကြောင်းကို ပြောပြတော့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ မနေ့ကအတိုင်း ရင်ထဲမှာ ပူနွေးနေ ပါသည်။

“ခွေးသား... မင်း မနေ့ကတည်းက ဘာလို့မပြောတာလဲ”

“အေးလေ... မင်း စိတ်တော်ယုတ်ပတ်တဲ့ကောင်၊ ဒါကြောင့် ဒီကောင် မှန်ဘီလူးကိုချပြီး လှစ်ခနဲပျောက်သွားတာကိုး...”

စိုးမြင့်ဇော်တို့ မကျေမနပ်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းပြီး နာပန်ကျင်း ကြပါသည်။





“ နေ့နိုက် ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ အေးသောင်း ”
 စာအုပ်တွေကို အိတ်ထဲထည့်ပြီး အခန်းအပြင်ကို နှစ်ယောက်
 သား လျှောက်လာတော့ စိုးမြင့်ဇော် က...
 “ မနေနိုက်လို့ ဆရာ သာထူးအောင် ဆီလို့ပြောတာပဲ ”
 “ မင်း အားတယ်မဟုတ်လား ”
 “ အားတယ်လေ၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ ”
 “ ဓာတုဘက်လိမ့်မလို့ အဖော်လိုက်ခဲ့တာ ”
 “ ဘာသွားလုပ်မလို့လဲဟ ”
 စိုးမြင့်ဇော် က ရယ်ကျဲကျဲနဲ့...

“ ဇော်လွင်တို့ဆီမှာ မကြွေးရဘဲရရှိတယ်ကွာ၊ ပိုက်ဆံရရင်
 ထမင်းပေါင်း ငါ ကျွေးမယ်ကွာ ”
 “ ဟာ... ထမင်းဖိုးမရှိတာနဲ့ အတော်ပဲ ”
 အေးသောင်း ရဲ့အားရဝမ်းသာစကားကြောင့် စိုးမြင့်ဇော်
 ယောက်ျားဆန်ဆန်မျက်စောင်းထိုးရင်း...
 “ ပိုက်ဆံမရှိရင် တောင်းစားပေါ့ကွာ ”
 “ ခွားမသေး ”
 အေးသောင်း ရဲ့ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ဆဲသံကြောင့် စိုးမြင့်ဇော် တဟား
 ဟားအော်ရယ်ပါသည်။ နွေတစ်နေ့ရဲ့ ဆယ်တစ်နာရီနေမင်းကို ယူ
 ကလစ်ပင်တွေ၊ မလေးရှားပိတောက်လို့ အများသုံးခေါ်ဝေါ်တဲ့ သစ်
 ရွက်စိမ်းတွေအောက်က အပူဒဏ်ကို ရှောင်ဖယ်ရင်း သူတို့ ဓာတု
 ဘက်ကို ခြေဆန့်ခဲ့ပါသည်။
 ဟိုရောက်တော့ ဇော်လွင်က မရှိ။ ဇော်လွင်သူငယ်ချင်း မြင့်ဦး
 ကို ကန်တင်းမှာ ထိုင်စောင့်ပါလို့ မှာခဲ့ကာ ဓာတုဗေဒကန်တင်းရှိရာ
 ဘက်ကို လျှောက်ခဲ့ပါသည်။
 အဲဒီလိုနဲ့ပေါ့၊ လမ်းခရီးမှာ တစ်လှေကည်းစီး တစ်ခရီးတည်း
 သွား ကျောင်းသူခပ်လှလှလေးနှစ်ယောက်နဲ့ စရင်းနောက်ရင်း
 ကန်တင်းဘက် လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။
 “ နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ ဓာတုကလျာ ”

အေးသောင်း ရဲ့ အိတ်တီ ပြိတ်တီစကားကို ဖီးဆစ်သူလေးက အခုလိုပြန်ဖြေပါသည်။

“အက်ဆစ်”

“ကိန်”

အေးသောင်း ရဲ့သတ္တဝါဆန်ဆန် အာမေဒိုတ်သံကြောင့် ကောင်မလေးက ခစ်ခနဲမဟုတ်ပေမယ့် အသံထွက်ရယ်ပါသည်။ ဒါတောင် စိုးမြင့်ဇော် က အမှတ်မရှိ လမ်းမသိ ဆိုပြန်ပါသည်။

“ဒီဘက်က မာယီသူ...”

“နူးကလီးယား”

“ဗျာ.. နို့စို့တလေးလေးများ... ဟာဗျာ.. ဟုတ်လို့လားဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ အပျိုထင်လို့”

အဲဒီကောင်မလေးက စိုးမြင့်ဇော် ကို မျက်စောင်နဲ့ပစ်ပေါက်တော့ စိုးမြင့်ဇော် က အောက်သွားမရှိ ထဟဲဟဲ တဟိဟိနဲ့ သူမတို့ ဝင်သွားတဲ့ စားသောက်ဆိုင်ဘက် လိုက်ဝင်ပါသည်။

သူမတို့ ဝင်ထိုင်တဲ့ အနီးဆုံးဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်ပါသည်။ သူမတို့က ထမင်းပေါင်း မှာပါသည်။ ကျွန်တော်တို့က အခြေအနေနဲ့အချိန်အခါကြောင့် လက်ဖက်ရည်ပဲမှာပါသည်။

အဲဒီအချိန်မှာ ဓာတုကလျာလို့ခေါ်တွင်ထိုက်တဲ့ ခေတ်သစ် နတ်သမီးလေးတစ်ပါး ကျောင်းသူယောင်ဖန်ဆင်းပြီး ကျွန်တော်တို့

“အီ” နေတဲ့ ကောင်မလေးဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ပါသည်။

စိုးမြင့်ဇော် ကတော့ သူ ပစ်မှတ်ထားတဲ့ကောင်မလေးကိုသာ အားကြိုးမာန်တက် စကားလုံးတွေနဲ့ ဝင်ရောပါသည်။

“ပုဆိုးတန်းတင်ပြီး ထဘီပစ်ချပြီးတဲ့နောက် ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ မချစ်ခဲ့ပါဘူး... ဟူးဟူး...”

စိုးမြင့်ဇော် ပြောရင်း ပြောရင်း သို့ချင်းတွေနဲ့ရောကုန်ပါသည်။ ဓာတုကလျာက မျက်နှာတင်းတင်းနဲ့ စကားမပြောဘဲ ကျွန်တော်တို့ကို အကဲခတ်နေပါသည်။ စိုးမြင့်ဇော် ‘အီ’ နေတဲ့ကောင်မလေးက ခပ်တည်တည်လေးနဲ့...

“ကျွန်မမှာ ရည်းစားရှိတယ်၊ ရှင် ငရဲကြီးလိမ့်မယ်”

“ဟာဗျာ.. ကွဲပါပြီ အသည်း”

စိုးမြင့်ဇော် က ကိုယ့်နဖူးကိုယ်ရိုက်ပြီး ညည်းတော့ အားလုံး ရယ်ကြပါသည်။ ဒီကောင်က အသည်းကွဲပြီးပြီးချင်း စီးကရက် တစ်လိပ်ထုတ်ကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ စိုက်ထားတဲ့ မီးခြစ်နဲ့ စီးကရက်ကို မီးညှိပြီး ပြန်လာပါသည်။ ဓာတုကလျာ လက်သစ်လေးက ဝန်ထမ်းကောင်လေးကိုလှမ်းခေါ်ပြီး ကျသင့်သမျှကို ရှင်းနေပြီ။ ရုတ်တရက် စိုးမြင့်ဇော်ကို ပြုံးပြသည်။ စိုးမြင့်ဇော် အခုလို မပြောမဆိုနဲ့ ရယ်ပြလိုက်တာကြောင့် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသလို စိတ်ထဲမှာလည်း ဒီကောင်မလေး ငါ့ကို ဘာလိုလိုညာလိုလို

အတွေးနဲ့ ရင်ခုန်သံ ဖိုသီဖတ်သီဖြစ်နေပါတော့သည်။ နတ်သမီး အသစ်လေးက စိုးမြင့်ဇော် ကို ရည်ရွယ်ပြောပါသည်။

“အသည်းကွဲတာတော့ ကောင်းပါတယ်ရှင်၊ ဖင်ကွဲတာတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ ကဲ... သွားကြမယ်”

စိုးမြင့်ဇော် မျက်လုံးကြီးပြူးသွားပြီး အေးသောင်းနဲ့အတူ သူ့ဖင် ရှိရာကို ကမန်းကတန်းငုံကြည့်တော့...

“ဟိုက်... သောက်ရှက်ကတော့ ဒလဟောကွဲပြီ”

ဟုတ်ပါသည်။ ဘယ်ဟာနဲ့ပြီလို့ ကွဲသည်မသိ၊ ဖင်နေရာမှာ လုံချည်နှစ်စ ဆက်ထားတဲ့ချုပ်ရိုးကြောင်းက ပြည့်နေပါပြီ။

အေးသောင်း က တဟားဟားနဲ့ ရယ်နေသယောင်။ စိုးမြင့်ဇော် က မျက်နှာကြီးနီရဲကာ တော်တော်ပူလောင်နေပုံရပါသည်။

“ဘာတွေသဘောကျနေတာလဲ စိုးမြင့်ဇော်၊ မင်းရည်းစား မင်းကို အဖြေပေးသွားလို့လား”

“ဘာကွ”

ဘုမန်းမသိ၊ ဒဏ်ရာမုန်းမသိ ထိုင်ထိုင်ချင်းပြောလိုက်တဲ့ ဇော်လွင် စကားကြောင့် စိုးမြင့်ဇော် ‘နှာတို’သွားပါသည်။

“ဒီရမ်ကြီးက အဖြေရတဲ့ရုပ်ဖြစ်မလားကွ”

ဇော်လွင် က အသေအချာကြည့်ပြီး...

“ဪ... ဒါဆို မေးခွန်းရတဲ့ရုပ်ပေါ့”

“မင်းနော် ဒီမှာ ဒေါသဖြစ်နေတာကွ၊ ချောသလောက် လှ သလောက်ကွာ ဖော်တော်အပြောပက်စက်တဲ့ ဟာမလေး... သိမယ်”

“အေးကွာ... မင်းတို့မေ့ရှာက ကွင်းဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

အေးသောင်း ပြောလာတဲ့စကားကြောင့် ဇော်လွင် က မျက် မှောင်ကြုတ်စဉ်းစားရင်း...

“အပြောပက်စက်တယ်၊ လှတယ်ချောတယ်၊ ချစ်စရာကောင်း တယ် ဆိုတာတည်းက မင်းတို့ ဂျူလိုင်နဲ့တွေ့ခဲ့ပြီထင်တယ်”

“ဘာကြီး...”

“ဘကြီး မဟုတ်ဘူး၊ ဦးလေး”

ဇော်လွင် က ကျွန်တော်တို့ကို ပြန်နောက်နေပါသည်။ စိုးမြင့် ဇော် တစ်ခုခုကို စဉ်းစားမိဟန်နဲ့...

“ဪ... သတင်းစာကြီး တဲ့”

“သတင်းကြီးတယ် လုပ်စမ်းပါကွာ”

“အေးပါဟ၊ ငါ စကားပြောလောသွားလို့ပါ၊ သတင်းကြီးတဲ့ မင်းသမီးလေး ဂျူလိုင်မိုးစက် ဆိုတာ သူကိုး...”

“ဒါပေါ့၊ မင်းတို့က ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ စိုးမြင့်ဇော်”

ဇော်လွင် အမေးကြောင့် အေးသောင်း က ဇာတ်ကြောင်းကို ပြန်လှန်ပါသည်။ သတိ... (ပုဆိုးလှန်ခြင်း မဟုတ်ပါ)

“မင်းတို့ကွာ ဂျူလိုင်နဲ့မှ တွေ့မှတွေ့တတ်ပလေ၊ ငါတို့မေ့ရှာ
မှာ စကားပုံရှိတယ်၊ သတိ.. မပတ်သက်ရ.. အန္တရာယ်ရှိသည်လို့
အများခေါ်ဝေါ်တဲ့ ဆောင်ပုဒ်က ဂျူလိုင်အတွက်လေ၊ ဂျူလိုင်
ဆိုတဲ့ ဟာမလေးက တော်ရုံတန်ရုံကို အထင်သေးတတ်သည်။
အခုလက်ရှိ သူနဲ့ တွဲနေတဲ့ကောင်က ဘာကြီးညာကြီးတစ်ကောင်ရဲ့
သားကွ၊ သူက အဲဒီလိုအတန်းအစားပဲ တွဲတတ်တယ်”

ဂျူလိုင်ရဲ့ ဖီလော်ဆော်ဖီတွေကို နားထောင်ပြီး ဇော်လွင့်ဆီက
အကြွေးယူကာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ကိုယ့်မေ့ရှာရှိရာ ပြန်လာခဲ့
ကြပါသည်။



မျက်နှာမမြင်တစ်ယောက် တုတ်ကောက်ပျောက်သလို ကျွန်တော်
အဖြစ်က ဝမ်းနည်းစရာ၊ လွမ်းရဲစရာပါ။

တစ်ကြိမ်တစ်ခါသာ ခံစားခဲ့ဖူးတဲ့ ရင်ခုန်ခြင်းအတွက် ကျွန်တော်
တစ်သက်စာ အဆိပ်မိသလို ခံစားခဲ့ရပါသည်။

လတ်တလော ကျွန်တော် မျက်နှာမမြင်နားမကြားသူတို့ရဲ့သင်္ကေတ
ဘာသာစကားကို သင်ကြားခွင့်မရခင် အသိတစ်ယောက်ရဲ့ အကူ
အညီနဲ့ ကျွန်တော် နိုင်ငံတစ်ခုကနေ သင်္ကေတဘာသာစကားစာအုပ်
ကို လှမ်းမှာပါသည်။ အချစ်ဆိုတာ အတွေးကိုများစေတဲ့ဆေးဝါး
ဆိုရင် အလွမ်းတွေမရောက်ဘဲ သတိရခြင်းကို အသက်ရှည်ဖို့ဖြစ်
မည် ထင်သည်။

သင်သည် ဤအချစ်ကြောင့် လမ်းမှားရောက်စေသားလို့ ဘယ်
မှော်ဆရာတွေဆိုဆို ကျွန်တော် အဲဒီလမ်းမှားမှာ လမ်းသလားချစ်နေ
တဲ့ကောင်ပါ။ ချစ်တဲ့ကောင်မလေးရေ...

စာအုပ်ရောက်လာတော့ ကျွန်တော် ဆရာသားထူးအောင်ကို
အကူအညီတောင်းရပါသည်။

ဆရာ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကြားပြီးပြီမို့ ဆရာက တဟားဟား။
ဆရာကတော်က ပြုံးစိစိ...

“သူ့ကိုပြန်တွေ့အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဆရာ”

ဆရာ မပြောရသေးခင် ဆရာကတော်က အခုလိုဆိုပါသည်။

“ဘုန်းကြီးကျောင်းသားလေးရယ် ကုဋီဆေး(ဘုန်းကြီးအိမ်သာ)
ဆွမ်းခွက် ပြောင်အောင်ဆေး”

ဆရာကတော့စကားကြောင့် ဆရာက...

“ဟာ နင်ကလဲ အဲဒါ အာပတ်ဖြေတာပါဟာ”

“မသိဘူးလေ”

“ကဲ... မင်းရဲ့စာအုပ်ကို ငါ ဘာသာပြန်ပေးမယ်”

ဆရာနဲ့တပည့် နှစ်ပါးဆိုင် ခေါင်းချင်းဆိုင် စာအုပ်ထဲက
အဘိဓာန်တွေ အဖြေမှန်အောင်ရှင်းကြရသည်။

ဒီကောင်မလေးကတော့ ကျွန်တော်ဖြစ်နေတဲ့ အချစ်ရဲ့ ဝိပါက်
ကြမ္မာငင်နေတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို သိမည်မထင်။

ရာဇဝင်မှာ နေနိုင်... မနေနိုင်အောင် အလုပ်တွေများနေရတာ
သူမ ဘယ်သိမလဲနော်။

အရက်ဦးမှာ လင်းပြမယ့် နေမင်းကို ညသန်းခေါင်ယံ မှားပြီး
မျှော်နေမိသည့် ကျွန်တော့်ဘဝ...

သူမ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါ၊ ဘယ်အရပ်မှာတည်ရှိမလဲ စသော
ရေခါမြေပုံအညွှန်းမှာ သေချာမသိဘဲ ကျွန်တော်က စစ်ပြင်နေ
ပါသည်။





“ပုစွန်လုံး”

“ကဏန်း”

စာအုပ်ကို လက်မှာကိုင်ပြီး ဒီကောင်တွေထိုင်နေရာ သစ်ပင်ရိပ် အောက်က ခုံတန်းမှာထိုင်ပြီး စာအုပ်ဖတ်မယ်လို့ တွေးပြီးအလှူ မပြီးဆုံးသေးတဲ့ ပုစွန်လုံးနဲ့ ကဏန်းတိုက်ပွဲ ဒုတိယပိုင်းကြောင့် စိတ်နဲ့ ကျွန်တော် အကြီးအကျယ်ညစ်မိပါသည်။

တိတ်ဆိတ်နေခြင်းသည် နားအေး၏ဆိုတဲ့ ရှေ့စကားအတိုင်း ဖတ်လက်စနေရာက စ၍ စာအုပ်ကိုလှန်ကာ စာအုပ်ကို ဆက်ဖတ် နေလိုက်ပါသည်။

ပထမတော့ ဒီကောင်တွေ ရေသတ္တဝါ တရားစီရင်ခန်းကို ကျွန်တော့်ကိုပါ အဖော်ညှိချင်ပုံရပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို နှစ်ယောက် သား ပြိုင်တူကြည့်ရင်း ကျွန်တော့်ရဲ့ မသိမသာ ခပ်ခွာခွာနေတဲ့ ပုံစံကြောင့် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ သူတို့တိုက်ပွဲကို သူတို့ဆင်နွှဲကြပါ တော့သည်။ အေးသောင်းက မျက်စိဖွင့် ငြင်းသည်။

“ပုစွန်လုံး”

စိုးမြင့်ဇော် ကလည်း အပြတ်အသတ် အနိုင်ယူဖို့ ကြိုးစား သည်။

“ပုစွန်လုံး ဆိုကတည်းက မင်း ရေသတ္တဝါက အစ်မ မဟုတ် တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လုံးတယ်ဆိုကတည်းက ဒါဟာ အထီးဖြစ်ကြောင်း သက်သေ ပြနေပြီ၊ မျိုးဆက်ပြတ်တောက်မယ့်သဘော”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဟ.. အမ မရှိမှတော့ မင်းပြောတဲ့ပုစွန်လုံးဆိုတာ မျိုးဆက် ပြန့်ပွားစရာ မရှိတော့ဘူး၊ ဒီတော့ ပုစွန်လုံးဆိုကတည်းက မှား တယ်”

စိုးမြင့်ဇော် ရဲ့အဆိုစကားကြောင့် အေးသောင်း ပြန်ချေပဖို့ အကုန်အနယ်စဉ်းစားနေပုံရပါသည်။ ‘ကဏန်း’ဘက်က အဆိုတင်

သွင်းထားတဲ့ စိုးမြင့်ဇော် က အနိုင်ရတုန်း တရစပ် ဆက်ပြောပြန် ပါသည်။

“ပုစွန် ပါကတည်းကိုက မင်းရဲ့ပုစွန်လုံးဟာ ခပ်ကွေးကွေး သတ္တဝါပဲလေ၊ ပုစွန် တိုက်ဖိုက် ခေါ်လို့ရတယ်”

“ဘာမှမဆိုင်ဘူး စိုးမြင့်ဇော်”

“ဘာလို့မဆိုင်ရမှာလဲ၊ ကွေးပြီဆိုကတည်းက ဘာများရှိလို့ သူငယ်ချင်း၊ ဒီတော့ ပုစွန်ဆိုတာ ခပ်ကွေးကွေးသတ္တဝါ၊ ကဏန်း ဆိုတာ နတ်ဘုရားတွေရဲ့သင်္ကေတ... အရှင်းကြီး...”

“ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“ဆိုင်တယ်လေ၊ ကဏန်းက ခြေတွေလက်တွေ အများကြီး၊ တစ်ခုရှိသေးတယ်၊ ပုစွန်ကွေးကွေးဆိုကတည်းက မင်းရဲ့သတ္တဝါက အိက္ခေရောင်းတဲ့ ဦးဟုတ်စွန်ရဲ့သမီး ဖြစ်နိုင်တယ်”

ကျွန်တော် ဒီကောင်တွေစကားကြောင့် မရယ်မိအောင်နေရင်း စာအုပ်ထဲ အာရုံရောက်နေဟန် ဟန်ဆောင်နေရပါသည်။

“ဘာလဲ ဦးဟုတ်စွန်ရဲ့သမီး...”

အေးသောင်း ရဲ့အမေးစကားကြောင့် စိုးမြင့်ဇော် က ‘အ’ရန် ကောဆိုတဲ့အကြည့်နဲ့ ပစ်ပေါက်ရင်း...

“အိက္ခေရောင်းတဲ့ ဦးဟုတ်စွန်ရဲ့ သမီးနာမည်က ကွေးကွေး လေ... ကွေးကွေး ဆိုကတည်းက ပုစွန်မျိုးရိုးဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဒါဆို ဦးဟုတ်စွန် က မင်းပြောတဲ့ကဏန်းမျိုးရိုး ဖြစ်နိုင် တယ်”

ဒီတစ်ခါ အေးသောင်းရဲ့စကားကြောင့် စိုးမြင့်ဇော် အငိုက်မိ သွားပါသည်။

“ဘာလို့ ကဏန်းက ဦးဟုတ်စွန် ဖြစ်ရမှာလဲ”

“မင်း တော်တော်တုံးတာပဲ၊ ဦးဟုတ်စွန် က လူကန်လန်လေ၊ ဘယ်သူနဲ့မှတည့်တာမဟုတ်ဘူး၊ ကဏန်းဆိုတာလဲ ဘေးတိုက်သွား တဲ့ ကန်လန်သတ္တဝါ၊ ဒီတော့ ကဏန်း = ဦးဟုတ်စွန်...

ကွေးကွေး = ပုစွန်အိက္ခေ...”

“ဟာ... မင်း သိပ်တော်တယ် သူငယ်ချင်း”

ငပေါနှစ်ကောင်က ပုစွန်လုံး၊ ကဏန်း ဖြေရှင်းခန်းသီအိုရီကို ထုတ်ပြီး ဝမ်းသာအားရ လက်ဝါးချင်းရိုက်ကြပါသည်။ ဒါတောင် အားမရသေး။

“ပျင်းတယ်ကွာ၊ နောက်ထပ် ဆက်ပြီး ငြင်းခုံကြရအောင် အေးသောင်း”

“မှန်တယ်ကွာ၊ ပူပြင်းငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းတဲ့ နေ့လယ်အချိန်ကြီး ကို ကျန်းမာရေးနဲ့ညီညွတ်အောင် ဆက်ပြီးငြင်းကြရမယ်၊ ဘာငြင်း ကြမလဲ”

စိုးမြင့်ဇော် က နဖူးတွန့်ကာ စဉ်းစားရင်း...

“ဟာ.. အကြံရပြီ”

“ဆိုစမ်းပါဦး”

“မင်း ညီမ ငါ ယူသင့်၊မယူသင့်...”

“ခွေးအခြောက်သား”

အေးသောင်းရဲ့ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ဆဲသံကြောင့် ကျွန်တော်ပါ မနေနိုင်ဘဲ ရယ်မိပါတော့သည်။

အေးသောင်း က ရယ်ရင်း အနားကဖြတ်လျှောက်သွားတဲ့ ကောင်မလေးကို ကြည့်ပြီး...

“ဒီကောင်မလေး အောက်ပိုင်းက ဘာလဲ”

ဒီကောင်စကားကြောင့် အားလုံး မျက်လုံးပြူးကာ စိုးမြင့်ဇော်က...

“ဟေ့ကောင် မင်း မယုတ်ပတ်နဲ့”

“ဟေ့ကောင် ခါးမှာဝတ်ထားတာ အောက်ပိုင်းမှာဝတ်ထားတာပြောတာ နာဘူးရဲ့”

စိုးမြင့်ဇော် က တဟဲဟဲရယ်ရင်း ခုနဖြတ်လျှောက်သွားတဲ့ ကောင်မလေးကိုကြည့်ကာ...

“ထဘီစကတ်လေ.. အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

စိုးမြင့်ဇော် စကားကြောင့် အေးသောင်း က ခေါင်းခါရမ်းရင်း...

“ဗွတ်လခိုး.. မသိရင်မှတ်ထား၊ အဲဒါ ထဘီဘေးကွဲလို့ ခေါ်တယ်”

ဒုတိယပွဲစဉ် စပြီးဆိုတာ ကျွန်တော် သိလိုက်တာကြောင့် စာအုပ်ကို ပြန်ဖတ်နေလိုက်ပါသည်။

“မဟုတ်ဘူး အေးသောင်း၊ ဒါဟာ ငါတို့ ယဉ်ကျေးမှုကဆင်းလာတာ မဟုတ်ဘူး၊ အနောက်တိုင်းကလာတဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်မှု၊ ဒီတော့ ထဘီစကတ်ဆိုတာ မှန်တယ်”

“မင်း လွဲပြီ၊ မင်း ဗဟုသုတမရှိတာ သိသာတယ်၊ စိုးမြင့်ဇော် ထဘီပါကတည်းကိုက ဒါဟာ ထဘီဘေးကွဲဆိုတာ သေချာနေပြီ၊ ဒါဆို ငါပြောမယ်ကွာ။ အနောက်တိုင်းကလာတဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုဆိုရင် အခု လူငယ်တွေဝတ်တဲ့ သရိုးကွာတားဘောင်းဘီနဲ့ မင်းကြီး မဟာဗန္ဓုလဝတ်တဲ့ သရိုးကွာတားဘောင်းဘီ ဘာကွာလဲ”

“ဟေ့ကောင် မင်း မညစ်နဲ့”

စိုးမြင့်ဇော် ဘာပြောရမှန်းမသိတာကြောင့် ကမူးရှူးထိုးငြင်းပါတော့သည်။

“ကဲ...ဒါဆို အဲဒီကောင်မလေးကို သွားမေးမယ်၊ နင် ဝတ်ထားတာ ဘာလဲ”

“အိုကေ စိန်လိုက်လေ”

“မင်း ခဏနေခဲ့ နေနိုင်၊ ပြန်လာခဲ့မယ်”

“အေး... သွားကြ”

နားအေးရင်ပြီးရော ဆိုတဲ့အနေနဲ့ ကျွန်တော် ဒီနှစ်ကောင်ကို နှင်လွှတ်လိုက်ပါတော့သည်။

ကျွန်တော် ဒီကောင်တွေမရှိတော့မှ မျက်စိညောင်းတာကြောင့် စာအုပ်ကို သားမှာချကာ ခါးအညောင်းပြေအောင် ဟိုလှည့်ဒီလှည့် လုပ်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို ငေးမောမိပါသည်။

တစ်ခါတစ်ခါ ခပ်အေးအေးလေပြည်နဲ့အတူ လေပူတစ်ချက် နှစ်ချက်တိုက်သည်။ သစ်ရွက်တွေက မြေပြင်မှာ လေငွေ့တွေနဲ့အတူ ပြေးလွှားလိုက်၊ ရပ်တန့်လိုက်နဲ့ပေါ့။

ဒီလိုအချိန်မှာ လေပူတစ်ခုနဲ့အတူ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကျွန်တော့်ရှေ့က ဖြတ်လျှောက်ဖို့ ကြိုးစားနေပါသည်။ သူမလိုပဲ ဆန်ကျင်ရာဘက်မှ ဒီအနီးနားက ကဲန်းတင်းကစားပွဲထိုး မောင်လှ အေး ဆိုတဲ့ကောင်လေးက လက်ဖက်ရည်ပူပူတစ်ခွက်နဲ့ မှန့်ထည့် ထားတဲ့ ကော်ဖန်းကန်ပြားလေးကို သတိနဲ့ကိုင်ကာ လက်ဖက်ရည် ခွက်ကို ငုံ့ကြည့်ပြီး သူမရှေ့ကဖြတ်ဖို့ကြိုးစားနေပါသည်။

ထောင့်ချိုးသဏ္ဌာန် သူမတို့နှစ်ယောက်ဆုံခါနီးမှာ သူမက ပခုံးသိုင်းအိတ်ထဲက တစ်စုံတစ်ခုကို ထုတ်ယူဖို့ကြိုးစားနေရင်း...

“ဟင်...”

ကျွန်တော် လှမ်းတားဖို့ကြိုးစားရကောင်းနိုးဖြစ်မိတာ အမှန်ပါ။

ဒါပေမယ့်...

“အမယ်လေး...”

“အား...”

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သတိမပြုမိဘဲ ဝင်တိုက်မိကာ လက်ဖက်ရည်ပူတွေက ကောင်လေးပေါ် အများဆုံး ဖိတ်စဉ်ကျသွား ကာ သူမပေါ်တော့ အနည်းငယ်သာ စဉ်ရုံစဉ်ခံခဲ့ပါသည်။

နှစ်ယောက်သား အားယူထကာ ကောင်လေးကတော့ ပူလောင် တဲ့ ဝေဒနာကို ကျိတ်မှိတ်ခံစားနေပုံရပေမယ့် ကျောင်းသူမိန်းကလေး မတော့ ခက်ထန်နီရဲတဲ့ဒေါသနဲ့...

“နင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ လူတစ်ယောက်လာတာ မမြင်ဘူးလား၊ ဘယ်လိုကလေးကချေလေးလဲ၊ နင်လုပ်လို့ ငါ့အင်္ကျီ တွေ၊ ထဘီတွေ စွန်းကုန်ပြီဟဲ့”

ကောင်လေးက ပူလောင်တဲ့အသားရည်တွေကို ခပ်ဖွဖွပွတ် ရင်း...

“တောင်းပန်ပါတယ် အစ်မ၊ ကျွန်တော်လဲ ဖိတ်မှာစိုးလို့...”

“တိတ်စမ်း၊ နင့်ကို နှင်ဆိုင်ရှင်နဲ့ ငါ တိုင်မယ်၊ နင် ဘယ်ဆိုင် ကလဲ”

ကောင်လေးက မပြော၊ ကျောင်းသူကောင်မလေးကို မော့ ကြည့်ပြီး မျက်ရည်ဝဲနေရှာပါသည်။ ကျွန်တော် မနေသာတော့။

သူတို့ဆီကို လျှောက်သွားရင်း...

“မဟုတ်ဘူးဗျ”

ကျွန်တော့်စကားသံ တစ်ပိုင်းတစ်စကြောင့် ခပ်ထက်ထက် တောက်ပတဲ့အလှနဲ့ ကျောင်းသူက ဆံပင်တွေ လွင့်ဝဲသွားအောင်ခါရင်း ကျွန်တော့်ကိုကြည့်သည်။ သတိပြုမိစရာကောင်းတဲ့အလှအပက စက္ကန့်ပိုင်းလေးအတွင်းမှာ ကျွန်တော့်ကို သတိပေးလိုက်သလိုပါပဲ။

“ရှင်က ဘာသိလို့ ဘာတွေဝင်ပြောနေတာလဲ”

မောင်လှအေး က ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ အားရဝမ်းသာနဲ့...

“ကိုဘုန်းကြီး...”

ကျွန်တော့်နာမည်ကြောင့် အဲဒီကောင်မလေးက စူးစူးစမ်းစမ်း ဖြစ်သွားပါသည်။

“ဒီလိုဗျ၊ ကျွန်တော် ဟိုခုံတန်းမှာထိုင်နေတာကြာလှပြီ”

ကျွန်တော် ညွှန်ပြရာကို သူမက မကျေမနပ်ဖြင့်ကြည့်ရုံသာ ကြည့်သည်။

“ခင်ဗျားလာတာလဲ မြင်တယ်၊ မောင်လှအေး လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို အပူလောင်မှာစိုးလို့ အာရုံစိုက်ပြီး သယ်လာတာလဲမြင်တယ်၊ ခင်ဗျားကလဲ တိုက်မိခါနီးမှာ ခင်ဗျားလွယ်အိတ်ထဲက ဘာကိုဆွဲ ထုတ်ချင်နေမှန်းမသိဘူး၊ အတင်းကြိုးစားနေတုန်း...”

“ရှင်ပြောပုံအရဆိုရင် မတော်တဆတိုက်မိတာပေါ့”

သူမက ခပ်တည်တည်ပြောသည်။ ကျွန်တော် ခေါင်းခါပြုံးတော့ သူမက မျက်ခုံးနှစ်ဖက် တော်တော်ကြီးတွန့်သွားကာ ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်သည်။

“အမှန်က ခင်ဗျားက သူ့ကိုဝင်တိုက်တာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ပြောရမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားဒေါက်ဖိနပ်က ခဲလုံးကိုနင်းမိပြီး ဟန်ချက်ပျက်သွားပြီး အရှိန်နဲ့ မောင်လှအေးကိုတိုက်မိတာ၊ မောင်လှအေးက ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ခင်ဗျား အပူလောင်မှာစိုးလို့ လက်ကို အရှောင် သူ့ကိုယ်ပေါ်သူ လောင်းမိသလိုဖြစ်သွားတာ တကယ်တမ်း ခင်ဗျားက ဝင်တိုက်တာပါ”

ကျွန်တော် ဖြစ်ကြောင်းရယ်ကုန်စင်ကို သမာသမတ်ကျကျ ပြောတော့...

“တောက်... ရှင် မသိဘဲနဲ့မပြောနဲ့၊ ဒီစားပွဲထိုးကောင် တိုက်မိလို့ ကျွန်မ လဲကျပြီး အပူလောင်ခံရတာ၊ ဒီကောင်ကို သူ့ဆိုင်ရှင်နဲ့ တိုင်ကိုတိုင်ရမှာ၊ ရှင် ‘မသိဘဲ မပြောနဲ့’”

“ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်းပြောတာပါဗျာ၊ ဘုရားစူးရဲ့”

ကျွန်တော်က ခပ်အေးအေးစကား၊ သူမက ကျွန်တော် ရှင်းပြလေ ဒေါသဖြစ်လေလေပါ။

ကျွန်တော်က နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ပြေလည်ပါစေတော့ရယ်လို့ ရှည်

ရွယ်ပြီး ဖြေရှင်းပေးပေမယ့် ကျွန်တော့်စကားကြားတိုင်း သူမက ပို၍ ဒေါသထွက်လာတာကြောင့် ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်။

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ ကျောင်းသား”

အတန်းထဲက မြတ်ဌေး က အနားလျှောက်လာပြီး ပြောတော့...

“ဪ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ သူနဲ့ မောင်လှအေးနဲ့တိုက်မိတာ ဘယ်သူက ဘယ်သူကို အရင်တိုက်လဲ ငါ့မြင်လို့ အဖြစ်မှန်ကို ရှင်းပြတာပါ”

“တောက်...”

ကျောင်းသူမိန်းကလေးရဲ့ တောက်ခေါက်သံကြောင့် မြတ်ဌေး တွန့်ခနဲဖြစ်သွားပါသည်။ အဲဒီအချိန်မှာ ထပ်ရောက်လာတာက စိုးမြင့်ဇော်နဲ့ အေးသောင်း။ စိုးမြင့်ဇော် က...

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ နေနိုင်၊ ဟင်... ကဏန်း... အဲလေ... ဖင်ကွဲ... မဟုတ်ပါဘူး...”

စိုးမြင့်ဇော် က ကောင်မလေးကိုမြင်မြင်ချင်း ဘာတွေယောင်မှန်းမသိ ယောင်ကုန်တာကြောင့် မြတ်ဌေးနဲ့မောင်လှအေးတို့က တဟဲဟဲ။

ကောင်မလေးကတော့ အိုစမာဘင်လာဒင် မျက်နှာပေးနဲ့ အားလုံးကို အမှန်ကြိတ်ချင်နေတဲ့ အမှန်ကြိတ်စက်ကြီးရဲ့ ခန့်ခန့်တည်တည်မျက်နှာကြီးနဲ့ ကြည့်နေပါသည်။

“တောက်... အရိုင်းအစိုင်းတွေ နင်တို့ သိကိုသိရမယ်”

“ဘယ်လို... ငါတို့အားလုံးနဲ့ သိချင်တယ်၊ ပေးလေ စာအုပ်၊ အော်တိုရေးပေးမယ်”

အေးသောင်း ကလည်း ဟိုတစ်ခါတည်းက ခံထားရသူပီပီ ရသလောက်လေး နှိပ်ကွပ်ပါတော့သည်။ ကောင်မလေး ထွက်သွားတော့မှ ကျွန်တော်က မောင်လှအေး ကို အိတ်ကပ်ထဲက ပိုက်ဆံထုတ်ပေးပြီး...

“ရော လှအေး... မင်း မှောက်ကျသွားတဲ့လက်ဖက်ရည်ဖိုး...”

“ဟာ... မယူပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်ဘဏ်က အစ်ကို ပြောပေးလို့ဗျာ၊ မဟုတ်ရင် ဒီအစ်မကြီးက ကျွန်တော့်ကြောင့်ဆိုတာကြီးပဲ ငြင်းနေတယ်”

မောင်လှအေးစကားကြောင့် ကျွန်တော်က မောင်လှအေး အိတ်ကပ်ထဲ ပိုက်ဆံအတင်းထိုးထည့်ပေးရင်း...

“ယူသွားစမ်းပါကွာ၊ မင်း မှောက်လဲကျလို့ လျော်ရတာနဲ့တင် မင်းလခက ခဏခဏအဖြတ်ခံနေရတာ ယူသွား၊ ခုန ကျောင်းသူမင်း ဆိုင်ရှင်ကိုလာတိုင်ရင် ငါ့ကိုလာခေါ်၊ ငါ့အတန်း သိတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုဘုန်းကြီး”



ကောင်လေးက ခေါင်းညိတ်ပြီးထွက်သွားတော့ အေးသောင်းက...

“မင်းတို့ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ နေနိုင်”

မြတ်ဌေးက တစ်စွန်းတစ်စသိထားသူမို့ ထပ်ပြီးသိချင်နေပုံရပါသည်။

“လာ ခုံတန်းမှာ ပြန်ထိုင်ကြရအောင်”

ကျွန်တော်က ခပ်လှမ်းလှမ်းကခုံတန်းမှာ စာအုပ်နဲ့အိတ်ကိုထားခဲ့သည်မို့ ခေါ်တော့ အေးလုံး ခုံတန်းရှိရာဆီ လျှောက်လာခဲ့ကြပါသည်။

ကျွန်တော်က အဖြစ်အပျက်အလုံးစုံကို မြင်တွေ့နေရတဲ့အကြောင်းကစပြီး ပြောပြတော့ စိုးမြင့်ဇော် က...

“အဲဒီကောင်မလေးပေါ့ကွာ ငါ့ကို ဟိုတစ်ခါ အသည်းကွဲတာပဲ ကောင်းတယ်၊ ဖင်ကွဲတာ မကောင်းဘူးဆိုပြီး သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ငါ့ကို ဒေါက်ဖြုတ်သွားတာ”

ကျွန်တော်က ဟိုတစ်ခါ ဒီကောင်တွေ ဇော်လွင်ဆီသွားရာမှာ မြဿနာတက်ခဲ့ရသည်မို့ သတိရကာ ပြုံးမိပါသည်။

မြတ်ဌေး က ပြုံးစိစိနဲ့...

“အဲဒါ ဓာတုရဲ့ကွင်းလေ၊ ဂျူလိုင်မိုးစက် ဆိုတာ...”

“ဟင် သူလား...၊ တော်တော်သည်းမယ့်ရုပ်လဲကွာတာပဲ”



“ဘာလဲဟ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ဟိုကောင်တွေ နားမလည်။

“ဪ... တော်တော်အငြိုးတကြီးရွာမယ့်မိုးပဲလို့...”

ကျွန်တော့်ဖြေရှင်းချက်ကြောင့် အေးလုံးက ‘ဟုတ်တယ်’လို့ ထောက်ခံကြပါသည်။





စိတ်ကူးယဉ်လိပ်ပြာလေးအတွက် ကျွန်တော်နဲ့ ဆရာသာထူး
အောင် ဘာသာပြန်ထားတဲ့ ဆွဲအနားမကြားသူတို့ရဲ့ သင်္ကေတ
ဘာသာစာအုပ်ထဲက လက်ဟန်ခြေဟန်သင်္ကေတတွေကို အပတ်
တကုတ် လေ့လာသင်ယူခဲ့ပါသည်။

ဒီကြားထဲ သန္တာ က ကျွန်တော် အေးသောင်းနဲ့အတူ သူမ
အဒေါ် ဆွဲအနားမကြားကျောင်းက အန်တီမာရက်ဆီ လိုက်ပို့ပေး
ပြီး ပိုမိုပြည့်စုံအောင် ကူညီရှင်းပြပေးခဲ့ပါသည်။ အန်တီမာရက်ကို
အားလုံးက အန်တီမာလို့ ခေါ်ကြတာကြောင့် ကျွန်တော်တို့လည်း
အန်တီမာ လိုက်ကြပါသည်။ အန်တီမာက သဘောကောင်းပါသည်။
ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်ဖြစ်ပြီး အသားညိုသည်။

အမြဲတမ်း ငြိမ်းအေးတဲ့အပြုံးတစ်ခုကို အမြဲ ဖန်ဆင်းထားတတ်
ပါသည်။

“အန်တီမာရေ ဒီကျောင်းသားကတော့ ဆွဲအနားမကြားလို့
မဟုတ်ဘူး အန်တီမာ၊ နှလုံးနာ အသည်းမကြားတဲ့ ကျောင်းသား”

သန္တာစကားကြောင့် အန်တီမာက ပြုံးပြီး...

“ဘယ်လို...၊ အန်တီမာသိအောင် ရှင်းပြပါဦး၊ အန်တီမာ
သိလို့ ရပါတယ်နော်”

ကျွန်တော် ရှက်ကိုးရှက်ကန်နဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြပါသည်။ သန္တာ
ရှင်းပြခဲ့တဲ့ ဇာတ်ကြောင်းကိုကြားပြီး အန်တီမာ က ကရုဏာသက်
ဟန်နဲ့ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ကာ...

“သားက အဲဒီမိန်းကလေးကို ခဏလေးပဲတွေ့လိုက်ရတာနဲ့
ချစ်သွားတယ်ဆိုတော့ ဟုတ်ရောဟုတ်ပါ့မလား၊ ဟိုလေး အန်တီမာ
ဆိုလိုတာက ခဏသားသာမူလား၊ လှလို့ ဆွဲဆောင်မှုရှိလို့လား
အဲဒီသဘောပါ”

ကျွန်တော် ပြုံးမိပါသည်။ ကျွန်တော် ကျောင်းရဲ့မျက်နှာကြက်
ကို မော့ကြည့်သည်။ ခိုတွေကို မြင်ရသည်။ ခိုဖြူလေးတစ်ကောင်
က ခိုပြာတွေကြားထဲမှာ ထင်ထင်ရှားရှား။

“ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် သိပါသည်။ စွဲလမ်းမှုလို့ ခေါင်း
စဉ်တပ်လို့ရသလို အချစ်လို့လဲ ခေါင်းစဉ်တပ်လို့ရတယ် အန်တီမာ၊

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲဒီမိန်းကလေးနဲ့ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း တွေ့လိုက်ရတဲ့အချိန်တိုလေးရဲ့ ခံစားမှုကို ကျွန်တော် ဘာနဲ့မှလဲလို့မဖြစ်နိုင်တာ အမှန်ပဲ အန်တီမာ”

အန်တီမာက ကျေနပ်သဘောကျစွာ ခေါင်းညိတ်ပြပြီး...

“သူက ဒုက္ခိတနော် သား”

“ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့်လဲ ကျွန်တော် ဒီပညာကို အရမ်းသင်ချင်တာ အန်တီမာ”

အန်တီမာ ကျေနပ်ကြည်နူးဟန်နဲ့ ခေါင်းညိတ်ပါသည်။ ဒီလိုနဲ့ နေ့တွေရက်တွေကို ကျောပေါ်တင်ရင်း နေ့ရထား၊ ညရထားစီးရင်း အချိန်တွေကို ဖြတ်သန်းခဲ့ပါသည်။

သူမကိုတွေ့ရဖို့အတွက် ကျွန်တော် အမြဲတမ်း စိတ်စောနေခဲ့ပါသည်။ ဆက်သွယ်မှုအသစ်နဲ့ ကျွန်တော့်သူမ ဆက်သွယ်ရမယ့် ဘာသာစကားအတွက် ကျွန်တော့်အချစ်ဟာ တန်ဖိုးလျော့နည်းမသွားနိုင်မှန်း ကျွန်တော် သိပါသည်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော် သူမနဲ့ဆုံတွေ့ရမယ်လို့ မထင်ထားတဲ့ တစ်နေ့ဟာ မထင်မှတ်တဲ့နေရာတစ်ခုမှာ ဆုံတွေ့ခဲ့ရပါသည်။ အဲဒီနေ့က ကျွန်တော် မြို့ထဲ ပျင်းပျင်းနဲ့ လျှောက်လည်တဲ့တစ်နေ့ပေါ့။

လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်း နည်းနည်းပါးပါးဝယ်ချင်တာနဲ့ ကျွန်တော် ပလာစာတစ်ခုပေါ် တက်ကြည့်မိပါသည်။

ကျွန်တော် ဘောင်းဘီဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ဝင်ဝယ်ကြည့်ပြီး ပြန်အတွက်မှာပေါ့...

“ဟင်...”

ရုတ်တရက်တွေ့လိုက်ရတဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းက မိန်းကလေးကြောင့် ကျွန်တော် အံ့အားသင့်သွားပါသည်။

နေ့လယ်ခင်းကြီး အိပ်မက်မက်သူတစ်ယောက်လို ဘယ်သူမှ အိမ်မပေးဘဲ ကျွန်တော် ခြေထောက်တွေရပ်တန့်သွားရတာ အမှန်ပါ။

ကျွန်တော့်ရဲ့ စကားမပြောတတ်တဲ့ ကောင်းကင်... အသံမဲ့လမ်း...၊ သူမကတော့ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နဲ့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲ ဝင်သွားတော့ ကျွန်တော် သတိပြန်ဝင်ကာ ကမ်းကတန်း လိုက်ဝင်ခဲ့ရပါသည်။

ကောင်မလေးကို ကျွန်တော် အကဲခတ်ရင်း တစ်နေရာရာမှာ တွေ့ဖူးသလိုလို ထင်မိပါသည်။

အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းထဲက လမင်းသည် အခုလို အနီးကပ် တွေ့ခွင့်ရတဲ့အခါ သူ့အလင်းကြောင့် ကျွန်တော် ရင်တွေငြိမ်းအေးချမ်းသာရခဲ့တာ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဖော်မပြနိုင်တဲ့ခံစားမှုအသစ် ရခဲ့သလိုပါပဲ။

အန်တီမာကိုပြောပြမိတဲ့ ဘာနဲ့မှ လဲခွင့်မရတဲ့ခံစားချက်ဆိုတာ အခုလိုခံစားချက်ထင်ပါရဲ့။

သူမက တီရှပ်လေးတစ်ထည်ကိုရွေးပြီး ကောင်တာသို့သွားတဲ့

အခါ ကျွန်တော် သူမအတွက် စိုးရိမ်သွားပါသည်။ ဘာလဲဆိုတော့ စကားမပြောတတ်တဲ့ အခက်အခဲဟာ သူမအတွက် လူပုံအလယ်မှာ အရှက်ရစေမှာ ကျွန်တော် စိုးရိမ်ပိုမိပါသည်။ ဟုတ်တယ်၊ ဆွေအဲလား၊ နားမကြားတာရောပါလား ကျွန်တော်လည်း မသိ။

ကျွန်တော် သူမအနားကိုရောက်တဲ့အခါ သူမက ဇေဇေဝါဟန်နဲ့ ကြည့်သည်။ အရောင်းစာရေးမလေးက ကျွန်တော့်ကို သူမနဲ့ ဘယ်လိုထင်သည်မသိ ပြုံးပြပြီး...

“ခုနစ်ထောင့်ရှစ်ရာ အစ်ကို”

ကျွန်တော် သူမကို လက်အသာတို့တော့ သူမက တွန့်နေဖြစ်သွားကာ မျက်လုံးအဝိုင်းသားနဲ့ ကြည့်သည်။

ကျွန်တော်က ဆွေအနားမကြားဘာသာစကားနဲ့ လက်ဟန် ခြေဟန်တွေပြတော့ အရောင်းစာရေးမလေးက ကျွန်တော့်ကို ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ကြည့်နေပေမယ့် ကျွန်တော့်ရဲ့ဗီးနပ်စ်က အံ့အားသင့်သွားပုံရတဲ့အရိပ်အငွေ့တွေ သူမမျက်ဝန်းထဲမှာ မြင်တွေ့နေရပါသည်။ နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်း အပြုံးရိပ်တချို့တွေလာကာ ကျွန်တော့်ကို ခေါင်းညိတ်ပြပါသည်။ နောက်တော့ သူမအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံကို ထုတ်ပေးကာ ကျသင့်ငွေကို ရှင်းပါသည်။ ဆိုင်ထဲက မတိုင်ပင်ဘဲ ထွက်တော့ ကျွန်တော်က သူမကို ခပ်လှမ်းလှမ်းက ကော်ဖီဆိုင်ကို ညွှန်ပြကာ အချိန်ရလား ခဏထိုင်ရအောင်ပြောတော့

သူမက ခပ်ပြုံးပြုံးနဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြပါသည်။

ဆိုင်ထဲရောက်တော့ ကျွန်တော်က မီးနူးကတ်ကိုပြတော့ သူမက ကော်ဖီအေးတစ်ခွက်သာ မှာပါသည်။ ကျွန်တော် ကော်ဖီအေးနှစ်ခွက် သွားယူပြီး ပြန်လာတော့ သူမရှေ့ကို ကော်ဖီအေးတစ်ခွက် ချပေးပြီး...

“ကျွန်တော့်နာမည်က နေနိုင်အောင် ပါ”

ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်ဆီကကြားလိုက်ရတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကြောင့် သူမ ပါးစပ်အဟောင်းသား။ ကျွန်တော် သူမရဲ့ပုံစံကြောင့် ကျွန်တော် သိလိုက်ပါသည်။ စစတွေ့တွေ့ချင်း ကျွန်တော့်ကို သူမလိုပဲ ဆွေအနားမကြားသူလို ထင်ပုံရနေပုံပါပဲ။

“ဟိုလေ... တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်စကား ဆုံးအောင် နားထောင်ပေးပါဦး၊ ဒီလိုဗျာ...”

သူမက ကျွန်တော့်ကို အထူးအဆန်းသတ္တဝါလို ငေးကြည့်နေပါသည်။

“ဟိုလေ... ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ပြီးခဲ့တဲ့လက ကျွန်တော်တို့ မြို့နယ်ထဲက ကန်ကြီးရဲ့ဘေးမှာ ချာတိတ်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ခြေဟန်လက်ဟန်နဲ့စကားပြောနေတာ ကျွန်တော် တွေ့လိုက်တယ်”

သူမ အံ့အားသင့်သွားတာ သိသာစေပါသည်။

“ကျွန်တော် အဲဒီကစပြီး ဟို.. ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ခင်ဗျား

ကို အရမ်းထပ်တွေ့ချင်တာ”

ပါးပြင်ပေါ်မှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားတာ သူမပါးပေါ် ဆိုးဆေးတစ်မျိုး ထင်လိုက်သလိုပါပဲ။ သူမ ခေါင်းငုံ့သွားပါသည်။

“ကျွန်တော် စကားပြောမှားသွားရင် ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ၊ ဟိုလေ... ခင်ဗျား ဘယ်မှာနေတာလဲ။ ခင်ဗျားနာမည်က ဘယ်သူလဲ သိခွင့်ရမလား”

သူမက ကျွန်တော့်ကို ဖျတ်ခနဲကြည့်ပါသည်။

“တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် သိရုံလေးသိရရင် ကျေနပ်ပါပြီ၊ ခင်ဗျားကို အနှောင့်အယှက်ပေးတာမဟုတ်ပါဘူး”

ကျွန်တော် ပြောလည်းပြော၊ လက်ဟန်ခြေဟန်သင်္ကေတနဲ့ ပြောတော့ သူမက ခြေဟန်လက်ဟန်နဲ့ ပြန်မေးပါသည်။ ကျွန်တော် သူမ လှုပ်ရှားမှုကိုကြည့်ပြီး...

“ကျွန်တော် ဒီပညာကို ဘယ်လိုသင်ခဲ့တာလဲ ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် စာအုပ်တွေဖတ်ပြီး သင်တယ်၊ နောက်ပြီး ဆရာမတစ်ယောက်က သင်ပေးတယ်၊ သိမလား... အနီတီမာဂရက်လေ၊ ဆွဲအနားမကြားကျောင်းက...”

သူမက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြပါသည်။ ပြီးတော့ သူမက ရွက်စုတ်စာအုပ်ဖြတ်ပိုင်းလေးနဲ့ ဘောပင်ကိုထုတ်ကာ စားပွဲပေါ်တင်ကာ အခုလိုရေးပြီး ကျွန်တော့်ကိုပေးသည်။ ကျွန်တော် သူမ

ပေးတဲ့ စာရွက်ဖြတ်ပိုင်းလေးကို ယူကြည့်ပြီး ဖတ်ကြည့်တော့...

အမည်... ဝါဆိုဝိုးစက်၊ တတ်ယနှစ် သင်္ချာ၊ ဒဂုံတက္ကသိုလ်။

“အစ်... ခင်ဗျားက တက္ကသိုလ်တက်နေတယ်၊ ဟိုလေ...”

ကျွန်တော် သူမ ဆွဲအနားမကြားသူမို့ တက္ကသိုလ်တက်နေတယ်ဆိုတော့ အံ့သြတာရယ်၊ ကျွန်တော် ဒဂုံတက္ကသိုလ်မှာတက်နေပေမယ့် သူမကို မတွေ့တာရယ်ကြောင့် အံ့သြမိပါသည်။ သူမက စာရွက်ဖြတ်ပိုင်းလေးပေါ်မှာရေးပြီး စုတ်ဖြဲကာ ကျွန်တော့်ကို ပေးပြန်ပါသည်။

ကျွန်မ ပထမနှစ် နှစ်လယ်လောက်ကျမှ စကားမပြောတတ်တာပါကိုနေ့စဉ်။

“ဪ... ”

ကျွန်တော် သနားကရုဏာသက်မိသလို ကျောင်းမှာဆုံကြမယ်ဆိုတာကြောင့် ပျော်ရွှင်သွားမိပါသည်။

“ကျွန်တော် လာလည်ရင် ခင်ဗျား ဧည့်ခံမှာလား ဝါဆို၊ ဝါဆိုလို့ ခေါ်မယ်နော်”

သူမက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း စာရွက်ပေါ် ထပ်ရေးပြန်ပါသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို မေးပြန်ပါသည်။

“ဧည့်ခံရမယ်ဆိုတော့ ကျွန်မက ရှင်ကို ဧည့်ခံပွဲလုပ်ပေးရမှာလား”

“ဟာဗျာ.. ဝါဆို တော်တော်နောက်တာပဲ”

ကျွန်တော့်ရဲ့ မအိမ်လည်ပြောပုံကြောင့် သူမက မျက်ဝန်းတွေ ထဲမှာ မျက်ရည်ဝေသွားအောင် ရယ်ပါသည်။ ပြီးတော့ သူမက ပြန်တော့မယ်လို့ သင်္ကေတနဲ့ ပြပါသည်။

နှစ်ယောက်သား အတူထွက်လာရင်း ကားတစ်စီးကိုတားကာ သူမက သွားရမယ့်နေရာကို ရေးထားဟန်တူပါသည်။ စာရွက်ဖြတ် ပိုင်းလေးကို တက္ကစီဒရိုင်ဘာကို ပေးသည်။ ဒရိုင်ဘာက ဇေဝေဝါ လှမ်းယူပြီး နောက်မှ စကားမပြောတတ်မှန်း သိကာ...

“တက် ညီမလေး”

သူမ ကားပေါ်တက်သွားတော့ ကျွန်တော် သူမတက်သွားတဲ့ ကားတံခါးကိုပြန်ပိတ်ပေးပါသည်။ ကားထွက်တော့ သူမက ကျွန်တော် ကိုကြည့်ကာ ပြုံးပြပြီး လက်ပြပါသည်။

ကျွန်တော် လက်ပြငေးကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ နှလုံး သားထဲမှာ တစ်ခုခု ထုတ်ယူခံလိုက်ရသလို မော့၍ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

အခုလို ခဏလေးဝေးလိုက်ရတာတောင် ခံစားနေရရင် အချစ် ဆိုတာကို သူမဆီက ကျွန်တော်သာရရှိခဲ့ပြီး ဝေးများဝေးသွားခဲ့ရ မယ်ဆိုရင်တော့...



“ဟင်... တကယ်...”

ကျွန်တော့်စကားဆုံးတော့ ဟိုနှစ်ကောင် ထိုင်နေရာမှ ဆက်တီ ပေါ် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ အံ့သြမှင်တက်ကာပြောသည်။ ကျွန်တော် သဘောကျစွာ ရယ်မောရင်း...

“ဟာ.. ငါ လူကြီးဖြစ်ပြီး မင်းတို့လို ကလေးတွေကို လိမ် မလား”

ကျွန်တော် ခပ်ရင့်ရင့်ပြောတော့-စိုးမြင့်ဇော် က ကျွန်တော့် အိပ်ရာထဲမှာလဲနေရာကနေ ခေါင်းအုံနဲ့ ကောက်ပေါက်ပါသည်။

“ဟာ.. စကားမပြောတတ်ဘဲနဲ့ တက္ကသိုလ်တက်နေတယ်ဆို တော့ အံ့သြတာ အမှန်ပဲကွ”

၇၆

ဒီဒိုင်းခ

“ချောလား နေနိုင်”

ကျွန်တော် ပြုံးစိစိဖြစ်သွားပါသည်။ ဝါဆိုပုံရိပ်တွေကို မြင်
ယောင်မိရင်း ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ နူးနူးညှပ်ညှပ်ခံစားမှုအစိတ်ပိုင်းလေး
ဖြစ်တည်ခဲ့ရပါသည်။

“ဝါဆိုက အပြစ်ကင်းတဲ့ လေပြည်လေးလိုပဲ သူငယ်ချင်း။
သူ့ကို မြင်ရတိုင်း နှင်းပွင့်လေးတွေ ကောင်းကင်ပေါ်ကနေ ငါ့
ရင်ဘတ်ကို ခုန်ဆင်းလာသလို ခံစားရတာ အမှန်ပဲကွာ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ဒီကောင်တွေ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို
တစ်မိမိမိကြည့်ပြီး ပြုံးပါသည်။

ကျွန်တော် ခံစားနေရမှန်းသိလို့ ဒီကောင်တွေ မနောက်ပြောင်
တော့ပါ။

ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းတစ်ခုလုံး သရက်ပင်တွေ ပြည့်နှက်နေ
တာကြောင့် နေပြောက်အနည်းငယ်မှလွဲ၍ အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်စွာ
ရှင်သန်နေသည်။

“ဆရာတော်ရော နေနိုင်”

“နေခင်းနေ့လယ် တစ်ရေးကျိန်းလောက်ပြီလေ”

ကပ္ပိယကြီးက ရေခွေးကြမ်းကရားနဲ့ ထန်းလျက်ခဲဘူးကို ယူ
လာပေးကာ ကွပ်ဖျစ်ပေါ်မှာချပေးပြီး...

“စားကြကွာ၊ ဦးလေး လုပ်စရာရှိတာလေးတွေ သွားလုပ်

လိုက်ဦးမယ်”

ကပ္ပိယကြီး ထွက်သွားတော့ အေးသောင်း က ထန်းလျက်ခဲ
တစ်ခဲ ကောက်ဝါးရင်း...

“ဆွဲအနားမကြား ဘာသာစကားနဲ့ မျက်မမြင်ဘာသာစကား
က ဘယ်လိုကွာလဲ နေနိုင်”

စိုးမြင့်ဇော် က ရေခွေးကြမ်းငဲ့နေသည်။

“ဆွဲအနားမကြားသူတွေအတွက် ဘာသာစကားက လက်တွေ့၊
လက်ချောင်းလေးတွေနဲ့ အချက်ပြစကားပြောတဲ့နည်းပေါ့။ အဲဒီနည်း
က နှစ်နည်းရှိတယ်ကွာ၊ တစ်နည်းက လက်တစ်ဖက်တည်း သုံးလို့ရ
တယ်၊ နောက်တစ်နည်းက လက်နှစ်ဖက်စလုံး အသုံးပြုရတယ်လေ၊
နည်းနှစ်နည်းလုံးက လက်ချောင်းကလေးများအနေအထားနဲ့ အကွာရာ
အမျိုးမျိုးကို ဖော်ပြလို့ရတယ်ဆိုပါတော့ကွာ၊ စနစ်တစ်ခုဆိုမှာ တစ်
ကြိမ်မှာ စာလုံးတစ်လုံးသာ ဖော်ပြနိုင်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ငါတို့
စကားပြောတာနဲ့ ရေးတဲ့ဘာသာစကားထက်တော့ နှေးတာပေါ့ကွာ၊
ဒါပေမယ့် ကိုယ်လက်အမှုအရာ မျက်နှာအပြောင်းအလဲနဲ့ ဖြတ်လမ်း
သဘောနဲ့ တစ်ဖက်လူနားလည်အောင်ပြောရင်တော့ အမြန်ဆုံး နား
လည်တာပေါ့ကွာ”

ကျွန်တော် စိုးမြင့်ဇော် ငဲ့ပေးတဲ့ရေခွေးခွက်ကို ကောက်သောက်
မိပါသည်။

“မျက်မမြင်စာကရာ...”

အေးသောင်းရဲ့အမေးကြောင့် ရေဇေးတစ်ကျိက်သောက်ပြီး ပြန်ချကာ...

“မျက်မမြင်စာ (Braille)ဆိုတာ ဖောင်းကြွအစက်ကလေးတွေနဲ့ ရိုက်နှိပ်ထားတဲ့စာသင်္ကေတပေါ့ကွာ၊ မျက်မမြင်တွေက စာမျက်နှာတစ်ခုပေါ်မှာရှိတဲ့ အစက်ကလေးများကို လက်ချောင်းထိပ်ဖျားကလေးများနဲ့ စမ်းသပ်ထိတွေ့ကြည့်ပြီး (ဘရေးလ်)စာကို ဖတ်နိုင်ကြတာပေါ့ကွာ၊ အဲဒီနည်းကို ၁၈၂၀ ပြည့်လွန်နှစ်များအတွင်း သူကိုယ်တိုင် မျက်စိမမြင်တဲ့ လူဝီဘရေးလ်ဆိုတဲ့ ကျောင်းသားတစ်ဦးက တီထွင်ခဲ့တာပေါ့။

ဘရေးလ်က အက္ခရာစာလုံးတွေ ပုဒ်ဖြတ်အမှတ်အသားတွေ၊ ကိန်းဂဏန်းတွေ၊ ဂီတသင်္ကေတများအတွက် အစက်ပုံစံ ၆၃ မျိုး တီထွင်ခဲ့တာပေါ့၊ ဘရေးလ်စာကို လက်နှိပ်စက်နဲ့လဲ ရိုက်နှိပ်တယ်လေ”

“တော်တော်ချိုးကျူးလေးစားဖို့ကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးပဲကွာ”
အေးသောင်း စကားကြောင့် စိုးမြင့်ဇော် က...

“ဒါတောင် လူသာမန်တွေလို အင်္ဂါစုံတဲ့လူ မဟုတ်ဘူးနော်”

ဘဝမှာ ပြည့်စုံစေတာမရှိဘူးလို့ ကျွန်တော် ဘရေးလ်အကြောင်း စဉ်းစားမိရင်း သတိပြုမိပါသည်။

ရွှေဘဝမိမိ

တစ်ယောက်ချင်းစီရဲ့ ပြည့်စုံလုံလောက်တဲ့ အိပ်မက်တစ်ခုစီတော့ တောင့်တတတ်ကြမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် လိုချင်တဲ့ ပြည့်စုံလုံလောက်တဲ့အိပ်မက်က သူစိတ်ချမ်းသာစေချင်သည့် သူမဘဝ ပြည့်စုံလုံလောက်စေချင်သည့် အိပ်မက်တစ်ခုပါပဲ။

ငါ ဆုတောင်းသံတွေကို မင်း ကြားလား ဝါဆို...



ရွှေဘဝမိမိ



“ ဇာတ်ကောင်အံ့ဩသွားမှာပေါ့နော် ဝါဆို ”

ခတ္တာရဲ့ အံ့ဩတကြီးပြောပုံကို ကျွန်မက သူ့ရဲ့ပုံရိပ်ကို မြင်
ယောင်မိရင်း ခပ်ယောင်ယောင်ပြုံးမိပါသည်။ ရက်တစ်ရက် နွေး
ထွေးစွာနားလည်မှုကို ယူဆောင်လာတဲ့ လူစိမ်းတစ်ယောက်အတွက်
သူမ ရင်ခွန်သံတွေ နွေးထွေးစေခဲ့တာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သံသယဖြစ်မိ
ပါသည်။

နေ့လယ်နေ့ခင်းမို့ သူမတို့ဆိုင်လေးမှာ လူရှင်းနေပါသည်။
ဒီဆိုင်လေးက ကျောင်းဖွင့်ချိန်ဆို နှစ်အိမ်ကျော်က မောင်အောင်ထူး
ကို လခစားငှားထားပြီး မောင်အောင်ထူး ဖွင့်ပါသည်။ ကျောင်းက
အပြန် ညနေစောင်းတာနဲ့ စနေ၊ တနင်္ဂနွေရက်များမှာ သူမ ထိုင်ပါ

ရွှေအမင်အေး

သည်။ ဒီနေ့ ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ ခတ္တာ သူမဆီအလည်လာရင်း
လူမ မနေ့ကတွေ့ခဲ့တဲ့ ကောင်လေးရဲ့အကြောင်းကို စာနဲ့ရေးပြမိခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။

“ အန်တီလေးရော ဝါဆို ”

သူမက လက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့ ချက်ပြုတ်နေကြောင်း အသိပေးပါ
သည်။

“ အန်တီမာလာ ဆုံးတာ နှစ်နှစ်ပြည့်တော့မယ်နော် ဝါဆို ”

မေမေ ဆုံးတာကို ခတ္တာ ရည်ရွယ်ပြောတော့ သူမ မျက်နှာ
မကောင်း၊ သက်ပြင်းချမိပါသည်။

“ နင် ဝဋ်ကျွတ်တော့မှာပါ ဝါဆို ”

ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီးပြောမှန်း သူမ သိပါသည်။ အဲဒီအတွက်
ဒေါသတွေ အာဃာတတွေ သူမရင်မှာ မရှိတော့။

“ နင့်ဖေဖေ လာသေးလား ”

သူမက မနေ့က လာကြောင်း လက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့ရှင်းပြတော့
ခတ္တာ က ခေါင်းညိတ်သည်။ ခတ္တာ က သူမအကြောင်းကို ဆယ်တန်း
နှစ်ကတည်းက ပေါင်းသင်းရင်းနှီးတဲ့သူငယ်ချင်းမို့ အကုန်သိနေ
ပါသည်။

ခတ္တာ က ပြုံးစိစိနဲ့ သူမကိုကြည့်ပြီး...

“ နင်ပြောတဲ့လူ ဘယ်သူ... အဲ... နေနိုင် ဟုတ်တယ်နော် ”

ရွှေအမင်အေး



သူမ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ ခတ္တာကို လက်ဖဝါးနဲ့ မနာအောင် လှမ်းရှိက်တော့ ခတ္တာ က သဘောကျစွာရယ်ရင်း...

“ဪ... နင်က ရှက်နေတယ်၊ အထူးအဆန်းပါလား၊ ဝါဆို ရယ်၊ နင် အခုလို တစ်မီးယောက်ကူးတစ်ယောက်အတွက် ရှက်နေတာ ငါ့အတွက် အံ့ဩစရာပဲ၊ ဒါနဲ့သူက ချောလား”

ခတ္တာ စပ်ပြဲဖြန့်မေးနေတော့ သူမ ခတ္တာကို မျက်စောင်းထိုးသည်။

“အင်း...၊ တော်တော်အစွဲအလမ်းကြီးတဲ့လူပဲဟာ၊ ဒီလူကလဲ အပါဟာ၊ ကန်ကြီးထောင့်အနီးကခြံတွေကို လိုက်လေ့လာရင် နင့် ဆိုင်ကို တွေ့ရမှာပဲဟာ... ညှပ်ပါ”

သူမ ဒီခြံလေးကိုပြောင်းလာတာ နှစ်နှစ်ပြည့်တော့မည်။ တကယ်တော့ သူမ ဒီခြံလေးကို ရောက်လာခဲ့ရတာဟာ ငရဲပြည် ဒါမှမဟုတ် ငရဲအကျဉ်းစခန်းတစ်ခုက လွတ်မြောက်လာသလိုမျိုးပါ။ ဒါပေမယ့် ပေးဆပ်လိုက်ရသည်က မေ့အသက်။

ဖေဖေကတော့ သူမကို သူ့ရဲ့အရိပ်အာဝါသအောက်မှာပဲ ရှိစေချင်တာတော့ သူမ ယုံသည်။ သို့ပေမယ့် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ဖေဖေ သိနေတာကြောင့်လည်း သူမကို အခုလို ဒီခြံလေးကိုဝယ်ပေးပြီး အန်တီလေးနဲ့အတူ သူမကို စိတ်မချပေမယ့် စိတ်လျှော့ကာ ထားထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။



သူမရဲ့ ဝတ္တရားဆန်တဲ့ နေ့စဉ်ဖြတ်သန်းမှုအောက်မှာ အခုလို နားလည်ပေးမယ့် သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ သူမ မမျှော်လင့်ရဲတာ အမှန်ပါ။ ဟုတ်တယ်လေ၊ သူမဘေးမှာ သူမကို နားလည်သည်ဆိုလို့ ဖေဖေကလွဲရင် ခတ္တာရယ်၊ အန်တီလေးနဲ့ အန်တီမာရယ် ဒါပဲရှိပါသည်။

“ဟဲ့.. ငါခေါ်နေတာ ကြာလှပြီ၊ ဘာတွေများစဉ်းစားနေတာလဲ ဝါဆိုရယ်”

ခတ္တာ ရဲ့ပခုံးချင်းတိုက်ကာ ပြောတော့မှ သူမ သတိဝင်လာကာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းရယ်တော့ ခတ္တာ မျက်လုံးအပြူးသားနဲ့...

“ကျားသားမိုးကြီး နေ့လယ်နေခင်းကြီး နှင် အိပ်မက်မက်နေတာနဲ့တူတယ်၊ ဧကန္တ ဟို နေနိုင် တဲ့ ကောင်လေးလား၊ မနေနိုင်ဘဲ နင့်အနားလာတဲ့ ကောင်လေးအကြောင်းလား ပြောစမ်း မိဝါဆို”

သူမ ရှက်ရမ်းရမ်းကာ ခတ္တာ ကိုဆွဲဆိတ်တော့ ခတ္တာ က သူမကို ရှောင်ရင်းတိမ်းရင်း တတွတ်တွတ်နဲ့ စ၊ နေပါတော့သည်။

ခက်ပြီ ကောင်လေးရယ်၊ စကားတစ်ခွန်းပွင့်ဟလို့မရပေမယ့် တို့ရဲ့စကားတွေကို မင်း ကြားပေးပါနော် နေနိုင်...။





ကျောင်းသားရေးရာထဲမှာ လူက အတော်များသည်။
 အေးသောင်နဲ့စိုးမြင့်တော်က ကျောင်းလခကြေးငွေ သွင်းနေပါသည်။
 ထုံးစံအတိုင်း အခန်းဖော် မြတ်ဌေးက ဂျီတိုက်နေပါသည်။
 “မင်းလက်စွပ် ခဏငှားပါလားကွာ”
 “ဘာလုပ်မလို့လဲဟ”
 ကျောင်းသူတစ်ယောက်က မလွတ်မကင်း သူ့ပန်းကိုတိုက်
 သွားတာကြောင့် နေရာနည်းနည်းရွှေ့ပေးရသည်။
 “ဖဲရိုက်မလို့”
 “ဘာကွ”
 ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူးပြီးပြောတော့ မြတ်ဌေးက စပ်ပြဲဖြန့်...

“အဟဲ... နောက်တာပါ ဘုန်းကြီးရာ”
 ကျွန်တော့်ကို များသောအားဖြင့် ဘုန်းကြီး... ဘုန်းကြီးကျောင်း
 သားလို့ အခေါ်များကြပါသည်။
 “ငါ အမှန်ပြောမယ်ကွ၊ အမှန်ပြောတဲ့လူအတွက် အများက
 စာနာနားလည်စွာဖြင့် ကူညီနိုင်ပါ၏လို့ ဒဂုံတက္ကသိုလ်ကျမ်းကြီးထဲ
 မှာ ပါတယ်လေကွာ”
 ဒီကောင် စကားရောဟောရောနဲ့ စပြီလို့ ကျွန်တော် သိလိုက်တာ
 ကြောင့်...
 “မင်း ကျမ်းလေးပြီး ကြမ်းညပ်နေဦးမယ်၊ အထိုင်အပြု
 ဆင်ခြင်”
 ဒီကောင် စပ်ပြီးပြီး...
 “လုပ်ပါကွာ၊ ငါ ဖဲကြွေးပေးစရာရှိလို့ပေါ့ကွာ၊ မင်းလက်စွပ်
 တစ်ပတ်ပဲငှား၊ အိမ်က ပိုက်ဆံပို့ရင် ပြန်ရွှေ့ပေးမယ်ကွာ”
 “ဖွတ်သချီး... ဟေ့ကောင် လူမိုက်အားပေး မလုပ်ဘူး မှတ်
 ထား၊ သွားပါတော့ကွာ”
 “လုပ်ပါကွာ၊ ဒီကောင်ကွာ ဒီနေ့ ငါ ပိုက်ဆံမပေးရင် ယာကူ
 ဘာတွေခေါ်လာပြီး နှုတ်ခမ်းမွေးကို သက်စေ့ဆွဲနုတ်မယ်တဲ့”
 ကျွန်တော် ဒီကောင်နှုတ်ခမ်းမွေးကို အားနာတာကြောင့် လက်
 စွပ်ကို ချွတ်မိပါသည်။ ဒီကောင်မှာရှိတာမှ နှုတ်ခမ်းမွေးက တစ်

ဖက် သုံးပင်တည်းရယ်။

လက်စွပ်က အချွတ်ရခက်နေပါသည်။ နည်းနည်းကျပ်နေတာလည်း ပါတော့ပေါ့။

“အား... ချွတ်ရခက်တယ်ကွ”

“လုပ်စမ်းပါဣာ၊ ငါ ချွတ်ပေးမယ်”

အတင်းဆွဲချွတ်နေတာကြောင့်...

“အား... ဖြည်းဖြည်းချွတ်ပါဟာ မွေးသားရဲ့၊ ဟောကောင် ဒါ ငါ့အဖေ ငါ ဆယ်တန်းအောင်တော့ လုပ်ပေးထားတဲ့လက်စွပ်နော်”

“စိတ်ချ မင်းအဖေ မသိစေရဘူး”

ကျွန်တော် မြတ်ဌေး စကားကြောင့် ခပ်တိုးတိုး ကျိတ်ဆဲမိပါသည်။ အဖေနဲ့အမေက သူ ပထမနှစ်မှာ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆုံးသွားကြပါသည်။

“ရပြီကွ”

လက်အဆစ်နားမှာ ထစ်နေရာမှ အသာလှည့်ချွတ်လို့ ကျွတ်ရုံရှိပါသေးသည် နောက်က တစ်ယောက်ယောက်က ပခုံးကို ခပ်ပြင်းပြင်းတိုက်လိုက်တာကြောင့် လက်စွပ်က ကျွန်တော် ညာခြေဘက်သမံတလင်းပေါ်ကျပြီး ခုန်ထွက်သွားပါသည်။

“ဟိုက်... သွားပြီ၊ လုပ်ဦး မြတ်ဌေး”

“ပြဿနာပဲ”

နှစ်ယောက်သား ကုန်းကုန်းကွကွနဲ့ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေရဲ့ခြေထောက်တွေကြားထဲ ဘုန်းကံတွေ ဂရုမပြုမိအားဘဲ ကုန်းရုန်းရှာနေတော့ ကျောင်းသူတစ်ယောက်က...

“ကုန်းကုန်းကွကွနဲ့လူဟာ ဝုတ်ဝုတ်သတ္တဝါက ဆင်းလာတယ်ဆိုတာ ဒါကိုကြည့်ပြီးပြောတာ ဖြစ်မယ်”

“ဒါပေါ့ဟ၊ မြေကြီးရဲ့ဆွဲငင်အားဆိုတာ လက်တွေ့ပြတာလေ”

ဂန်းနာမလို့ စိတ်ထဲ ကျိန်ဆဲမိရင်း ကိုယ့်လက်စွပ်ကိုသာကိုယ် အဲသဲနဲ့မဲမဲ သိသိနဲ့မိမိပါခေါ်ပြီး ရှာချင်မိပါသည်။

“ဟိုမှာ...”

မြတ်ဌေး က မကြား၊ အခြားတစ်ဖက်မှာ ရှိနေပါသည်။ ကျွန်တော်ရဲ့လက်စွပ်လေးက ကျောင်းသားတစ်ယောက်ရဲ့ခြေဦးထိပ်မှာ သိမ်သိမ်ငယ်ငယ်။

ကျွန်တော် တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အဲဒီကျောင်းသားနဲ့အရွေ့မှာ...

“သွားပြီ သူငယ်ချင်း”

ကျောင်းသားရဲ့စကားကြောင့် ကျွန်တော် ပျော်သွားပါသည်။ အခုမှ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကောက်ခွင့်ရမှာကိုး...

“ဟိုက်...”

“ချလွင်”

သွားပြီလို့တွေးမိကာ ကျောင်းသားလှည့်အထွက် ခြေဖျားမှ ခပ်ထုတ်လိုက်သလိုဖြစ်သွားတာကြောင့် လက်စွပ်က အဝေးသို့လွှဲ သွားပြီး အုတ်နံရံနဲ့ တိုက်မိတာအပြင် စင်္ကြံဘက်ကိုလွင့်သွားတာကို ကံမန်းကတန်း မနည်းကြည့်နေရပါသည်။

ကျသွားတဲ့နေရာကို သတိပြုမိတာကြောင့် ကျွန်တော် အမြန် လူအုပ်ထဲကတိုးထွက်ပြီး အပြင်ကိုအထွက် တွေ့ပါပြီ လက်စွပ် လက်စွပ်လေးက ကျောင်းသူနှစ်ယောက် ဦးတည်လျှောက်လာရာ ခြေလှမ်း နှစ်လှမ်းရဲ့အကွာမှာ။ ဒီတစ်ခါ ခြေဖျားနဲ့ခတ်ခံလိုက်ရင် ဆိုတဲ့အတွေးက ဝင်လာတာကြောင့် ကျွန်တော်ကမန်းကတန်းပြေး အသွား သူမတို့ကလည်း လက်စွပ်ပေါ် ဒေါက်ဖီနပ်နဲ့နင်းဖို့အရွယ် ကျွန်တော် အမြန် ပြေးကောက်တော့...

“ဟင်...”

သူမက လက်စွပ်ကိုကောက်မယ့် ကျွန်တော့်လက်ကို နှင်းမီ မလိုဖြစ်တာကြောင့် ခြေလှမ်းကို ရှေ့ကိုဆန့်အထုတ်...

“ဟွ”

“သွားပြီ”

စိုးမြင့်ဇော် ပြောတဲ့ စကတ်ထဘီဆိုတာလား ဘာလားမသိ၊ ခြေတစ်လှမ်းစာသာ လှမ်းယူခွင့်ရှိသည်။ ထိုထဘီ၏အောက်နားစ ချပ်ရိုးကြောင်းသည် အဆမတန် ဆန့်ထုတ်လိုက်တဲ့ ခြေလှမ်းရဲ့အား

အထူးသဖြင့် ၁၅၀၀ နှစ်ခန့်ကျော်နဲ့ ထိပ်တန်းအဆင့် ကောင်းလေး

ကြောင့် လက်တဝါးသာသာချပ်ရိုးကြောင်းတွေ ပြဲထွက်သွားပါသည်။

ကျွန်တော်လည်း အားနာပါးနာနဲ့ ကျွန်တော် ဒူးထောက်ထိုင်နေ တဲ့ရှေ့က ခြေတစ်လှမ်းပိုင်ရှင်ရဲ့မျက်နှာကို မော့အကြည့်...

စူးစူးတောက်တောက်မျက်ဝန်းနဲ့ ကျွန်တော့်ကို အချဉ်ရည်နဲ့ တို့စားချင်နေတဲ့ မိန်းမလူရုပ်တူတစ်ခု၊ ဘေးကရယ်သံတွေ သူမရဲ့ ဒေါသကို ပိုအရောင်တင်ပေးလိုက်သလိုပါပဲ။

“နင် ငါ့ကို တမင်လုပ်တာမဟုတ်လား ဟဲ့ကောင်”

စကားလုံးတွေက ကြမ်းပါဘိသနယ် လို့ ရေရွတ်ရမလိုလို။ တကယ်တော့ မျက်နှာလေးနဲ့မလိုက်ဖက်တဲ့ စကားလုံးအတွဲအစပ် တွေပါ။ ကျွန်တော်က ကိုယ်ပြုမိတဲ့ကံမို့...

“ဟို... မတော်နဲ့ တစ်ဆပါ”

“ဘာ...”

ကျွန်တော် ခေါင်းကုတ်မိရင်း...

“မတော်တဆပြောတာပါ”

“တောက်...”

မြတ်ဌေးတို့ စိုးမြင့်ဇော်တို့က ကျွန်တော့်အနား အပြေးရောက် ချလာပါသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ဘာပွဲဖြစ်ဖြစ် အားပေးတဲ့ ကျောင်းသား ကျောင်းသူပရိသတ်က တဖွဲဖွဲ ဝိုင်းအုံလာပါသည်။ မြတ်ဌေး က အကျိုးရော အကြောင်းရော အကန်းရော ပြောပြတောင်းပန်ပါသည်။

ဒါမှ ဒီကောင် လက်စွပ်ရမှာကိုး...

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“ရှင်က ဘာသိလို့ ဟုတ်နေရတာလဲ”

ခပ်ဆတ်ဆတ် ဒေါသနဲ့ပြောလိုက်တဲ့စကားကြောင့် မြတ်ဌေး
ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားပြီး...

“ဒါဆို မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

ဘေးက အဖော်ကောင်မလေးက လူအုပ်ကိုကြည့်ပြီး ရှက်ကိုး
ရှက်ကနဲ...

“လာပါ ဂျူလိုင်ရယ်၊ လူတွေ ဝိုင်းကြည့်နေတာ”

သူမက အခဲမကျေပုံ၊ အပြီးမပြောနီ မျက်လုံးတွေနဲ့ ကျန်တော့်
ကိုကြည့်ပြီး...

“နင် ငါ့အရှက်ခွဲတာ နှစ်ခါရှိပြီ၊ နင် မမေ့နဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျန်တော်လည်း ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ပြောမိတော့ သူမ
တောက်ခေါက်ကာ ထွက်သွားပါသည်။

“ပေး လက်စွပ်”

မြတ်ဌေး က ကျန်တော့်လက်ထဲကလက်စွပ်ကို မြန်သလား
မမေးနဲ့ လုယူပြီး... ပြီး... ပြီးတော့...

“အဲလောက် အကျိုးမပေးတဲ့လက်စွပ် အပြတ်ရောင်းစားလိုက်

တာပဲ ဒေးမယ်”

“ဘာကွ”

“အဟီး... နောက်တာပါကွာ”

စိုးမြင့်ဇော် က ဂျူလိုင် ဆိုတဲ့ကောင်မလေး ထွက်သွားရာကို
ကြည့်ပြီး...

“ရေစက်ရော ဇီးစက်ရော နဲ့ပါကွာ”

“ဒါတောင် အင်ဗာတာ မပါသေးဘူး”

အေးသောင်း က ပြုံးပြီးပြီးနဲ့ ပြောပါသည်။

“ဂျူလိုင် ဆိုတာက တော်တော်မာနကြီးတယ်လို့ပြောတယ်
နော် နေနိုင်၊ မင်းလုပ်ပုံက သူ့အရှက်ကို အတောင့်လိုက်ခွဲသလိုဖြစ်
နေပြီ”

“ဟာ... မြတ်ဌေးရာ... မင်းတွေ့နေတာပဲ၊ ငါ တမင်လုပ်
တာမှ မဟုတ်တာ”

မြတ်ဌေး က ခေါင်းညိတ်ရင်း...

“တမင်လုပ်တာမဟုတ်ပေမယ့် သူ့ကို တုတ်နဲ့ထိုးသလို ဖြစ်
နေပြီ”

“ဘာကြီး...”

အလန်တကြားနဲ့ မြတ်ဌေးကိုကြည့်တော့ မြတ်ဌေး ခေါင်း
ကုတ်ရင်း...



“မာနကို ပြောတာပါကွာ”

“တော်သေးတာပေါ့ကွာ”

“ကဲ...ကဲ... ကံနီတင်းလစ်ကြမယ်၊ သန္တာ စောင့်နေဦးမယ်”

အေးသောင်း က အချက်ပေးတော့မှ ကျွန်တော်တို့ တသိ
တတန်းကြီး လစ်ကြပါတော့သည်။ မြတ်ဌေး ကတော့ သူလိုချင်
တာရပြီမို့ လစ်ဖို့ကြံနေပါသည်။

“ဒါဆို ငါ အပေါင်ဆိုင် လစ်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟေ့ကောင် တစ်ပတ်ပဲနော်”

“အေးပါ၊ ကမ္ဘာကြီးတစ်ပတ်ပတ်ပြီးရင် ငါ ပြန်ပေးပါ့မယ်”

“ခွေးကောင်”

ကျွန်တော့်ဆဲသံကြောင့် ဒီကောင် တဟားဟားရယ်ရင်း
လက်ပြကာထွက်သွားပါသည်။

ကဲနီးတင်းရောက်တော့ သန္တာ က...

“နင်တို့ကလဲ ကြာလိုက်တာဟာ”

ကျွန်တော် သန္တာဘေးမှာဝင်ထိုင်ပြီး သန္တာ စားလက်စ
ခေါက်ဆွဲကြော်ကို တစ်လုတ်၊ နှစ်လုတ် ယူစားနေစဉ် အေးသောင်း
က...

“ဒီမှာလေ ဒီကောင် ပြဿနာတက်နေတာနဲ့ ကြာနေတာ”

သန္တာ က မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးနဲ့...



“ဘယ်သူနဲ့လဲ”

“ဓာတုကလျာနဲ့လေ”

“အမ်... နင်နဲ့ ဟိုတစ်ခါဖြစ်တဲ့ ဓာတုကွင်းလား”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ရင်း ပလုတ်ပလောင်းအသံနဲ့...

“အေးလေ... ဓာတုဇီဝလက်နက်ဆန်းလေးနဲ့လေ”

အေးသောင်းနဲ့ စိုးမြင့်ဇော်က သန္တာကို ရှင်းပြနေစဉ် ကျွန်တော့်
အာရုံက ကဲနီတင်းရှေ့ကဖြတ်သွားတဲ့ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ဆီ
ကိုသာ...

“ဟေ့... ခတ္တာ...”

ခေါ်သံကြောင့် ဘယ်သူခေါ်လိုက်တာလဲလို့ကြည့်မိတော့
သန္တာ ဖြစ်နေပါသည်။ သန္တာက ဆိုင်အပြင်ကိုထွက်သွားပါသည်။
ခတ္တာဆိုတဲ့ ကောင်မလေးဘေးက အဖော်ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်
ကို တအံ့တဩကြည့်နေပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း သူမကို အံ့ဩ
လွန်းလို့ ပြူးတူးပြတ်ကြည့်တော့ စိုးမြင့်ဇော် က...

“ဘာတွေ အပြန်အလှန် အလုံးအရင်းနဲ့ ကြည့်နေကြတာလဲ”

“ပြူးတူးပြတ် ပြောစမ်းပါကွာ”

အရေးထဲ ဒီနှစ်ကောင် အငြင်းအခုံ အစပျိုးဖို့ကြံစည်နေပါသေး
သည်။

“အဲဒါ ငါပြောတဲ့ ဝါဆိုမိုးစက် လေ”

“ဟင်... အဟုတ်”

“ဟ... ငါ လိမ်မလားကွ”

“ဒါဆို ထလေ၊ သန္တာနဲ့ သူ့အဖော် ရင်းနှီးပုံရတယ်၊ လာစမ်းပါကွာ”

ကျွန်တော့်ကို အတင်းလက်ဆွဲကာထခိုင်းပြီး စားပွဲထိုး မောင်လှအေးကို ပြန်လာမယ်လို့ ပြောခဲ့ရပါသေးသည်။

ကျွန်တော် တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်နဲ့ သူတို့အနားကိုရောက်တော့ သန္တာ က မျက်ခုံးတွန့်ပြီး ဘာလာလုပ်တာလဲလို့ ကြည့်သည်။

အေးသောင်း က...

“ဒီက ဝါခေါင်နဲ့...”

“ဝါဆို...”

စိုးမြင့်ဇော် က တံတောင်တွက်ပြီး သတိပေးတော့ ခတ္တာဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ ဝါဆို က ပြုံးသည်။

“အဲ... ဝါဆိုနဲ့ နေနိုင် နဲ့က ခင်တယ် သန္တာ”

ဝါဆို ဆိုတဲ့ စကားကြောင့် သန္တာ အံ့အားသင့်ရင်း ဝါဆို ကို ဖြူးတူးပြတ်ကြည့်တော့ ဝါဆို အနေရခက်နေဟန်ရှိသည်။ နေနိုင် ဆိုတဲ့ စကားကြောင့်လည်း ခတ္တာ က ဝါဆို ကို မျက်ခုံးမြင့်တက်ကာကြည့်သည်။

ကျွန်တော်လည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတာနဲ့...

“ဟိုလေ... ထိုင်ပါဦး ဝါဆို”

“ဟဲ့... ဒီမှာထိုင်လို့ရမလား၊ အတော်ပဲ... အားလုံး သိနေကြပြီဆိုတော့ တွေ့တုန်းဆိုတုန်း တစ်ခုခုသောက်သွားဟာ၊ လာခတ္တာ... ဒီက ဝါဆိုလဲ လာ...”

သန္တာ က အဲဒါတော့ အားကိုးရပါသည်။ ချက်ချင်းကြီးသူနဲ့ပဲ ရင်းနှီးနေသလိုလို့နဲ့ ဝါဆိုလက်ကိုဆွဲကာ ခေါ်သွားတော့ခတ္တာ က ဝါဆိုကို ပြုံးစိစိနဲ့ကြည့်ကာ ခေါင်းညိတ်သည်။ ဝါဆိုခတ္တာကိုကြည့်ပြီး ဆိတ်ဆွဲရပါသည်။ အဲဒါကို ကျွန်တော်လည်း မြင်ပါသည်။ သန္တာ လည်းမြင်ပါသည်။

ဆိုင်ထဲရောက်တော့...

“နင် ဘာစားမလဲ ခတ္တာ”

ခတ္တာ က ဝါဆိုကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး...

“သံပရာရည်နစ်ခွက်ပဲ လုပ်ဟာ”

အေးသောင်း က အလိုက်တသိ စားပွဲထိုးလေး မောင်လှအေးကို လှမ်းမှာပေးပါသည်။

“နင်ဟာ... မတွေ့ရတာ အတော်ကြာသွားပြီ၊ ဪ... နေနိုင် ဒါက ငါ့ညီမဝမ်းကွဲ ခတ္တာ တဲ့၊ ခတ္တာ ဒါက နေနိုင်အောင် တဲ့၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာနေတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းသား၊ တချို့ကတော့ ဘုန်းကြီးလို့ ခေါ်လိုက်၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားလို့ ခေါ်လိုက်နဲ့ပဲ၊

ဒီဘက်က...”

သန္တာက စကားမဆုံးသေး၊ အေးသောင်းက ကော်လာကို စမတ်ကျအောင်ပြင်ဆင်ပြီး...

“ကျွန်တော် မောင်အေးသောင်း ပါ သန္တာရဲ့၊ ဟဲ့...ဟဲ့...”

သန္တာ သူညီမရှေ့မှာမို့ ရှက်ကိုးရှက်ကနဲနဲ့ ဆိတ်ဆွဲပါသည်။ ခတ္တာကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး ရယ်သည်။ ကျွန်တော်လည်း အလိုက်တသိ ရယ်ပေးရင်း ဝါဆိုကို ခိုးကြည့်တော့ ဝါဆို သိပ်ရပါသည်။ ပြုံး၍ ခေါင်းငုံ့သွားသည်။ ခတ္တာက ပြုံးစိစိနဲ့ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်တော့ ကျွန်တော် ရူးသလိုပေါသလိုနဲ့ ခေါင်းကုတ်နေလိုက်ပါသည်။

“ဒီဘက်က စိုးမြင့်ဇော် တဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ခတ္တာယာ”

“ရှင်...”

“ဟဲ့... ခတ္တာ”

စိုးမြင့်ဇော်ရဲ့ သိသိကြီးနဲ့အမှားကို ခတ္တာ ကြောင်သွားတာ အမှန်။ သန္တာက စိုးမြင့်ဇော် နောက်ကျရင်သိမယ်လို့ အချက်ပြပါသည်။ ခတ္တာက ဝါဆိုနဲ့ အားလုံးကို မိတ်ဆက်ပေးပါသည်။

“ဒီဘက်က ဝါဆိုမိုးစက်၊ ကျွန်မနဲ့ အရင်းနှီးဆုံး အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းပေါ့၊ ကိုနေနိုင် ကတော့ သိမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်တို့လဲ သိပါတယ်၊ ဟိုလေ... တစ်မျိုး မထင်ပါနဲ့ ဝါဆို၊ ဘယ်လိုပြောရမလဲ”

သူမရဲ့အားနည်းချက်အတွက် အထိအခိုက်ဖြစ်မှာစိုးလို့ စိုးမြင့်ဇော်က စကားလုံးရွေးရမှ ပြန်ဖြေရှင်းဖို့ ခက်နေပါသည်။ ဝါဆိုက လက်တဝါးသာသာစာအုပ်လေးကို အိတ်ထဲကထုတ်ပြီး ဘောပင်နဲ့ရေးကာ စာရွက်ကိုဖြုတ်ပြီး စိုးမြင့်ဇော် ကို ပေးပါသည်။

အခုလိုစားလည်ပေးတဲ့အတွက် သူငယ်ချင်းတွေကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်

စိုးမြင့်ဇော်က ပြုံးသည်။ ကျွန်တော် ယူကြည့်သည်။ ပြီးတော့ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် သန္တာက ဝါဆိုလက်မဝါးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း...

“ဘာမှ စိတ်ထဲမှာမထားနဲ့နော် ဝါဆို၊ အခုဆို တို့အားလုံးဟာ သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်သွားကြပြီ၊ နောက်လဲ လာလည်၊ ဝါဆိုတို့ဆီလဲ တို့တွေ လာလည်မယ်”

ဝါဆိုက လက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့ပြတော့ ကျွန်တော်က လက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့ပြသည်။ အေးသောင်းက စပ်စပ်စုစုနဲ့...

“ဘာပြောတာလဲ”

ကျွန်တော်က စကားပြန်လုပ်ပေးရပါသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်တဲ့၊ လာလည်ပါတဲ့”

သန္တာက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ကာ...

“အခုမှပဲ ငါ ဝဋ်ကျွတ်သွားတော့တယ်။ ဝါဆိုအတွက် စကား ပြန်ရသွားပြီဆိုတော့ ခတ္တာ စိတ်အေးသွားပြီ”

ဝါဆို က ခတ္တာ ကို ရှက်ကိုးရှက်ကန်နဲ့ဆိတ်ဆွဲတော့ ရယ်ကြ ပါသည်။

“ဒါနဲ့ နေနိုင် က ဒီပညာကို ဘယ်လိုတတ်သလဲ”

သန္တာ က ပြုံးစိစိနဲ့ ခတ္တာကို ပြောပါသည်။

“လူဖြူစားခံရတာလေ...”

သန္တာ အကြည့်က ဝါဆိုဆီမှာ၊ ခတ္တာ က နားလည်လွယ်သည်။

“ဪ... အဲဒီလိုဇာတ်လမ်းလေးလဲ ရှိတာပါပဲလား”

ရယ်သံတွေက ခင်မင်မှုကို လျင်မြန်စေသည်။ သူမကို တစ်စုံ စိမ့်ကြည့်ရင်း ရင်ခုန်သံရဲ့တိုးတက်မှုနှုန်းက အချစ်ဆိုတာ သေချာ မှန်း ကျွန်တော် မပြောနဲ့ အားလုံး ရိပ်မိလွယ်ကူစေပါသည်။

အိပ်မက်တွေက ပိုပြီးလှပစွာပွင့်လန်းမယ်လို့ အနာဂတ်က ပြောမှာ သေချာပါသည်။ မြန်မာစာနဲ့ သင်္ချာမေ့ကျာက သွားရလာရ လွယ်ကူမှန်း နောက်ပိုင်းမှ သိခဲ့ရပါသည်။

ပြီးတော့ သူမဘေးမှာ ဂုဏ်ယူဝံ့ကြားစွာ သူငယ်ချင်းတွေကို ဘာသာပြန်ပေးရတဲ့အလုပ် ကျွန်တော် တကြိမ်လွှာ လုပ်ဆောင်ခဲ့ ပါသည်။

သူမ ကျွန်တော်အလာကို ဖျော်နေလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်အတွက်

ကျိတင်မှာထားတဲ့ လက်ဖက်ရည်အေးစက်စက်လေးက သက်သေ ညွှန်းမှန်း အားလုံးက ရိပ်စားမိခဲ့ပါသည်။

အေးသောင်း က ပြောမနာဆိုမနာ ရင်းနှီးနေပြီမို့ အခုလို စ၊ မျက်ပါသည်။

“နေနိုင် အနေနဲ့ ဇနီးအဖြစ် ရွေးချယ်မယ်ဆိုရင် ဝါဆို ကိုရွေး တာ မမှားဘူး”

ခတ္တာ က သိချင်ဟန်နဲ့မေးသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ... ဝါဆို စကားမပြောတော့ နားပူသက်သာတာပေါ့”

အားလုံးက တဟားဟားရယ်နိုင်ပေမယ့် သန္တာ က စိတ်ဆိုး နာနာနဲ့ အေးသောင်း နားရွက်ကို လိမ်ဆွဲကာ...

“ဪ... နင်က ငါနဲ့ညားရင် နားပူမယ်ပေါ့”

ဒါတော့ အေးသောင်း က ရှုံ့မဲ့မဲ့နဲ့ ရဲတွတ်နေတဲ့နားရွက်ကို လှုပ်သပ်ရင်း...

“တွေ့လား ခတ္တာ... နင့်အစ်မက အတင်ညားခိုင်း... အလေ အတင်းယူခိုင်းနေပြီ”

“အေး... သောင်း...”

အဲဒီလို အစ်မအနောက် အရယ်အမောတွေနဲ့ သူမရဲ့ လွတ်လပ် စွာ နေနိုင်ခွင့်ကို ဖန်ဆင်းရပါသည်။



သူမက အားလုံးအလစ်မှာ သင်္ကေတနဲ့ အချက်ပြသည်။

နေနိုင်တို့ခွဲခွဲတော စိတ်ချမ်းသာတယ်.. တဲ့။

ကျွန်တော် တိုးတိုးလေး ပြောမိပါသည်။

တကယ်လို့ ကိုယ့်ကိုချစ်ခဲ့ရင် ပိုစိတ်ချမ်းသာမှာပါ ဝါချရယ်...။



“ဒီ ကောင်နာမည်က ဘုန်းကြီးကျောင်းသား.. ဟုတ်လား မှာ”

ရယ်ကာမောကာ စကားပြောနေတဲ့ နေနိုင်နဲ့ သူ့အပေါင်းဖော်တွေကိုကြည့်ပြီး ဂျူလိုင် မကျက်နိုင်သေးတဲ့ဒေါသက တဆစ်ဆစ် ကိုက်ခဲလာပါသည်။

ကော်ရစ်တာရဲ့ခပ်ဝေးဝေးတစ်နေရာမှာ ဂျူလိုင်၊ စန္ဒာဝင်းလတ်၊ ဒါလီဇော်တို့ မြန်မာစာက အသိတစ်ယောက်ထံ အလည်လာရင်း နေနိုင် ဆိုတဲ့ မနေနိုင်မထိုင်နိုင် ပြဿနာရှာတတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကိုတွေ့လို့ သူမ မေးမိခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဒါလီဇော် ကတော့ သိပ်မကြာသေးခင် ပုဗ္ဗရွေးရွေးပြဿနာမှာ တစ်ခန်းရပ်ပါဝင်ခဲ့သူမို့ သူလည်း ဒီလူကို စိတ်ဝင်စားနေမိပါသည်။

ဒီလူပုံစံက အေးရာအေးကြောင်း အေးအေးလူလူနေတတ်
ရပေမယ့် အထွတ်အထိပ်ကလေး ရှိပုံရပါသည်။

“ဟုတ်တယ်ဟ၊ နာမည်အရင်းက နေနိုင်အောင် တဲ့၊ အခု
အမေတွေက မရှိတော့ဘူး၊ ပိုက်ဆံ ဒါမှမဟုတ် ကြွယ်ဝမှုကတော့
သူ့မိဘနေတဲ့ခြံကို နိုင်ငံခြားသားတွေကိုငှားစားပြီး ဘဏ်မှာအသံ
အတင့် အပ်ထားတယ်တဲ့၊ နေတာကတော့ ဘကြီးဘုန်းကြီးကျောင်း
မှာ ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား”

“ဟဲ့ ဘော်ဒါဆောင်နဲ့ မှားနေပြီ”

ဒီလိုပဲ ဘာရယ်မဟုတ်ရယ်ကြပြန်သည်။ သူမကတော့ သူမ
စိတ်ကိုရော အရှက်ကိုရော ကသိကအောက်လုပ်ခဲ့တဲ့ လူဘုန်းကြီး
ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို တစ်စုံစီနဲ့ လက်ပိုက်ကြည့်နေမိပါသည်။

“အခုတလော ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေတယ်တဲ့”

“ဘယ်သူလဲ”

စန္ဒာ က ဂျူလိုင် အမေးကြောင့် စဉ်းစားဟန်ဖြုတ်ရင်း...

“နာမည်တော့မသိဘူးဟ၊ သင်္ချာကလို့ပြောတာပဲ၊ သူတို့အုပ်စု
ထဲက သန္တာ ဆိုတဲ့ကောင်မလေးရဲ့သူငယ်ချင်းရဲ့ သူငယ်ချင်းတဲ့”

တော်တော်ပဲသိနိုင်လွန်းတဲ့ စန္ဒာ ကြောင့် ဒါလီဇော် က...

“နင်ပဲ သိနိုင်လွန်းတယ် စန္ဒာရယ်”

စန္ဒာ က စပ်ဖြဲဖြဲနဲ့...

“ဒေသန္တရဗဟုသုတလေး... ဟဲ့...ဟဲ့...”

“စပ်စုရင် စပ်စုတယ်ဝေါ့ဟာ”

“ဂန်းမ”

စန္ဒာ ရဲ့ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်စကားကြောင့် သူမ ပြုံးမိပါသည်။

“ဂျူလိုင် ဘယ်လာတာလဲ”

အနားကဖြတ်လျှောက်သွားတဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ရဲ့
ခေါ်သံကြောင့် သူမ လှည့်ကြည့်တော့...

“ဪ... ကိုထက်... ဒီလိုပါပဲ”

ကိုထက် ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို စန္ဒာတို့ သိသိသာသာကြည့်မိတော့
လူက အတော်ဖြောင့်သည်။ မီးခိုးရောင်ရှုပ်အင်္ကျီကို စတိုင်ပင်နဲ့
သေသေသပ်သပ်ဝတ်ဆင်ထားပြီး ထုံးစံအတိုင်း ဟန်းဖုန်းက လက်
ထဲမှာ။ ပြီးတော့ ကားသော့ဖြစ်ဟန်တူပါရဲ့၊ သော့တွဲတစ်တွဲကို
လက်မှာဆော့ကစားရင်းပေါ့။

ကိုထက် က ကျောင်းဆရာမတစ်ယောက်ရှေ့မှာ ရောက်နေ
တဲ့ မူလတန်းကျောင်းသားလေးလို အနေအတိုင် အပြုအမူက သိသာ
သည်။

“ဟိုလေ... ဂျူလိုင် အခုအချိန်မှာ အားခွင့်ရမယ်ဆိုရင်...”

အသုံးအနှုန်းက ရှင်ဘုရင်ကိုခစားတဲ့ မူးမတ်တွေလို စန္ဒာတို့
ကျိတ်ပြုံးမိပါသည်။ ကိုထက် က အဲဒီအပြုံးတွေကြောင့် အနေအ



ဟန်တူပါသည်။

“ကျွန်မကိုလား... အားလုံးကိုလား”

ဂျူလိုင်လေသံက အနိုင်ရသူလေသံ ဆန်နေသည်။

“ဂျူလိုင် ဆန္ဒရှိသမျှ ကျွန်တော့်ဆန္ဒပါ”

ဂျူလိုင် ကံ နာမည်ကျော်အပြုံးလေးကို ပေးသနားတော်မူပြီး မျက်ခုံးလေးပင့်ကာ...

“တကယ်လို့ ကျွန်မက ပဲခူးကငါးချဉ်ကို ရှင်ကိုယ်တိုင် နေ့ချင်းပြန် သွားဝယ်ပြီး စားချင်တယ်ဆိုရင်ရော...”

ကိုထက် ဘာပြောရမှန်းမသိ။

ဒီမိန်းမအကြောင်းလည်း သိပြီးသားဖြစ်ပေမယ့် သူမအလှ၊ သူမဆွဲဆောင်မှုအောက်မှာ ဒုက္ခကို တပ်မက်လောင်မြိုက်စွာ ပျော်ပျော်ကြီး ကျွမ်းလောင်ချင်ခဲ့တာ အမှန်ပါ။

“ကဲ... သွားဦးမယ်”

သူမက မပြောမဆို ထဲထွက်သွားတော့ စန္ဒာဝင်းလတ်တို့လည်း ကုမန်းကတန်း နောက်က အပြေးလိုက်သွားမိပါသည်။

“ဂျူလိုင်...”

ဂျူလိုင် ခြေလှမ်းရပ်တန့်သွားပါသည်။ ကိုထက် က ချောင်းတစ်ချက်ဟန်ပြီး...

“ကျွန်တော် ပဲခူးကငါးချဉ်ကို သွားဝယ်ပေးပါမယ်”

ဂျူလိုင် လှည့်ကြည့်ကာ ကိုထက် ကို ပြုံးမိပါသည်။ ကိုထက် မျက်နှာက တည်တည်တံ့တံ့ တကယ်ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားပုံ အနေအထား။

“ပဲခူးကငါးချဉ်က သိမ်ကြီးဈေးမှာလဲ ရှိတယ်နော်”

ကိုထက် ဘာမှမပြော။ ဂျူလိုင် ကိုထက် ကို ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ လှည့်ထွက်လာတော့ ဒါလီဇော် က...

“နင့်လူကြည့်ရတာ တကယ်ဝယ်ပါ့မလား”

“ကြည့်ရသေးတာပေါ့”

ဂျူလိုင် မရေမရာစကားကြောင့် စန္ဒာဝင်းလတ် က နောက်ကို မသိမသာလှည့်ကြည့်တော့ ကိုထက် ဆိုတဲ့ဂျူလိုင် သူတို့ကို လက်ဝိုက်ငေးကြည့်နေတုန်း။

“ပြောသာပြောရတာ နင့်လူက တကယ်မိုက်တယ်ဟ”

“ကိုထက် ဖေဖေက သံအမတ်တစ်ယောက်ပဲ”

“ဪ... သံရောင်းတဲ့ ကုလားကိုး...”

ဒါလီ က နောက်နေသေးသည်။

“ကိုထက် မေမေက ကုမ္ပဏီထောင်ထားတယ်လေ”

“ဘာလို့ထောင်ထားတာလဲ၊ လဲထားလို့မရလို့လား”

ဂျူလိုင် သူမစကားကို နောက်ပြောင်နေတဲ့ ဒါလီဇော် ကို ဆွဲဆိတ်တော့...

“ဟဲ့ ငါ့ကိုဆိတ်ရမှာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဆိတ်ချင်ရင် ကိုထက် ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို သွားဆိတ်”

“နင် သွားဆိတ်ပါလား”

“ဪ... နင်လူက ငါ့ကိုပေးဆိတ်ဦးမှကိုး”

စန္ဒာ အချင်းများနေတဲ့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကြည့်ပြီး...

“နင်တို့ အဲဒီလူကို အသလွတ်သွားဆိတ်ရအောင် သူက ကန်စွန်းရွက်များ မှတ်နေလို့လား”

“သိဘူးလေ၊ အတက်လေးတော့ ထွက်နေတာပဲ”

“ဘာတုန်း”

“နာခေါင်းချွန်ချွန်လေးလေ၊ ကန်စွန်းညွန့်စိမ်းစိမ်းလေးနဲ့ တူတယ်”

ဒါလိုစကားကြောင့် အားလုံးရယ်မိကြပါသည်။

ဂျူလိုင် ကိုထက် ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ပေါ့ပေါ့တန်တန်ပဲ သဘောထားမိပါသည်။ ကိုထက်မှမဟုတ်ပါဘူး ယောက်ျားလေးမှန်သမျှကို ဂျူလိုင် ပေါ့ပေါ့တန်တန်သဘောထားမိတာ သူငယ်ချင်းတွေ သိကြပါသည်။

အခူးလွယ်တဲ့ ခြံစည်းရိုးနားက ပုဏ္ဏရိပ်ပန်းလို သဘောထားမိတာ အမှန်ပါ။

ဒါပေမယ့် လူတစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ဆိုတာ ခန့်မှန်းရမလွယ်ကူ

မှန်း အဲဒီည နေ့ ကျောင်းဆင်းခါနီးမှာပဲ သူမ သိရှိလိုက်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် ကိုထက် ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကိုပေါ့။ သူ့အရင် သူမအနားမှာ စကားပြောချိုချို၊ သူမအတွက် ပျာယီးပျာယာနဲ့ အလွန်ကူညီချင်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ ကိုထက်ပုံစံ ခြားနားနေခဲ့တာ အမှန်ပါ။

“ကဲ သွားမယ်၊ ညအိပ်ခါနီးရင် ငါ့ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်”

သူမ ကားတံခါးဖွင့်ဖြိုပြင်ဆင်နေစဉ်မှာ ပြောမိတဲ့စကားကြောင့် သူမကားနဲ့ယှဉ်ရပ်ထားတဲ့ကားတံခါးကို မှီရပ်နေတဲ့ ဒါလီ က...

“အောင်မယ်.. နင် အိပ်ခါနီး ငါတို့ဖုန်းဆက်ရအောင် နင့်ရည်းစား မကျတကျဟာတွေများ ငါတို့ကို မှတ်နေလို့လား”

ဒါလီစော့ စကားကြောင့်လည်း စန္ဒာက သူမကို မကျေမနပ်ဟန် မျက်စောင်းထိုးပြပါသည်။ ဂျူလိုင်နဲ့ စန္ဒာရဲ့မျက်စောင်းကို ဂရုမစိုက်အား။ အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ သူမရှေ့ ထိုးရပ်လာတဲ့ ကားတစ်စီးကြောင့် အနီးနားက ကျောင်းသားတွေနည်းတူ ကားပိုင်ရှင်ကြိုကြည့်မိတော့ ကားပိုင်ရှင်က ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းလာကာ လက်ထဲက အထုပ်တွေကို မြှောက်ပြသည်။

“ဪ... ကိုထက်”

ကိုထက် က နှစ်နယ်နေပုံရပေမယ့် မျက်နှာက လန်းဆန်းနေပါသည်။

“ရှေ့ ဂျူလိုင် စားချင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ပဲခူးကငါးချဉ်”



သူမ မျက်နှာတစ်ဖက်မြင်တက်သွားသလို စန္ဒာတို့လည်း ပါးစပ်
အဟောင်းသား။ ဒါလီဇော် က ကိုထက် ကို ပြုံးစေနေမေးပါသည်။
“ဂျူလိုင် ပြောသလို သိမ်ကြီးဈေးကတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်
ကိုထက်”

ကိုထက် ဒီမေးခွန်းအတွက် အဖြေအသင့်ရှိနေပုံရသည်။ အပြုံး
ကို ပြုံးသည်။ ပြီးတော့ ကားအတွင်းပိုင်းကို ခေါင်းငုံ့ကာ ဒစ်ဂျစ်
တယ်ကင်မရာကိုယူပြီး ဂျူလိုင် ကို လှမ်းပေးပါသည်။

“အဲဒီထဲမှာ ကျွန်တော့်တာသာ အရင်ရိုက်ထားတဲ့ ပဲခူးငါးချဉ်
စာတ်ဝင်ခန်းမှတ်တမ်းပါတယ် ဂျူလိုင်”

ဂျူလိုင် ခလုတ်ကိုနှိပ်ပြီး ပြန်ရစ်ကြည့်တော့ ခရီးစဉ်တောက်
လျှောက် ဖြတ်သန်းခဲ့တဲ့မှတ်တမ်းနဲ့ ငါးချဉ်ဝယ်ယူသည်အထိ အတိ
အကျ ပါပါသည်။

သူမ ကင်မရာကို ကိုထက် ကိုလှမ်းပေးပြီး ငါးချဉ်ထုပ်ကို
ယူကာ ကိုထက်ကို နှုတ်မဆက်ဘဲ ကားထဲဝင်ထိုင်ကာ စက်နှိုးပါ
သည်။

ဒါလီ တို့ကတော့ ကျေးဇူးတင်စကားလေးတောင် တစ်ခွန်း
တလေမှမပြောတဲ့ ဂျူလိုင်အတွက် ကိုထက် ကို အားနုမိပါသည်။

“ကဲ.. သွားမယ်၊ ကိုထက် ညကျရင် ကျွန်မဆီ ပုန်းဆက်
လိုက်ပေါ့၊ သွားပြီ ဘိုင့်ဘိုင့်”



ကိုထက် မျက်နှာကြီး ပျော်ရွှင်သွားပုံက ကလေးတစ်ယောက်
ကို လက်သီးလက်မောင်းတန်းရင်း ထွက်ခွာသွားတဲ့ကားလေးကို
ကြည့်ပြီးမှ စန္ဒာတို့ကို သတိထားမိကာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်နေ
ပါသည်။

စန္ဒာတို့က ပြုံးစိစိနဲ့ အလိုက်သိကာ တစ်ယောက်ကို တစ်
ယောက် အချက်ပြပြီး ကားထဲဝင်ကာ မောင်းထွက်လာခဲ့ပါသည်။



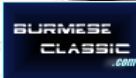


ကားဟွန်းသံကြောင့် ဝါဆို ဒီနေ့ အောင်ထူး ဝယ်လာတဲ့
ခွေးနဲ့ စာအုပ်စာရင်းတွေကို တွက်နေရာမှ မော့ကြည့်တော့ နေနိုင်၊
ခတ္တာနဲ့ သန္တာတို့အုပ်စု။ သူမ စာရင်းစာအုပ်ကိုပိတ်ပြီး ဆိုင်ထဲက
ထွက်လာတော့ ကားတံခါးပိတ်ပြီးဆင်းလာတဲ့ ခတ္တာ က...

“ဒီမှာလေ ဒီကိုယ်တော်က နင့်ဆိုလာချင်တယ် အပူရှာ
လို့...”

နေနိုင် ကို ရည်ရွယ်ကာပြောတော့ သူမ နေနိုင် ကိုကြည့်မိတော့
နေနိုင် က သူမဟုတ်သလို စာအုပ်နဲ့ VCD အငှားဆိုင်လေးထဲဝင်
ကာ လေတရွက်ချန်နဲ့ မသိချင်ဟောင်ဆောင်နေပါသည်။

စိုးမြင့်ဇော် က စပ်ပြီးပြီးနဲ့...



“နေနိုင် အပူရှာလို့မဟုတ်ပါဘူး၊ အပူရှာမယ့်ရှာ ဥပမာ...”

“စိုး မြင့် ကြော်...”

ကမန်းကတန်းကြီး ထ၊အော်တဲ့ ခတ္တာကြောင့် စိုးမြင့်ဇော်
က...

“ဟ.. ငါလဲ ဘာမှမပြောရသေးဘူး ခတ္တာရယ်...”

ခတ္တာ က မျက်စောင်းထိုးရင်း...

“နင် ကြပ်ကြပ်သတိထားနေ”

“ချောင်ချောင်လည်လည် သတိထားနေပါ့မယ်”

ခတ္တာ ဒီနှစ်ယောက်ကို ဘယ်တော့မှမနိုင်။ ဝါဆို က နေနိုင်
ကို ခြေဟန်လက်ဟန်နဲ့ အပူသောက်မလား၊ အအေးသောက်မလား
မေးတော့ အေးသောင်း က ဝါဆို ပြတဲ့ သင်္ကေတကို ဂရုတစိုက်
ကြည့်ပြီး...

“ရေခဲတိုက်ကိုသွားမှာလား၊ မီးသင်္ဂြိုဟ်စက်ထဲမှာနေမလား၊
ဟ.. ကြံကြီးစီရာ ဝါဆိုရယ်...”

သောက်တလွဲအဓိပ္ပာယ်ကောက်လွဲတဲ့ အေးသောင်း ကြောင့်
နေနိုင် ဇက်ပိုးတစ်ချက်အုပ်ရင်း...

“မင်း နေချင်တဲ့နေရာတွေ တမ်းတမနေနဲ့၊ မင်းကို အပူ
သောက်မလား၊ အအေးသောက်မလား မေးနေတာ”

“မသိဘူးလေကွာ၊ သူက တုန်ပြပြီး လက်မကို ပါးစပ်ထဲ

ထည့်ပြတော့ ဖျားပြီးသေတာထင်လို့ ရေခဲတိုက်ထဲပဲ ထင်တာပေါ့။

“ဟော... ခတ္တာတို့ပါလား၊ အိမ်ပေါ်ဒေါ်လေ သမီးလေး၊ အတော်ပဲ အိမ်မှာ ကြာဆံ့ချက် ချက်ထားတာ အများကြီးပိုနေတာ”

တိုင်းရင်းသူရပ်ရည်နဲ့ အသံဝဲဝဲ လေယူလေသိမ်းနဲ့ အဒေါ်ကြီး တစ်ယောက် ဆိုင်နောက်ဘက်က ဝင်လာတော့ ဘယ်သူလဲ ဘယ်ဝါလဲ သတိပြုမိစဉ် ခတ္တာ က အလိုက်တသိ မိတ်ဆက်ပေးပါသည်။

“ဒေါ်ခမ်း သူတို့က ဝါဆိုနဲ့ ကျောင်းအတူတက်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ၊ နေနိုင် ဒေါ်ခမ်းက ဝါဆိုရဲ့ နွယ်နီးလို့လဲပြောလို့ရတယ်၊ အုပ်ထိန်းသူလို့ သတ်မှတ်လို့ရတယ်”



နေနိုင် တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုးပဲလို့ သတိထားမိပါသည်။ ဆိုင်နောက်ဘက်လျှောက်ရင် ဆိုင်နဲ့အိမ်ကိုဆက်ထားတဲ့ လမ်းတော့ တစ်လျှောက် ဝါဆို စိုက်ပျိုးထားဟန်တူတဲ့ နှစ်သက်စဖွယ် ပန်းပင် လှလှလေးတွေကို သတိထားမိပါသည်။ ဝါဆိုတို့နေတဲ့အိမ်ကလေးက ပေနှစ်ဆယ်မရှိတာရှိ ပျဉ်ထောင်အိမ်လှငှလေးပါ။ အထူးသဖြင့် ဘန်ဂလိုလေးနဲ့တူပါသည်။

အိမ်ပေါ်ရောက်တော့ နေနိုင် အကဲခတ်လေ့လာကြည့်တော့ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ဘုရားစင်အောက်မှာ ချိတ်ဆွဲထားတာ သတိပြုမိသည်။ နေနိုင် ဓာတ်ပုံကို အကဲခတ်နေတော့ ဝါဆို က နေနိုင် ကို ပြုံးကြည့်ပါသည်။ ပြီးတော့ သူမ

သူမကြီး သူ့ဝဲ မှောင်သိုင်းကွက်နဲ့ ထိပ်တန်းအဆင့် ကောင်းလေး

ပြတမ်း အသင့်ဆောင်ထားတဲ့စာရွက်ပိုင်းလေးကို ထုတ်ကာ အာပင်နဲ့ရေးပြီး ခတ္တာ ကိုပေးပါသည်။

ခတ္တာ က ဖတ်ပြီး သက်ပြင်းချကာ...

“နေနိုင် ဓာတ်ပုံထဲက အမျိုးသမီးက ဝါဆို မေမေလေ”

“ဪ...”

“ဝါဆို အမေလဲ မတွေ့ပါလား ခတ္တာ၊ ဘယ်သွားလို့လဲ”

သန္တာ က ဟိုကြည့်ဒီကြည့်ရင်းမေးတော့ ဝါဆို မျက်လွှာချသည်။ ခတ္တာ က...

“ဝါဆိုမေမေဆုံးတာ သုံးနှစ်ပြည့်တော့မယ်လေ”

“ဟာ... ဆောရီး”

သန္တာက အားတုံအားနာဟန်နဲ့ပြောတော့ အေးသောင်း က ပုံစုရသလားဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်နဲ့ သန္တာကို တံတောင်နဲ့တွက်တော့...

“ဟဲ့... ငါမသိလို့ မေးမိတာပါဟဲ့”

ဝါဆို က တမင်အပြုံးတစ်ခုကိုဖန်တီးပြီး ရပါတယ်ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ ခေါင်းခါသည်။

“ဟော ဧည့်သည်ထင်တယ်”

ခတ္တာက ခြံထဲကွေ့ဝင်လာတဲ့ကားကိုကြည့်ပြီးပြောတော့ အားလုံးက လှည့်ကြည့်ပါသည်။ ကားလေးက အိမ်ရှေ့တည့်တည့်မှာ ရပ်ပြီး ကားပေါ်ကဆင်းလာတဲ့လူကိုမြင်တော့ ခတ္တာ က...

“ဟဲ့ ဝါဆို.. နင့်ဖေဖေ ဟ.. ပိုက်ဆံလာပေးတာထင်တယ်”
 ပြောပုံဆိုပုံက အမြဲတမ်း ဒီမှာမနေတဲ့သဘော။ ခတ္တာ ဆိုသူ
 မေးသင့်မေးထိုက်တဲ့မေးခွန်းမဟုတ်လို့ နေနိုင် မစပ်စုတော့ပါ။
 ဒေါ်ခမ်းက နောက်ဖေးဆောင်ဘက်ကထွက်လာရင်း အိမ်ဆီ
 တက်လာတဲ့ ဝါဆို ဖေဖေကို တွေ့တော့...

“ဟော... ဆရာကြီးလာတာနဲ့အတော်ပဲ၊ အိမ်မှာ ကြာဆံချက်
 ချက်တယ် ဆရာကြီး၊ တစ်ခါတည်းစားသွားပါလား”

“မစားတော့ဘူး အစ်မ၊ ဒါနဲ့ သမီးသွယ်ချင်းတွေထင်တယ်
 သမီး ခတ္တာ မတွေ့တာ အတော်ကြာပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်၊ သမီး ဝါဆို ဆီ အမြဲရောက်တယ်
 အန်ကယ်၊ အန်ကယ်နဲ့မတွေ့တာ”

“ကျေးဇူးပါပဲ သမီးရယ်”
 ဒေါ်ခမ်းက ကျွန်တော်တို့ကို ရည်ညွှန်းကာ...

“ကဲ... နောက်ဖေးမှာ အားလုံးပြင်ပြီးပြီ၊ စားဖို့အသင့်ပဲ
 သမီးတို့ လာ”

ဝါဆို က သူမဖေဖေနဲ့ စကားပြောဖို့ နေခဲ့မယ်လို့ရည်ညွှန်းပြီး
 ခြေဟန်လက်ဟန်နဲ့ ရှင်းပြပါသည်။

နောက်ဖေးဆောင်မှာပြင်ဆင်ထားတဲ့ ထမင်းပိုင်းမှာ ကြာဆံ
 ချက်ကို ဒေါ်ခမ်းက အသင့်ပြင်ဆင်ပေးပြီးသား။

“ကဲ... စားကြဦး၊ ဒေါ်ခမ်း ဟိုဘက်ခြံကို သွားပို့လိုက်ဦးမယ်
 ဘာမနာနဲ့နော်”

စိုးမြင့်ဇော် ကလည်း ဇာတိပြပါသည်။

“စိတ်ချ ဒေါ်ခမ်း၊ ပြန်လာရင် အိုးပါဆေးပြီးသားဖြစ်စေရမယ်
 လို့ ကျွန်တော် ကတိပြုပါတယ်”

ဒေါ်ခမ်းက ရယ်ရင်း စတီးချိုင့်လေးဆွဲကာ ထွက်သွားပါ
 သည်။

သန္တာ က ကြာဆံချက်ကို တစ်စွန်းမြည်းရင်း...

“မဆိုးဖူးဟဲ့၊ ဒေါ်ခမ်းက အချက်အပြုတ်ကောင်းသားပဲဟ”
 သန္တာ စကားကြောင့် ခတ္တာ က...

“တစ်ရက်လောက် နင်တို့ကို ဒေါ်ခမ်းလက်ရာ ကျွေးဦးမယ်၊
 တိုင်းရင်းသားအစားအစာ ဒေါ်ခမ်းလက်ရာသာ စားပြီးရင် နင်တို့

ကြိုက်မှာသေချာတယ်”

“လက်ရာဆိုလို့ သူ့လက်ဝါးကြီးနဲ့သာရိုက်ပြီးကျွေးရင် သေပြီ
 ဆရာ”

အေးသောင်း ရဲ့နောက်ရွတ်ရွတ်စကားကြောင့် ရယ်ကြပါသည်။
 ကျွန်တော် စားရင်းသောက်ရင်း ဖုန်းမြည်သံကြောင့် အေးသောင်း

က...

“စားပြီသောက်ပြီဆိုရင် မင်းဖုန်းက အမြဲလာပြီ”

ကျွန်တော် ဖုန်းဖွင့်ပြီးနားထောင်တော့ မြတ်ဌေး အသံမှန်၊ သိပေမယ့် ဖုန်းလိုင်းက မကြည်တာကြောင့်...

“မြတ်ဌေးလား၊ အေး... ငါ နေနိုင်... မကြားရဖူးကွ”

ခတ္တာ သူ့ကိုလှမ်းပြောပါသည်။

“ဟဲ့... နောက်ဖေးကထွက်ပြီး ခြံထဲမှာဆက်ပါလား၊ အိမ်ထဲမှာ ဖုန်းလိုင်းက သိပ်မမီဖူးဟ”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြပြီး နောက်ဖေးတံခါးကနေ အပြင်ကို ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ဖုန်းဆက်ရင်း ဟိုလျှောက်ဒီလျှောက် လျှောက်ရင်း...

“ဪ... အေးပါ၊ မနက်ဖြန် ကျောင်းတက်မှပေးတော့ ဘာလဲ မင်း ငွေပို့လိုက်လို့လား... ဪ... ဒါပဲ”

ဖုန်းကိုပိတ်ကာ နောက်ဖေးဆောင်ဘက်လျှောက်ဖို့ပြင်တော့ အသံသဲ့သဲ့ကို ကြားတော့ မထင်မှတ်ဘဲ နားထောင်မိလိုက်ပါသည်။

“ကတိတော့ကတိပေါ့ သမီးရယ်၊ ဒါပေမယ့် ဖေဖေ သမီးကို ကြည့်ပြီး ယူကြုံးမရဖြစ်မိတယ်၊ သမီးမေမေ မာလာလဲ ဘယ်ဘဝ ရောက်ရောက် ဖေဖေကို ခွင့်လွှတ်မယ်မထင်ဘူး။ ဒါနဲ့ ဟိုတစ်လောက ကျောင်းမှာ သမီးတို့ စကားများကြသေးတယ်ဆို၊ ဖေဖေ သိပါတယ် သမီး မမှားဘူးဆိုတာ...”

ကျွန်တော် ဆက်ပြီးနားမထောင်သင့်မှန်းတွေးမိတာကြောင့်

ကျွန်တော် ပြန်လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

“ဘယ်သူ့ဆီကဖုန်းလဲ နေနိုင်”

စိုးမြင့်ဇော် က ကျွန်တော် ထိုင်ထိုင်ချင်း မေးတော့...

“မြတ်ဌေးဆီက”

“ဧကန္တ မင်းလက်စွပ် ရွေးပေးဖို့ထင်တယ်”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြပါသည်။ ခဏနေတော့ ကားစက်နိုးသံ ကြားရပြီး ဝါဆို သူတို့ဆီ ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ ဝါဆိုက ကျွန်တော့်ကို စားလို့ကောင်းလား၊ ထပ်ထည့်ဦးလေ ခြေဟန်လက်ဟန်နဲ့ပြောတော့ ကျွန်တော်လည်း ခြေဟန်လက်ဟန်နဲ့ တော်ပြီဆိုတာ ပြန်လုပ်ပြတော့ သန္တာ က...

“နင်တို့နှစ်ယောက်က နားကိုငြီးနေတာပဲ”

သန္တာ ဟာသကြောင့် ရယ်ကြပြန်သည်။ ခတ္တာ ပြုံးစိစိနဲ့...

“ဝါဆိုရယ် နင်နဲ့ငါနဲ့တွဲလာတာ ကြာပါပြီဟယ်၊ မေးမယ့်မေးသူငယ်ချင်းအရင်းကြီးကိုတော့ မမေးဘဲနဲ့...”

“ဪ... အဖျားလေးက သူပိုရှာမှာပေါ့၊ သံယောဇဉ်...”

စိုးမြင့်ဇော် စကားကြောင့် ဝါဆို က ရှက်ကိုးရှက်ကန်နဲ့ လှမ်းရိုက်ပါသည်။ စားပြီးသောက်ပြီးလို့ ခြံထဲမှာ ခဏထိုင်ပြီး စကားပြောကြကာ သူတို့ ဒေါ်ခမ်းနဲ့ ဝါဆိုကို နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။

၁၁၈



ဒီခိုင်းခ

ကားမောင်းထွက်လာတော့ ကျွန်တော် ခတ္တာကိုမေးမိပါသည်။

“ဝါဆိုဖေဖေက ဘာလို့ အတူမနေတာလဲ ခတ္တာ”

ခတ္တာ ကားမောင်းနေရာမှ ရှေ့ကိုသာ အာရုံစိုက်ကြည့်ရင်း ပြုံးသည်။

“တစ်နေ့ နင့်ကို ဝါဆို ပြောပြမှာပါ”

“ဘယ်လို...”

ကျွန်တော် ခတ္တာ ပြောတဲ့စကားကို နားမရှင်းနိုင်ပါ။



အထူးသဖြင့် ၁၅၀၀ မှောင်သိုင်းကွက်နဲ့ ထိပ်တန်းအဆင့် ကောင်းမလေး

၁၁၉



“ကတန်းမှ ကတန်းအစစ်... ဘေးသွားသွားတာ”

“ဟဲ့ကြောင်”

“ဘာကွ”

စိုးမြင့်ဇော် အေးသောင်းစကားကြောင့် ဒေါသဖြင့်မေးတော့ အေးသောင်း စပ်ဖြဖြနဲ့...

“ဟေ့ကောင်လို့ပြောတာ လုံးသွားလို့...”

“လုံးသွားရင် ဖုံးထား၊ တော်ကြာ အသီးအောက်မေ့လို့ ဖြုတ် သွားဦးမယ်”

“ဘာကွ”

“မင်းမျက်လုံးပြူးပြူးလေးကိုပြောတာ”

အေးသောင်း အံကြိတ်သည်။ ပြီးတော့ ပြန်အတိုက်အ
ပြုသည်။

“ပုစွန်လုံးကွ၊ ကြည့်ပါလား... စိမ်းစိမ်းလုံးလုံးလေး”

“ရှင် လူစကားပြောနော်”

ရုတ်တရက်ကြီး ဝင်ရောက်ပဲ့ကန်ခိုက်လာတဲ့ ကောင်မလေး
ကြောင့် စိုးမြင့်ဇော်နဲ့အေးသောင်း ထိုင်နေကျခုံမှာ နေနိုင် အလား
စောင့်ရင်း ငြင်းခုံနေကြရာမှ ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားပါသည်။

“ကျွန်တော်ပြောနေတာ တိရစ္ဆာန်စကား... အဲလေ... တိရစ္ဆာန်
အကြောင်းလေ... စိမ်းစိမ်းလုံးလုံးလေးလေး”

“တောက်... ရှင်တို့ မိုက်ရိုင်းလှချည်လား”

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားအပေါ်မှာ...”

“ရှင် မယုတ်မာနဲ့နော်”

အသားလွတ်ကြီး ဒေါသတွေ တောက်ခေါက်သံတွေနဲ့ ရန်သူ
တွေတဲ့ကျောင်းသူကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ

“ဘာမှားလို့လဲဗျာ၊ ခင်ဗျားအပေါ်...”

“ရှင်နော်... ရှင်... တောက်...”

“ဟာ... ကျွန်တော်ပြောတာ ဆုံးပါစေဦး”

“ရှင်သာ လဲသေလိုက်”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားအပေါ်မှာ ဘာမကောင်းတာ လုပ်

လို့လဲ”

“လုပ်ရဲလုပ်ကြည့်ပါလား၊ ရှင်တို့ ဗလောင်းဗလဲမပြောနဲ့၊
မော်ကွန်းထိန်းတိုင်လိုက်မှာနော်၊ ရှင်တို့ပါးစပ်ထဲကပဲ စိမ်းစိမ်း
လုံးလုံးလေးဆို...”

အေးသောင်း က ကြောင်စီစီနဲ့ခေါင်းညိတ်ပြီး...

“အင်းလေ... ပုစွန်လုံးကိုပြောတာ”

“ရှင် ထပ်မိုက်ရိုင်းပြန်ပြီ၊ ကျွန်မဘာသာ ပုစွန်လုံးပဲဖြစ်ဖြစ်
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင်တို့အပူပါလား၊ ရှင်တို့ နှမချင်းစာနာမှုရှိရဲ့လား”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာ...”

ကြုံးအော်လိုက်တဲ့အတွင်းအားပိုင်ရှင် ကောင်မလေးကြောင့်
နှစ်ယောက်သား တွန့်ခဲနဲ့ဖြစ်သွားပြီး...

“ကျွန်တော်တို့ သဘောရိုးနဲ့ပြောတာပါ၊ အစ်မတွေ၊ ညီမတွေ
မရှိဘူးလို့ အကောင်းပြောတာပါ”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဒါလီ”

နောက်ထပ်ရောက်လာတဲ့မိန်းကလေးကြောင့် အေးသောင်း
အလန့်တကြားနဲ့...

“ဟိုက်... အကွဲစကတ်”

“ဘာပြောတယ်”

ဂျူလိုင် ဒီလူနှစ်ယောက်ကိုမြင်လိုက်တာနဲ့ ဟိုပြဿနာကောင်
ရဲ့ဘော်ဒါတွေမှန်း သိလိုက်ကာ မျက်နှာခက်ထန်သွားပါသည်။
ဒါလီ က အားကိုးရပြီမို့ တိုင်တန်းဖို့ပြင်ဆင်နေစဉ် နေနိုင် ကလည်း
သူတို့အနားကိုရောက်လာကာ ကောင်မလေး နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး
အံ့အားတသင့်နဲ့...

“ဟော... ဘယ်တုန်းကရင်းနှီးသွားတာလဲ၊ စဉ်းသည်တွေကို
ထိုင်ခိုင်းလေကွာ”

နေနိုင် သဘောရှိနေပြောပေမယ့် ထိုင်စရာဆိုလို့ သူ့လူနှစ်ယောက်
က ထိုင်နေတာကြောင့်...

“ရှင် ဘာပြောတာလဲ”

“ကျွန်တော် ဘာပြောလို့လဲ၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေက
ယောက်ျားတွေမို့ ယောက်ျားဆန်ဆန်ထပြီး ခင်ဗျားတို့က မိန်းမဆန်
ဆန် ထိုင်လိုက်ပါလားလို့ ပြောမလို့ဟာ...”

ဒါလီကလည်း ဂျူလိုင်ကို အားကိုးလွန်းတဲ့လေသံနဲ့...

“ငါ့ဘာသာလာတာဟာ၊ ငါ့ ငယ်နာမည်ကို ဒီကောင်တွေ
နောက်တယ်၊ မထဲမ ငါ ဝတ်ထားတဲ့အင်္ကျီနဲ့ ငါ့အရပ်အမောင်းကို
လှမ်းစတယ်၊ စိမ်းစိမ်းလုံးလုံးလေးတဲ့”

ဒါလီဇော် ဒီနေ့ ရွေးချယ်ဝတ်လာတာက အစိမ်းရောင်ဝမ်း
ဆက်၊ အရပ်ကလည်း ပုပုလုံးလုံးလေးပါ။ အေးသောင်း မျက်လုံး

ပြုံးရင်း အလန့်တကြားပြောပါသည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်လေး ပြောတာပါ”

ကျွန်တော် မပြုံးမိအောင်နေပေမယ့် စိုးမြင့်ဇော် က စွီးနေ
ထရယ်တော့ ဒါလီဇော် မျက်စောင်းထိုးပါသည်။

“ပြီးတော့ဟာ ငါ့ငယ်နာမည် ပုစွန်လုံးကို ဒီကောင်တွေသိလို့
လှမ်းစ၊ တယ်ဟာ”

အေးသောင်းနဲ့ စိုးမြင့်ဇော် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်
ကာ ပါးစပ်အဟောင်းသား။ နေနိုင် က တိုက်ဆိုင်လွန်းတဲ့ဖြစ်ရပ်
ကြောင့် ရယ်ချင်မိတာ အမှန်ပင်။

“ငါ့ဘာသာ ခြေနည်းနည်းခွင်တာကို ငါ့ကို ကစားသွား
သွားတယ်တဲ့၊ ဒီအကောင်က... အဟင့်...”

အေးသောင်းတို့ ငိုမုမုဖြစ်နေတဲ့ ဒါလီ ကိုကြည့်ပြီး...

“ဘာဖြစ်တာလဲဟင်၊ ငိုနေတာလား... ငိုချင်နေတာလား”

ဂျူလိုင် နေနိုင် ကို ဒေါနဲ့မောနဲ့ကြည့်ကာ...

“ရှင် ရိုင်းလှချည်လား၊ ရှင်တို့ လူတစ်ဖက်သားကို ဘာလို့
အရှက်လိုက်ခွဲနေတာလဲ၊ ရှင် ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား”

“ယောက်ျားစစ်စစ် ဧကန်ဖြစ်ကြောင်း ဘာနဲ့ သက်သေပြရ
မလဲ”

“ဟေ့ကောင် သတိ”

စိုးမြင့်ဇော် ခပ်တိုးတိုး သတိပေးပေမယ့် နောက်ကျနေပါသည်။ ဂျူလိုင် ဒေါသထွက်လာကာ...

“ရှင် ရိုင်းလှချည်လား”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကျွန်တော် ယောက်ျားအစစ်ပါလို့ပြောတာ”

“မိမိရဲ့ ဖမရဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းသား သူတောင်းစားကများ...”

နေနိုင် သူ့ကို အခုလိုပြောတော့ အပြုံးတောင်မပျက်ရှာ။

“ဘုန်းကြီးကျောင်းသား သူတောင်းစား ငါ့ရဲ့ပါးကို ဓွေးကြည့်မလား”

“ကဲဟယ်”

နေနိုင်စကားကြောင့် ဂျူလိုင် ဒေါသနဲ့ အားကုန်ပါးကုန်ရွယ်ကာ လွဲလိုက်တော့ နေနိုင် က လက်ကလေးကို ဖျတ်ခနဲလှမ်းကိုင်ပြီး...

“ကျွန်တော့်ပါးက လက်နဲ့ထိလို့မရဘူး၊ နှာခေါင်းနဲ့ပဲ ထိလို့ရတယ်၊ ကဲ.. သွားဦးမယ်”

နေနိုင် လစ်တော့ ဟိုနှစ်ကောင်ကလည်း နောက်ကနေ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာခဲ့ပါသည်။

ဂျူလိုင် ဒေါသတွေ တဆစ်ဆစ်ကိုက်ခဲရင်း အကြိတ်ကာ ကျန်ခဲ့ပါသည်။

လမ်းမှာ စိုးမြင့်ဇော် က...

“မြန်လိုက်တဲ့လက်ကွာ လှစ်ခနဲပဲ၊ နေနိုင်တို့ကလဲ ပိုင်တယ်ကွာ၊ မြန်သလားမမေးနဲ့၊ အဲဒီဟာမလေးတော့ ဒေါသတွေ ခုန်ဆွခုန်ဆွဖြစ်ပြီး ကျန်ခဲ့မှာသေချာတယ်”

စိုးမြင့်ဇော် စကားကြောင့် ကျွန်တော် တဟားဟားရယ်ပြီး သဘောကျစွာ ခေါင်းညိတ်မိပါသည်။

အဲဒီတုန်းက အမှတ်တမဲ့ပေါ့...





“အန်တီမာ”

ကျွန်တော့်ရဲ့ခေါ်သံကြောင့် အန်တီမာနဲ့ စကားပြောနေတဲ့ ကောင်မလေးကပါ အန်တီမာနှင့်အတူ ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်ပါ သည်။

“ဟင်... ဝါဆို”

ဝါဆို က ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ အံ့အားသင့်နေပုံရပါသည်။ အန်တီမာ က ကျွန်တော့်ကိုတစ်လှည့်၊ ဝါဆို ကိုတစ်လှည့်ကြည့် ပြီး...

“မင်းနဲ့ မိဝါဆိုနဲ့က ရင်းနှီးနေတာပေါ့”

အန်တီမာ ပြောပုံဆိုပုံက ဝါဆိုနဲ့ တော်တော်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ပုံ

ရွှေအမင်္ဂလာပေ

ရပါသည်။

“ဟာ သိတာပေါ့ အန်တီမာရာ၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ တစ်ကျောင်း တည်း၊ မေဂျာသာ မတူတာ”

“ဪ... ဒါနဲ့ ဘယ်လာတာလဲ”

ကျွန်တော်က လက်ထဲကစာအုပ်ကိုပြကာ...

“စာအုပ်လာပေးတာလေ အန်တီ”

ကျွန်တော် အန်တီမာဆီကယူထားတဲ့ ဆွဲအနားမကြားသင်္ကေတ ပုံနဲ့ ဘာသာပြန်စာအုပ်ကို ကမ်းပေးတော့ ဝါဆို ကပြုံးစိစိနဲ့ ကျွန်တော့်ကို လက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့ပြသည်။

“ဟုတ်တယ် ဝါဆို၊ အန်တီမာဆီက လေ့လာထားတာ”

ကျွန်တော် အန်တီမာနဲ့အတူ နာရီဝက်လောက်စကားပြောဆိုပြီး ကျွန်တော် ပြန်ဖို့ထရင်း နှုတ်ဆက်ပါသည်။

“ကျွန်တော် ပြန်ဦးမယ် ဝါဆို”

ဝါဆို က သူမပါ ကျွန်တော့်နဲ့အတူ ပြန်မယ်လို့ အချက်ပြတော့ အန်တီမာ က...

“အဖော်ရှိတုန်းပြန်သွား သမီး၊ နောက်လဲ လာလည်ဦးနော် မောင်အန်နီ”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီမာ၊ သွားမယ်နော်”

အန်တီမာဆီက ပြန်တော့ ကားဂိတ်ကို နှစ်ယောက် လမ်းအတူ

ရွှေအမင်္ဂလာပေ

လျှောက်ပါသည်။ ကျွန်တော် စီးကရက်သောက်ချင်တာကြောင့်...

“ဝါဆို ကျွန်တော် စီးကရက်သောက်လို့ရလား?”

ဝါဆိုက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်တော့ ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်ရင်း စီးကရက်တစ်လိပ်ထုတ်ကာ မီးညှိစဉ်...

“ဟင်...”

ဝါဆို ခလုတ်တိုက်ကာ ဟန်ချက်ပျက်သွားတော့ ကျွန်တော် မီးညှိနေရာမှ ကမန်းကတန်း လှမ်းတွဲလိုက်ရပါသည်။

ဝါဆို က ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း အချက်ပြပါသည်။ ကျွန်တော် အံ့အားဘာသင့်နဲ့ မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ဝါဆို ကို ကြည့်တော့ ဝါဆို က ဘာလဲဆိုတဲ့သဘောနဲ့ မေးဆတ်ပြတော့ ကျွန်တော် ဇေဝေဝါနဲ့ ခေါင်းခါပြသည်။

ကားမှတ်တိုင်ရောက်လို့ ဝါဆိုကို ကားပေါ်တင်ပေးပြီး ကျွန်တော် ကားမှတ်တိုင်အောက်မှာ ကိုယ်စီးရမယ့်ကားတွေ တစ်စီးပြီးတစ်စီး လာရပ်ပေမယ့် မစီးဖြစ်ဘဲ အတွေးတွေ ဝေခွဲရခက်မှုတွေနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ အချိန်အတော်ကြာမှ ကျွန်တော် လေးတိလေးကန်နဲ့ လိုင်းကားတစ်စီးပေါ် တက်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော် ဆင်းရဲမယ့်မှတ်တိုင်မှာမဆင်းဘဲ နောက်တစ်မှတ်တိုင်မှာဆင်းပြီး အေးသောင်း တို့အိမ်ဘက် လျှောက်ခဲ့ပါသည်။

အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ အေးသောင်းအမေ ဒေါ်ကြီးက ဖန်းပင်

ကဲ့ ရေလောင်းနေတာတွေတာကြောင့်...

“ဒေါ်ကြီး အေးသောင်း ရှိလား?”

“ကန်ကြီးထောင့်တဲ့ဟေ့၊ ဟိုကောင်လေးနဲ့ ထွက်သွားတာပဲ”

“စိုးမြင့်ဇော်နဲ့လား ဒေါ်ကြီး?”

“အေးဟဲ့”

“ဝါဆို ကျွန်တော် လိုက်သွားလိုက်ဦးမယ်”

ဒေါ်ကြီးက “ဟဲ့ ဒီမှာ ထမင်းစားသွား” လို့ လှမ်းအော်တော့ ကျွန်တော် “စိတ်ချ” လို့ လှမ်းအော်ပြီး ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ကန်ကြီး ထောင့်ရောက်တော့ ကန်ပေါင်ပေါ်က ကိုထွန်းအေးတို့ လက်ဖက်ညဆိုင်မှာ တွေ့ပါသည်။ ဒီကောင်တွေ ထိုင်နေတဲ့ကန်နဲ့ အနီးဆုံး သူကလစ်ပင်အောက်ကဆိုင်ကို လျှောက်လာတော့ အေးသောင်းက ဆိုင်ခုံတစ်လုံး လှမ်းယူပေးရင်း...

“အမေ ပြောလိုက်လို့လား နေနိုင်”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြရင်းထိုင်တော့ ကျွန်တော် ငှက်ငိုငိုငိုနဲ့ ကန်ရေပြင်ကိုကြည့်နေတာကြောင့် အေးသောင်း က ဂရုပြုမိဟန်တူပါသည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ နေနိုင်”

ကျွန်တော် သက်ပြင်းချသည်။

“ငါ ဇေဝေဝါဖြစ်နေတာ အေးသောင်း”

“ဘာလဲ... ကဏန်းနဲ့ပုစွန်လုံးလား”

“တော်စမ်းပါကွာ”

ကျွန်တော် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပြောမိတော့ ဒီကောင်တွေ ရယ်သည်။

“ငါ အန်တီမာဆီ စာအုပ်သွားပေးတော့ အန်တီမာအိမ်မှာ ဝါဆို နဲ့ဆုံတယ်”

စိုးမြင့်ဇော်က နောက်နေသေးသည်။

“ဘာလဲ ဝါဆို က မင်းကို အာပါးအာပါးနဲ့ လှမ်းနှုတ်ဆက်လို့လား”

ကျွန်တော် ခေါင်းခါပြတော့ ကျွန်တော်ရဲ့တည်ငြိမ်မှုကိုကြည့်ကာ ဒီကောင်တွေ ထပ်မနေောက်ဘဲ ကျွန်တော်ပြောမယ့်စကားကိုသာ အာရုံစိုက်နေပါသည်။

ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ မြင်နေရတဲ့ရေပြင်က တည်ငြိမ်နေတယ် ထင်ရပေမယ့် လေပြည်ရဲ့တိုက်ခတ်မှုကြောင့် တစ်ခါတစ်ခါ ရေလှိုင်းဂယက်သေးသေးလေးတွေ တွေ့သည်။

လူတစ်ယောက် ငါးမျှားတံကို ရေထဲကိုပစ်ချသည်။ ကိုထွန်းအေး က ငါးမျှားသူကို လှမ်းအော်သည်။

“ဟေ့ကောင် ဒီနေရာက ငါးမရဘူးကွ”

ငါးမျှားသူက လှမ်းအော်ပြောသည်။

“ရေရှိရင်တော့ ငါးရှိရမှာပေါ့ဗျာ”

ကိုထွန်းအေး ငါးမျှားသူကို ပြန်ပြောပါသည်။

“ဒါဆို ငါ့ရေတိုင်ကီထဲမှာ ရေတွေရှိတယ်၊ ငါးလာမျှားပါဗျာ”

ကိုထွန်းအေး စကားကြောင့် ကျွန်တော်ပါ ပြုံးမိပါသည်။

“ပြောလေကွာ၊ ပြောမယ့်အရေးကို...”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြမိပါသည်။

“ဒီလိုကွ၊ ငါ့ဝါဆို အန်တီမာဆီကပြန်လာရင်း ကားမှတ်တိုင်ရောက်ခင် ငါ စီးကရက်သောက်ချင်တာနဲ့ စီးကရက်မီးညှိနေတုန်း ဝါဆို ခလုတ်တိုက်လိုက်တယ် ထင်တယ်”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

စိုးမြင့်ဇော် ရဲ့စိတ်မရှည်ပုံစကားကြောင့် ကျွန်တော်က...

“ဖြစ်တယ်၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာ သူ လန့်ပြီး ‘အမေ’လို ခပ်တိုးတိုး လွှတ်ခနဲထွက်သွားတယ် ထင်တယ်”

“ဟာ... ယောင်တာပဲ...၊ ဟင်...”

အေးသောင်း အမှတ်တမဲ့ပြောပြီးမှ မျက်လုံးဖြူးသွားပါသည်။

“ဒါဆိုရင်...”

“မင်း တကယ်ကြားလိုက်တာလား”

“ထင်တာပဲ”

“ဟာ မရေမရာကြီးကွာ”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဖြစ်နိုင်ချေ တော်တော်များတယ် အေးသောင်း”

“မင်း မေးကြည့်ပါလား”

ကျွန်တော် ခေါင်းခါပြကာ...

“သူက အနေပါတယ်လို့ပြောပြီးပြီပဲ၊ ငါ ဘာထပ်မေးစရာလို လို့လဲ”

အားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားပါသည်။ အတွေးတွေကိုယ်စီနဲ့ ဝါဆို ဆိုတဲ့ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်အောက်မှာ နွေရာသီမေးခွန်းတွေနဲ့ အတွေးပူတွေ အငွေ့ပျံနေ၏။

“ဝါဆို တကယ် အ၊မအ ဆိုတာ ငါတို့ စုံစမ်းရမယ်”

အေးသောင်း စကားကြောင့် စိုးမြင့်ဇော် က...

“တကယ်လို့ မအ၊ဘူးဆိုရင် သူ နှစ်ရှည်လများ လူ့အထင် သေးခံပြီး အချင်ယောင်ဆောင်နေတာလဲ”

“စကားမပြောလို့ပေါ့ကွာ”

“မင်းက အရေးထဲကွာ...”

အေးသောင်း က စိုးမြင့်ဇော် ကို နားယန်ကျင်းပြီး ပြောတော့...

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ စဉ်းစားရင်း ခေါင်းရှုပ်လာလို့ပါကွာ”

“နောက် မသင်္ကာစရာတစ်ခုရှိသေးတယ်”

“ဘာလဲ”

အေးသောင်းက စိတ်စောစွာပြောတော့ ကျွန်တော်...

“ငါတို့ တစ်ခါ ဝါဆိုအိမ်မှာ ကြာဆံချက်စားတဲ့နေ့က မှတ်မိ လား”

“အင်း”

နှစ်ယောက်လုံး ခေါင်းညိတ်သည်။

“အဲဒီနေ့က နောက်ဖေးဆောင်မှာ ကြာဆံချက်စားရင်း ငါ့ ဟမ်းဖုန်းကို မြတ်ဌေး ဖုန်းဆက်တော့ ဖုန်းလိုင်းမကြည်လို့ နောက် ဖေးဆောင်ကထွက်ပြီး အပြင်ခြံဝင်းထဲမှာ ဖုန်းဆက်ပြီးလို့ ကြာဆံ ချက်စားဖို့ နောက်ဖေးဆောင်ဘက်ပြန်အလှည့်မှာ ငါနဲ့ကပ်နေတဲ့နဲ့ရဲ တစ်ဖက်က စကားပြောသံသဲ့သဲ့ ငါ ကြားတယ်”

“ဪ... သူ့အဖေနဲ့ ဧည့်ခန်းမှာ စကားပြောကျန်ခဲ့တာ”

“အင်း... ဝါဆိုအဖေပြောတဲ့ စကားတွေက ထူးဆန်းနေ တယ်”

“ဘယ်လိုထူးဆန်းနေတာလဲ နေနိုင်”

စိုးမြင့်ဇော် အမေးကြောင့် ကျွန်တော် မှတ်မိသမျှ ပြောပြပါ သည်။

“ဝါဆိုအဖေက ဝါဆိုကိုရည်ရွယ်ပြီး ပြောနေတာကွ။ ကတိ တော့ ကတိပေါ့ သမီးရယ်၊ ဒါပေမယ့် ဖေဖေ သမီးကိုကြည့်ပြီး ယူကျုံးမရဖြစ်မိတယ် တဲ့”

ကျွန်တော် နောက်ပိုင်း သိပ်မမှတ်မိလို့ မပြောပြမိတော့၊

“အင်း... ထူးတော့ထူးဆန်းတယ်ကွ၊ စကားမပြောတတ်ခြင်း

ရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ရှိမယ်”

အေးသောင်း စကားကြောင့် စိုးမြင့်ဇော် က အေးသောင်း ကို ခွဲမဲ့ကြည့်ရင်း...

“မင်းပြောတာ ရှင်းသွားတာပဲ အေးသောင်းရယ်”

“မဟုတ်ဘူးလေကွာ၊ ငါပြောတာက ပြဿနာတစ်ခုခုရှိလို့ လားဆိုတဲ့ သဘော”

အေးသောင်း ရှင်းပြတော့ စိုးမြင့်ဇော် စဉ်းစားမိကာ...

“အင်း... မင်းပြောတာဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါနဲ့ နေနိုင်...”

“ဆို...”

ကျွန်တော် အခုမှလာချပေးတဲ့ လက်ဖက်ရည်ကို ကိုထွန်းအေး လက်က လှမ်းယူကာ...

“တော်သေးတယ်နော် သတိရလို့...”

“ငါ့မိန်းမနဲ့ စကားကောင်းနေတော့ မေ့သွားတာကွ”

“ဪ... ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ဗျားမိန်းမက မဟေ့ရဘူးကိုး”

ကျွန်တော် အမြင်ကတ်ကတ်နဲ့ပြောတော့ ကိုထွန်းအေး စ ရေနွေးကြမ်းအိုးကိုယူကာ တဟဲ့ဟဲ့နဲ့ ထွက်သွားပါသည်။

“ပြောပါဦး၊ မင်း ခုန ငါတို့ပြောမယ့်စကားကို”

စိုးမြင့်ဇော်က ပြုံးစိစိနဲ့ကြည့်ကာ...

“မင်း ဘာကြောင့် ဝါဆို စကားပြောတတ်ခြင်း၊ မတတ်ခြင်း ကို သိချင်နေရတာလဲ”

“အယ်...”

ဒီတစ်ခါ မေးခွန်းမေးသူက စိုးမြင့်ဇော်၊ အဖြေက ကျွန်တော် ကုယ်တိုင်၊ အေးသောင်း က ကျွန်တော့်ကို စပ်ဖြဖြနဲ့ကြည့်ကာ...

“အရှင်းကြီးပါကွာ၊ ဒီကောင် ဝါဆို ကို စိတ်ဝင်စားနေလို့”

“မဟုတ်ပါဘူး”

ကျွန်တော် ကမန်းကတန်းငြင်းတော့...

“စိတ်မဝင်စားဘူး”

“အင်း... ရင်ထဲကချစ်နေတာ”

“အေးပေး...”

“ခွေးကောင်”

ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းထူကြတော့ ကျွန်တော် တဟားဟား။ ဒီစကားသာ ဝါဆို ကြားသွားခဲ့ရင် ဘာပြောမှာလဲ။ အင်း... ဘာမှ တော့ပြောမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူမှ စကားမပြောတတ်တာကိုး၊ ကျွန်တော့်ခေါင်းမှာ လက်ခနဲ အကြံတစ်ခု ရရှိခဲ့ပါသည်။





ကျွန်တော်၊ ဝါဆိုနဲ့ သန္တာက ရှေ့ကလျှောက်သည်။ နောက်မှာ ခတ္တာကို အလယ်မှာထားပြီး အေးသောင်းနဲ့စိုးမြင့်စေ့အလယ်မှာ ညပ်ကာ ဘာတွေနောက်ပြောင်လာသည် မသိပါ။

“နင်တို့ဟာ ထွက်လာမယ့်အရေးကို ကြာနေရသေးတယ်၊ ဝါဆို က ဆရာမထွက်သေးလို့ လက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့ပြောတာ သန္တာ က ခုနဝယ်ထားတဲ့ ရေခဲမုန့်ကို ဝါဆို ကိုပေးပြီး...”

“ရှေး.. နင်တို့ကိုစောင့်ရင်း အရည်တောင်ပျော်နေပြီ”

ဝါဆို က လှမ်းယူသည်။ သန္တာ က သူ့လက်ထဲကရေခဲမုန့်ခတ္တာ ကို လှမ်းပေးတော့ ခတ္တာ က...

“တော်ပြီဟာ၊ ချောင်းဆိုးနေလို့”

ရွှေသမင်ဇာပေ

သန္တာက ရယ်ရင်း ရေခဲမုန့်စားနေပါသည်။ ကျွန်တော်က နာရီကိုကြည့်ကာ...

“မြန်မြန်လာ...၊ ရုပ်ရှင်က မိပါ့မလားမသိဘူး”

“မမီလဲ ဘာဖြစ်လဲဟာ၊ နင်ကိုက လောနေတာ”

သန္တာက ပွစိပွစိနဲ့ပြောရင်း လျှောက်လာတော့ ကော်ရစ်တာ ထောင့်ချိုးအကွေ့ကို ကျွန်တော် ဝါဆို လက်ကိုဆွဲပြီး အကွေ့...

“ဟင်...”

“ဟိုဘက်ကလျှောက်လာတဲ့လူရိပ်ကို မြန်းခနဲတွေ့လိုက်တာ ကြောင့် ရှောင်ချိန်မရလိုက်ဘဲ ဝင်တိုးမိသလိုဖြစ်သွားပါသည်။ တစ်ဖက်က လျှောက်လာတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ ကောင်လေးက ရုတ်တရက် တိုက်မိသလိုဖြစ်သွားတာကြောင့် ကောင်လေးရဲ့ရင်ဘတ်မှာ ဝါဆို လက်ထဲက ရေခဲမုန့်အရည်တွေ စွန်းပေကုန်ပါသည်။”

“ဟင်... ကိုထက် အင်္ကျီမှာ ပေကုန်ပြီ”

ကောင်လေးနဲ့အတူပါလာတဲ့ ကောင်မလေးက ကိုထက် ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုပြောပြီး သူတို့ကိုအကြည့်.. ကျွန်တော်တို့နောက်က အေးသောင်း က လွှတ်ခနဲ...

“ဟင်.. အကွဲစကတ်...”

“ဂျူလိုင်...”

ကျွန်တော်လည်း အလန်တကြား ရေရွတ်မိပါသည်။ ဂျူလိုင်

ဆိုတဲ့ ကံဆိုးသူအမျိုးသမီးက ကျွန်တော်နဲ့ဝါဆိုကိုကြည့်ပြီး ဒေါသတွေ စွတ်ထွက်လာပါတော့သည်။ ကျွန်တော်လည်း သွားပြီလို့ ညည်းရမလိုလို၊ ဒီမိန်းမနဲ့ကို ဘယ်ဘဝရေစက်မှန်း မသိပါ။ ဝါဆို ကျွန်တော့်လက်ကို လှမ်းကိုင်တော့ ဝါဆိုလက်က အေးစက်နေတာ သတိပြုမိသည်။

အကြီးအကျယ်ပျက်လွန်းနေတဲ့မျက်နှာကို ဟန်မဆောင်နိုင်စွာ ထားရှိရင်း သူ့ကို ပိုးစိုးပက်စက် ဒီမိန်းမ ပြောတော့မယ်လို့တွေး မိစဉ်မှာ ဂျူလိုင်ဆီက လေသံက အံ့ဩစရာကောင်းစွာ...

“ဪ... အ၊အမကိုး၊ နင့်ကိတွေ့ရတာ ကျက်သရေမရှိ လိုက် တာ ဝါဆိုရယ်၊ ထို့... လာ ကိုထက်”

အမှတ်မထင်ကြားလိုက်ရတဲ့စကားသံက အချိန်ပိုင်းအနည်းငယ်လေးပါ။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးလည်း ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ကျောက်ရုပ်တွေလို ဖြစ်သွားပါသည်။ လူတွေက ဝါဆိုကို အထူး အဆန်းသဖွယ် ကြည့်သည်။ ကျောက်ရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်လို မျက်တောင် မခတ်ဘဲ တောင့်တောင့်ကြီးရပ်နေတဲ့ ဝါဆိုကို အရင်ဦးဆုံးလှုပ်နှံ လိုက်သူက ခတ္တာ...

“ဝါဆို... သူငယ်ချင်း”

ခတ္တာ ဝါဆိုပခုံးကို လှုပ်နှိုးတော့မှ ကျွန်တော်တို့ သတိဝင်လာ ကာ ဝါဆိုကို ဝိုင်းအုံကာ နှစ်သိမ့်ဖို့ကြိုးစားတော့မှ ဝါဆို မျက်ရည်

တွေ စီးကျကာ ရွက်ကြီးတငင် ငိုပါတော့သည်။

ကျွန်တော် ရင်တွေပူလောင်သွားပါသည်။ ချစ်ရတဲ့သူရဲ ပထမဆုံးမျက်ရည်ဟာ ကျွန်တော့် ပျော်ရွှင်မှုတွေကို အက်ဆစ်လိုလောင် ကျွမ်းမှန်း ကျွန်တော် မတွေးမိခဲ့တာ အမှန်ပါ။

“တိတ်တိတ် ဝါဆို၊ ဟာ... တော်တော်မိုက်ရိုင်းတဲ့ မိန်းကလေး ကွာ...”

“အေးဟယ်... ငါတို့လဲ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ကြောင်သွားတာ ပေါ့”

“ဝါဆို အားမငယ်နဲ့ သူငယ်ချင်း၊ တောက်... ဂျူလိုင် ဆိုတဲ့ ဟာမ တွေ့မယ်”

“တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ တဲ့၊ အပြောပက်စက်လိုက်တာကွာ” တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောရင်း ဝိုင်းအုံကြည့်နေတဲ့ ကျောင်းသားတွေကြားထဲက သူမကို ဆွဲခေါ်ထုတ်ရင်း လူရှင်းတဲ့နေရာကို ခေါ်သွားခဲ့ရပါသည်။ အခန်းလွတ်တစ်ခုထဲကို သူမကို ခေါ်ဆောင် သွားရင်း အသီးသီး ဝင်ထိုင်ရင်း ခတ္တာ က ဝါဆို ကို နှစ်သိမ့်နေ ပါသည်။

ကျွန်တော် ပခုံးလေးလှုပ်ခါကာ ရွက်နေတဲ့ သူမကို ငေးကြည့် နေမိပါသည်။ အာနည်းချက်တစ်ခုအတွက် ဝင့်ကြွေးခံနေရတဲ့ချစ်သူ ကို သနားလည်းသနားမိသလို ချစ်လည်းပိုချစ်ခဲ့တာ အမှန်ပါ။

“ဝါဆိုနဲ့ ဂျူလိုင်က ပတ်သက်မှုရှိလား ခတ္တာ”

ခတ္တာ အလန့်တကြား ဝါဆို ကိုကြည့်သည်။

“တကယ်လို့ ဝါဆို သိခွင့်ပေးမယ်ဆိုရင် ဝါဆိုရဲ့စကားမပြောဘဲ ဟန်ဆောင်နေရတဲ့အကြောင်းရင်းကို ကျွန်တော် သိပါရစေ”

သန္တာ က အခုမှသိရလို့ မျက်လုံးအပြူးသား။ ခတ္တာ ဆီက အာမေဇိုတ်သံကြားရပြီး ဝါဆို ကို ကမန်းကတန်းလှည့်ကြည့်သည်။ ဝါဆိုနဲ့ ကျွန်တော် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အကြာကြီးနေကြည့်နေမိပါသည်။ အရင်ဆုံး မျက်လွှာချသွားရသူက ဝါဆို၊ ပြီးတော့ သူမက (Writing pad)လေးထုတ်ကာ တစ်ခုခုကိုကောက်ရေးပြီး စာရွက်ကိုဆုတ်ကာ ခတ္တာကိုပေးသည်။ ခတ္တာက ဖတ်ပြီး...

“ဝါဆိုက သူမရဲ့အကြောင်းတွေ တစ်ခုခုမကျန် ပြောပြလိုက်ပါတဲ့။ တကယ်တော့ နင်သိထားသလို ဝါဆို က စကားပြောတတ်တဲ့ မိန်းကလေးပါ နေနိုင်”

“ဘုရားရေ... ဝါဆို စကားပြောတတ်တယ်”

သန္တာ နှုတ်က အလန့်တကြားထပြောတော့ ဝါဆို က အားတင်းကာ ပြုံးပြပြီး ခေါင်းညိတ်ပြပါသည်။

“ဝါဆို စကားမပြောရတဲ့အကြောင်းရင်းက ဒီလိုဟ...”



- * လူတိုင်း ခိုင်းနဲ့တေးသွားကိုယ်မိ
ခိုင်းတ အရှက်သိတွာ
တေးသွားက တနု
တေးသွားတွေကျိုး ခိုင်းသွားတွေကြေ
အဝေပယ့် ရန်သူတ ကျန်နေသေးတယ်...။
- * တဲ... မျတ်ရည်တစ်ခက်
တေးကျိုးမှာ လိမ်းသူတ်
တပ်ရပ်ဖို့တော့ မထုတ်ဘူးနော်...။



ကျွန်မ သိတတ်စအရွယ်မှာ “အဖေ” ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ကြောက်လန့်နေမိခဲ့ပါသည်။ သူငယ်ချင်း ကျောင်းသွားဖော်တွေရဲ့ “အဖေ” ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ ငါ့ရဲ့ “အဖေ” အဓိပ္ပာယ်က ဘာလို့ ကွဲပြားနေတာလဲ တွေးခဲ့ဖူးသည်။ အတန်းတွေ တစ်တန်းပြီး တစ်တန်းတက်လို့ အသက်တွေ တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ကြီးလာလို့ အသိဉာဏ်လေး နေရောင်ပွင့်သလိုပွင့်လာတော့ ကျွန်မ ‘အဖေ’ ဆိုတဲ့ ကွဲပြားခြားနားရတဲ့အကြောင်းရင်းကို နည်းနည်း ရိပ်မိလာပါသည်။ ကျွန်မ အနီးအနားမှာ ကျွန်မကို စာနာသလို၊ စက်ဆုပ်သလို ကြည့်လာတဲ့အကြည့်ကို တဖြည်းဖြည်း သဘောပေါက်လာသည်။ အမြဲမဟုတ်ပေမယ့် ရင်းနှီးနေပြီဖြစ်တဲ့ “မယားငယ်” “နောက်မိန်းမနဲ့ရတဲ့ကလေး” ဆိုတာ ဘာကြောင့်ပြောလဲ သိလာပါသည်။

“ရွှေမိုးညို” ခြံထဲက ဖေဖေ ဦးမိုးကျော်အောင်ရဲ့ သမီးနှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ဂျူလိုင်မိုးစက်နဲ့ ဝါဆိုမိုးစက်တို့ရဲ့ အနေအထားဟာ အများကြီး ကွာခြားခဲ့ပါသည်။ အဘွားရင်းဖြစ်တဲ့ အဘွားညို အရေးပေးဆက်ဆံပုံက မြေးနှစ်ယောက်ပေါ်မှာ ဆီတစ်ကန့်၊ ရေတစ်ကန့် ကန့်သတ်ထားသလို မမဂျူလိုင်ရဲ့မေမေ အန်တီဂရေစ်ရဲ့ မင်းသမီးတစ်ယောက်လို ကြော့နေအောင်ပြင်ဆင်ပတ်စားထားပုံက ဒီအိမ်မှာ အရှင်သခင်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ မြင်ရုံနဲ့ မေးစရာမလို၊ ဦးမိုးကျော်အောင် ဇနီးဖြစ်ပေမယ့် မေမေဟာ အိမ်ဖော်တစ်ယောက်နဲ့ ထူးခြားနားပါ။

ဒါကို ဖေဖေလည်း သိသည်။ ဘွားဘွားလည်း သိပါသည်။ ဘွားဘွားဟာ သူမအပေါ် မြေးတစ်ယောက်ရဲ့ဆက်ဆံရေးကို ဘယ်တော့မှ မပေးခဲ့ပါ။

ပိုပြီးဆိုးရွားတာက မမဂျူလိုင်ဟာ သူ့အပေါ် အမြဲတမ်း အနိုင်ကျင့်တတ်ပါသည်။ ကလေးနှစ်ယောက် ဆော့လို့ အရပ်လှရင်တော့ သူမက မမဂျူလိုင်ရဲ့ အထူးအရိုက်ခံရတဲ့အပြင် အန်တီဂရေစ်ရဲ့ ကလေးနဲ့မလိုက်ဖက်အောင် ထုရိုက်ခြင်းကို ခံရသည့်အပြင် အန်တီဂရေစ်က မေမေ့ကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးကာ...

“မိဟ... နင့်သမီးကို ဂျူလိုင်နဲ့ ဘယ်တော့မှ မဆော့ခိုင်းပါနဲ့ မိဟ၊ အေး ငါ့သမီးနဲ့ ဆော့ကစားခိုင်းရလောက်အောင် နင် ဘယ်တော့

မှ တန်းညှိဖို့မကြိုးစားနဲ့”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ မမကြီး”

ဖေဖေကတော့ အပြစ်ဒဏ်လုံးရဲ့တရားခံတစ်ယောက်မို့ ပြောချင်ပေမယ့် ပြောခွင့်မသာဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ဖေဖေ မုန့်ဝယ်လာရင်ဖြစ်ဖြစ်၊ အရုပ်ဝယ်လာရင်ဖြစ်ဖြစ် ဖေဖေက မမကို အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း အနံ့တိုက်ရောင်ရှေ့မှာ ပွေ့ချီရုံနမ်းရင်း ဝယ်လာတဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုခုကိုပေးရင်း မမကျူလှိုင်းသည် ဖေဖေ ချီးပေးထားရာက ဖေဖေ မမြင်အောင် သူမကို ပြောင်တတ်လှောင်တတ်ပါသည်။

အဲဒီအခါကျရင် ကျွန်မ မေမေနဲ့ ကျွန်မအတွက် နေဖို့ပေးထားတဲ့ အစေခံတန်းလျားထဲမှာ ကျွန်မ ချောင်တစ်ချောင်မှာ ငိုကြွေးနေတတ်တာ မေမေကတော့ ဘယ်တော့မှမသိ။ မေမေ သူတို့ခိုင်းထားတဲ့ ရှုပ်ထွေးပွေလီတဲ့အလုပ်တွေကြားမှာ အမြဲတမ်း တကုပ်ကုပ်ပေါ့။

“သမီး ဝါဆို... ဝါဆို...”

အဲဒီလိုအချိန်အခါကျရင် ကျွန်မဆီ ဒါမြဲရောက်လာတတ်သူက ဦးလေးမောင်ထွေးပေါ့။ ဦးလေးမောင်ထွေးက ဖေဖေရဲ့ကားဒရိုင်ဘာ၊ ပြီးတော့ မေမေနဲ့အတူ ဝိုင်းကူမီးဖိုဆောင် အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ဒေါ်လေးခင်ရဲ့ယောက်ျား။

“ဪ... ငါ့သမီးက ဒီမှာလာမိနေတာကိုး၊ တိတ်တိတ်... ဒီမှာကြည့်စမ်း သမီး... မလှဘူးလား”

ဦးလေးမောင်ထွေးက ညစ်ပတ်ပေရေကာ မျက်ရည်တွေ ပေကျံနေတဲ့သူမကို ပွေ့ချီပြီး နမ်းရှုံ့ကာ နောက်မှာဝှက်ထားတဲ့အရုပ်ကို ပြတော့ ကျွန်မ အံ့အားသင့်စွာ အရုပ်လေးကို အငမ်းမရဖက်တွယ်ထားတတ်ပါသည်။ ဦးလေးမောင်ထွေးက ကျွန်မရဲ့ပျော်ရွှင်မှုကြောင့် ဘာဟားဟားပေါ့။

“သမီးအတွက် သမီးဖေဖေ ဝယ်ပေးထားတာ၊ သမီးမမ သိအောင် ဝှက်ထားနော်၊ အိမ်ထဲမှာပဲဆော့၊ အပြင်ယူပြီးမဆော့နဲ့”

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ဦးလေးမောင်ထွေးက ပြောပေမယ့် တစ်ခါတော့ ကျွန်မ ဘတ်မေ့ပြီး အပြင်ကိုထုတ်ယူပြီး ဆော့မိပါသည်။

“သူခိုးမ... ငါ့အရုပ်ပြန်ပေး”

ကျွန်မ ဆောင့်တွန်းခံလိုက်ရသလို ကျွန်မရဲ့လက်ထဲကအရုပ်ဟာ မမကျူလှိုင်း ဆီရောက်သွားပါသည်။

“ဟင်...”

ကျွန်မ အံ့အားသင့်ကာငေးကြည့်ရင်း မျက်ရည်တွေကျမိခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မရဲ့ အမြတ်တနိုးအရုပ်လေးဟာ မမရဲ့လက်ထဲမှာ တစ်စစီဆုတ်ပြဲခြင်းကို ခံခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်မ ဘာမှတွေးမနေတော့။ ပြုသမျှခွန်အားနဲ့ ကုန်းထကာ မမကျူလှိုင်း ဆီပြေးပြီး အားကုန်းတွန်းလှဲကာ မြက်ခင်းပေါ်မှာ လုံးထွေးသွားပါသည်။

အဲဒီအကျိုးဆက်က ကျွန်မကို တိုင်မှာကြီးချည်ပြီး ကလေးနဲ့

မတန်အောင် အန်တီဂရေ့စ်ရဲ့ ရိုက်နက်ခြင်းကိုခံခဲ့ရတာပေါ့။

မေမေ မျက်ရည်တွေနဲ့ အန်တီဂရေ့စ် ခြေထောက်ကို ချီး
ထောက်ကာ ရှိုက်ကြီးတင် တောင်းပန်ပါသည်။

“မမကြီးရယ် တော်ပါတော့၊ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်၊
သမီးကို မရိုက်ပါနဲ့တော့၊ ကျွန်မကို ရိုက်ပါ။”

“အေး... ရိုက်မယ်၊ နင့်တို့သားအမိက ငါ့အတွက် ပြိုဟ်ဆုံး
တွေ၊ အမေက လင်ခိုးမ၊ သမီးက အမေလို အကျင့်မကောင်းဘဲ
ခိုးစားတတ်နေပြီ၊ ကဲဟာ... ကဲဟယ်...”

အန်တီဂရေ့စ်ရဲ့ အပြုံးကြီးကြီးနဲ့ ရိုက်နက်မှုတွေသည် မေမေ
မြေပေါ်မှာ လူးလှိမ့်နေအောင် ခံခဲ့ရတာပေါ့။

ခြံထဲက ခြံစောင့်တွေ အိမ်ဖော်တွေ မေမေ့ကိုလည်း မဆွဲရဲရှာ၊
မျက်နှာပျက်ပျက် စိတ်မကောင်းစွာနဲ့ပဲ ကြည့်နေရတာပေါ့။

မေမေ့အပေါ်မှာ အမြဲမကောင်းနိုင်ရှာတဲ့ ဘွားဘွားညှိုက ဒီ
တစ်ခါတော့ စိတ်မကောင်းဟန်နဲ့...

“တော်ပါတော့ ဂရေ့စ်ရယ်၊ ညည်း ဒီလောက်ရိုက်ရင် တော်
ပါတော့”

ဘွားဘွားစကားကြောင့် အန်တီဂရေ့စ် က...

“မေမေ မသိရင် အသာနေ၊ ဒီလိုလူမျိုးတွေက ဒီလိုပဲ ဆုံးမ
ရတယ်”

အထူးသဖြင့် သူ့ဝတ်ဆင်မှုကိုလည်း ထိတ်တုန်အဆင့် ကောင်းလေ။

အဲဒီအချိန်မှာ မေမေ့ရဲကားလေးက ခြံဝင်းထဲဝင်လာပါသည်။

“ဟော... ဆရာကြီး လာပြီ”

တစ်နံပါတ်ယောက်ဆီက အသံတစ်ခုကိုကြားရပါသည်။ မေမေ
ကားပေါ်ကဆင်းလာပြီး အဖြစ်အပျက်တွေကိုရိပ်မိကာ အကြိတ်
တမျက်နှာနီရဲရဲနဲ့...

“ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ”

မေမေက တိုင်မှာကြီးနဲ့တုပ်ထားတဲ့ ကျွန်မကို ကြိုးလာဖြေပေး
ပြီး အစိုးရာတွေတိုကြည့်ကာ ကရုဏာသက်ဟန် စိတ်မကောင်း
နဲ့ ပွေ့ထားပါသည်။ ကျွန်မ ‘ဖေဖေ’ ဆိုတဲ့ နွေးထွေးလုံခြုံတဲ့
ခံစားမှုအောက်မှာ သတိလစ်မတတ်ပါပဲ။ မေမေက ကျွန်မကိုပွေ့ချီ
တာ...

“ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ မမ”

မေမေက အန်တီဂရေ့စ် ကို မမ ပဲခေါ်ပါသည်။ အန်တီဂရေ့စ်
က မေမေ့ထက် အသက်ပိုကြီးပါသည်။ မေမေ ကျွန်မကို ပွေ့ချီထား
တဲ့ အန်တီဂရေ့စ် က မကျေနပ်ဟန် မျက်နှာပျက်နေရှာတာကို
မမ သိပေမယ့် ဒီတစ်ခါတော့ မေမေ ဂရု လုံးဝကိုမစိုက်ပါ။

“ရှင့်မယားငယ်သမီးက ကျွန်မသမီးရဲ့အရုပ်ကိုလဲ ခိုးသေး
တယ်၊ ကျွန်မသမီးကိုလဲ တွန်းထိုးသေးတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မ
မတော်”



“ဘယ်အရပ်လဲ”

ဖေဖေမျက်ဝန်းက မလှမ်းမကမ်းက အဝိုင်းပိုင်းအစစဖြစ်နေတဲ့ အင်္ဂါမစုံရှာတဲ့ ဘိုမအရပ်လေးကိုကြည့်ပါသည်။ ပြီးတော့ အခြေအနေကို နားလည်သဘောပေါက်သွားပုံရပါသည်။

“ဒီအရပ်က ငါဝယ်ပေးထားတာပဲ”

“ဘယ်လို...”

ဖေဖေရဲ့ တိကျတဲ့ လေယူလေသိမ်းကြောင့် အန်တီဂရေစ်ပါးစပ်အဟောင်းသား...

“ဒီမှာ မမ...၊ မမ လုပ်ပုံက လူစိတ်မှဟုတ်ရဲ့လား၊ ဘာမှ မသိရှာသေးတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို အခုလို ရိုက်နှက်နေတဲ့ သားသမီးချင်း ကိုယ်ချင်းစာစိတ်မှရှိရဲ့လား၊ ဒါ ဆုံးမတာမဟုတ်ဘူး၊ နှိပ်စက်နေတာ”

“မိုးကျော်...”

အန်တီဂရေစ် မျက်လုံးကြီးပြူးကာ တစ်ခါမှ လူလယ်ကော်မှာ ပြန်မပြောဖူးတဲ့ ဖေဖေကြောင့် အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တူသည်အထိ လက်သီးကြီးဆုပ်ကာ ဒေါသတွေဖြစ်ပြီး တက်သလို သတိလစ်သလိုဖြစ်သွားကာ လဲကျသွားတော့...

“ဟဲ့... ဟဲ့... လုပ်ကြစမ်းပါဦး၊ မိုးကျော်... မင်းနဲ့အတူ ငါ သေချင်တယ်”



ဘွားဘွားရဲ့စကားကြောင့် ဖေဖေက ကျွန်မကို ပွေ့ချီ၊ မေမေ့ကိုတွဲပြီး အခုလိုပြောပြီး ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

“အိပ်ခန်းထဲပွေ့ချီပြီး မမကို ပို့လိုက်၊ ပြီးရင် သူ့ဘာသာ သတိပြန်လည်လာလိမ့်မယ်၊ ဒီလောက်ကြီးမဖြစ်ဘူး ငါသိတယ်”

အဲဒီရိုက်နှက်ထားတဲ့ဒဏ်ကြောင့် ကျွန်မ အဖျားကြီးဖျားကာ ဆေးရုံတက်ခဲ့ရတဲ့အထိပါ။

ဖေဖေ ကျွန်မ ဆေးရုံတက်ရတဲ့တစ်လျှောက်လုံး ကုမ္ပဏီကို မသွားဘဲ ကျွန်မအနားမှာ အမြဲရှိနေခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မ နေကောင်းတော့ ဖေဖေက စကားတစ်ခွန်းပြောပါသည်။

“သမီး... ဖေဖေပြောမယ်၊ ဖေဖေပြောမယ့်စကားတွေကို သေသေချာချာ ဂရုတစိုက်နားထောင်နော်”

ကျွန်မ ခေါင်းညိတ်ပြတော့ ဖေဖေ ကရုဏာသက်စွာ ပြုံးကာ...

“ဘယ်တော့မဆို မမဂျူလိုင်နဲ့ အတိုက်အခံမဖြစ်စေနဲ့၊ ဒါဟာ သမီး ကောင်းဖို့၊ စိတ်ချမ်းသာဖို့ ဖေဖေပြောတာ သမီး”

ကျွန်မ အဲဒီအချိန်ကစပြီး မမနဲ့ ပြဿနာမတက်အောင် ရှောင်လေ့ရှိခဲ့ပါသည်။ ကျောင်းမှာလည်း မမနဲ့ကျွန်မ ညီအစ်မလား လာမေးတဲ့အခါ မမက ကျွန်မ ကြားအောင် ပြောလေ့ရှိပါသည်။

“အဲဒါ မယားငယ်သမီး ငါနဲ့ ဘာမှမတော်ဘူး၊ နောက်
ငါနဲ့ခင်ချင်တယ်ဆိုရင် အဲဒီအကြောင်း မမေးနဲ့” တဲ့လေ။
— ကျွန်မရဲ့ဘဝက ပိုးထိထားတဲ့ပန်းကလေးလို တဖြည်းဖြည်း
ပွင့်ပြိုကြိုးစားနေရပါသည်။



အဲဒီလို တောင်ပံတွေ ရုပ်သိမ်းခံထားရတဲ့ လိပ်ပြာလေးဘဝနဲ့
ကျွန်မတို့သားအမိ ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ ငရဲစခန်းမှာ အသက်ရှင်ခဲ့ရတာ
ကျွန်မ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးတဲ့အရွယ်အထိပေါ့။

ပြီးတော့ ရွှေမိုးညိုခြံရဲ့ ပန်းကလေးနှစ်ပွင့်အကြောင်း ရပ်ကွက်
ထဲကလူငယ်တွေ ပါးစပ်ဖျားမှာ ကျော်ကြားလာပါသည်။

တစ်ပွင့်က လှပတဲ့အရောင်အသွေးစုံလင်စွာဖြင့် တော်ဝင်ပန်း
ကလေးဆိုရင် ကျွန်မကို အများက တည်ငြိမ်အေးမြတဲ့ စံပယ်ဖြူလို
ပန်းကလေးတဲ့...။

နောက်ပြီး အဲဒီနှစ်မှာ တူးဆန်းတဲ့အကြောင်းအရာတွေ၊ ကံ
ကြမ္မာတွေ သယ်ဆောင်လာတဲ့ လူတစ်ယောက် ရွှေမိုးညိုခြံကို



ရောက်ရှိလာပါသည်။ အဲဒီလူနာမည်က 'ကိုထူးမြတ်'တဲ့။ ကျွန်ုပ်တို့ထက် အသက်သုံးနှစ်လောက်ပိုကြီးပြီး အန်တီဂရေစ်အနေဖြင့် ဂျူလိုင်နဲ့ ရည်ရွယ်ထားချင်ပုံရပါသည်။ ကိုထူးမြတ် ခြံကိုလာတဲ့ အခါ ဂျူလိုင် ပါးစပ်ဖျားက 'ကိုထူး... ကိုထူး'နဲ့ ချဲ့ချဲ့နဲ့နဲ့ ခေါ်သံက စကားပြောတတ်စ ကြက်တူရွေးတစ်ကောင်လိုပါပဲ။

ကျွန်မအတွက်တော့ 'ကိုထူး'လို့ ရည်ညွှန်းခံရတဲ့လူရဲ့ မျက်လုံးတွေကို သဘောမကျတာ အမှန်ပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် အဓိကအနေနဲ့ ထိုသူရဲ့မျက်လုံးတွေသည် ကျွန်မတို့ငယ်ငယ်က စနိုးစိုက်ပုံပြင်ကာတွန်းကားထဲက စုန်းမကြီးရဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့တူသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဖေဖေရဲ့ကားဒရိုင်ဘာ ဦးလေးမောင်ထွေးက ကျွန်မကို မကြာခဏ သတိပေးတတ်ပါသည်။

“သမီးဝါဆို အဲဒီကောင်နဲ့ မပတ်သက်အောင်နေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦးလေးမောင်ထွေး”

ဦးလေးမောင်ထွေးက သူမခေါင်းကိုပုတ်ကာ အခုလိုပြောရော့ရှိပါသည်။

“ဒီကောင့် မျက်လုံးတွေက ဒီကောင်ရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို ပြနေသလိုပဲ သမီး၊ ပြီးတော့ ဒီကောင့် နောက်ကြောင်းရာဇဝင်က သတိမကောင်းဘူး သမီး”

ဦးလေးမောင်ထွေးတို့ရဲ့ သတိပေးပြီး သိပ်မကြာလှတဲ့ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ ကိုထူး ဆိုတဲ့လူ တိုက်ကြီးရဲ့နောက်ဘက်က ကျွန်မတို့နေတဲ့ အိပ်ခန်းလေးရှေ့မှာ ကျွန်မ အဝတ်လျှော်နေစဉ်မှာ ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

“ဝါဆို ဆိုတဲ့ ပန်းကလေးက ဒီရောက်နေတာကိုး”

ဒီအသံကြားလိုက်ကတည်းက အန္တရာယ်ရန်ကို ရှုမြင်လိုက်ရသလိုပါပဲ။

“ရှင် ဘာလာလုပ်တာလဲ... ပြန်ပါ”

ကျွန်မ အဝတ်လျှော်ပြီး ရေချိုးရန်အတွက် ရင်လျားကြီးနဲ့ အဝတ်လျှော်နေစဉ် ထိုလူ ရောက်လာတော့ ကျွန်မ ဒီလူရဲ့မျက်ဝန်းတွေ၊ အကြည့်တွေအောက်မှာ ကျောမလုံတာ အမှန်ပါပဲ။

“ဪ... ဝါဆိုလေးရယ်... ဧည့်သည်ကို အိမ်ရှင်က ဧည့်ဝတ်ပြုတာ အရမ်းကြမ်းလှချည်လား”

အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်မအတွက် ကံကောင်းချင်တော့ ဂျူလိုင်ရောက်လာပါသည်။ ကံဆိုးချင်တော့လည်း...

“အဲဒါ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

ကိုထူးမြတ် ဆိုတဲ့လူက ထော်ပါသည်။ ကျွန်မရှေ့မှာ ထိုင်နေရာက ချက်ချင်း မတ်တတ်ရပ်ကာ ဂျူလိုင် ဘက်လှည့်ပြီး...

“ဪ... ဂျူလိုင်ပါလား၊ ကိုထူး ဂျူလိုင် အိပ်နေတယ်ကြား

လို့ ခြံထဲမှာ ကိုထူး စိတ်ဝင်စားတဲ့အပင်လေးတွေ့လိုက်ကြည့်နေတာ။ အဲဒီမှာ ဒီမိန်းကလေးက လှမ်းခေါ်ပြီး ရော့ဘိုဘိုင်ခေါင်းကွပ်နေတယ်ဆိုလို့ အားနဲ့လှည့်ပေးနေတာပါ။ အဆင်ပြေရလား မိန်းကလေး။”

အဖြစ်အပျက် အပြောအဆိုတွေက ကျွန်မအတွက် အငိုက်မိသွားသလို ကြက်သေသေမတတ်ပါဘဲ။ ပြောတတ်လိုက်တဲ့သူ...

ကိုထူးမြတ်ရဲ့စကားကြောင့် ဂျူလိုင် မျက်နှာပျက်သွားသလို ရှိပြီး နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ကာ ဝါဆို ကို မကျေနပ်ဟန်နဲ့ကြည့်ပြီး...

“ဟဲ့ နင့်အချိုးကို ကြည့်ပြင်နော်၊ နင် ဘာအကြံအစည်ရှိလဲ ငါသိတယ် ဝါဆို၊ လာ ကိုထူး... ဒီလိုလူတွေနဲ့ အဖက်လုပ် ရောရော နောနောမနေနဲ့၊ ကိုထူး သိက္ခာကျတယ်”

ကျွန်မမှာတော့ အဲဒီနေရာ သူတို့ကိုကြည့်ပြီး ငေးကြောင်ကြောင်နဲ့ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လိုဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။

“အဟွတ်... အဟွတ်... သမီးလေး...”

ချောင်းဆိုးသံနဲ့အတူ ခေါ်သံကြောင့် မေမေ နိုးပြီဆိုတာ ကျွန်မ သိလိုက်ပါသည်။ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ မေမေက တရှောင်ရှောင်ဖြစ်နေပါသည်။ ကျန်းမာရေးမကောင်းနေတဲ့ မေမေအတွက် ကျွန်မ အိမ်မကြီးဆီသွားပြီး မေမေအစား အဲဒီအိမ်ကြီးရဲ့ အိမ်မှုကိစ္စတွေကို ဝိုင်းဝန်း ကူညီလုပ်ပေးခဲ့ရပါသည်။

ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ မေမေ့ကို ဆေးခန်းလိုက်ပို့ပေးရင်း လမ်း

မှာ အန်တီမာနဲ့ သိခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

“မင်း မာလာ မဟုတ်လား”

ဆေးခန်းမှာ ကိုယ့်အလှည့်ကိုစောင့်ရင်း မလှမ်းမကမ်းက အသားညိုညိုနဲ့ အန်တီကြီးတစ်ယောက် မေမေ့ကို အကဲခတ်ရင်း နောက်တော့ အခုလို ထလာကာ မေမေ့ကို မေးပါသည်။

မေမေ အန်တီကြီးကို သေသေချာချာကြည့်ရင်း မမှတ်မိသလို ဖြစ်နေဟန်တူပါသည်။ အန်တီကြီးက ပြုံး၍

“ကိုယ် မာဂရက် လေကွာ”

“ဟင်... မာဂရက်...”

မေမေ့မျက်ဝန်းတွေဟာ မထင်မှတ်ဘဲပြန်တွေ့လိုက်ရတဲ့ သူ့ယေချင်းကြောင့် မျက်ရည်တွေပြည့်နှက်နေပါသည်။

နောက်တော့ အန်တီမာ ပြောပြချက်အရ မေမေနဲ့ အန်တီမာဟာ သိပ်ချစ်ကြတဲ့သူငယ်ချင်းတွေတဲ့၊ အန်တီမာ က ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်ဖြစ်ပြီး မေမေကတော့ အစိုးရဝန်ထမ်း မိဘနှစ်ပါးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီး ဖြစ်ပါသည်။

အဆင်ပြေစားနိုင်တတ်နိုင်ရုံ မိဘနှစ်ပါးရဲ့လက်အောက်က မွေးဖွားလာတဲ့မေမေဟာ စကားပြောနည်း၊ ရိုးသားအေးဆေးနေတတ်တဲ့ အမျိုးသမီးလေးပါတဲ့၊ မေမေနဲ့အန်တီမာ တကွသိုလ်တက်ကြရင်း ဖေဖေနဲ့ စတွေ့ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကိုယ်ပိုင်ကားကိုစီးပြီး ကျောင်းလာတက်တဲ့ မေမေသည် မေမေ့ကိုစကွေ့ပြီး အသံအမဲဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ချစ်သူဖြစ်ခွင့်ရသည်။ ပြီးတော့ နယ်ကျွံခဲ့ကြသည်။ အဲဒီအချိန် ထိ ဖေဖေမှာ မိန်းမရှိမှန်း မသိခဲ့ပါ။

မေမေ့သတင်းကိုကြားပြီး မေမေ့ဖေဖေ ဆွေးတက်ကာ ဆော်ခဲ့သည်။ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလို မေမေ့ရဲ့အမေ ကျွန်မရဲ့ဘွားဘွား ပေါ့။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မ ကိုယ်ဝန်ကိုလွှဲထားခဲ့ရသည်တဲ့။

ဒီပြဿနာရဲ့ အကောင်းဆုံးကုထုံးအတွက် ဖေဖေ ရွှေမိုးညိုခြံကြီးရဲ့ အဓိကလူတွေနဲ့ စတင်ရင်ဆိုင်နိုင်ခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဘွားဘွား၊ ပြီးတော့ အန်တီဂရေစ်တို့နဲ့ မီးကုန်ယမ်းကုန် တိုက်ပွဲဝင်ပြီးတဲ့နောက်မှာ အမည်မပေါက်တဲ့ အိမ်ဖော်အဆင့်သာရှိတဲ့ မယားငယ်ဘဝနဲ့ နေခွင့်ရခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ နဂိုကတည်းက မေမေက ခပ်အေးအေး ရိုးရိုးအအို အဲဒီပုံစံခွက်ထဲမှာ ကျင့်သားရလာခဲ့ပါသည်။

အန်တီမာနဲ့တွေ့ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ မေမေ့ရဲ့ကျန်းမာရေးက ဆိုးရွားလာခဲ့ပါသည်။ ဖေဖေက မေမေ့ကို ဆေးရုံတက်ရန်ပြောပေမယ့် မေမေက ခေါင်းခါခြင်းဆန်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ အထင်တော့ မေမေ ကျွန်မကို စိတ်မချတာ ပါမယ်ထင်ပါသည်။

တစ်နေ့ ဖေဖေ အန်တီဂရေစ်တို့သားအမိနဲ့ ပဲခူးကို ကိစ္စတစ်ခုနဲ့အသွား အိမ်မှာရှိတဲ့ ဦးလေးမောင်ထွေးရဲ့မိန်းမ ဒေါ်လေးခင်က

ရေးအသွားမှာပါ။ ကျွန်မက မေမေ့ကို နေ့ညမအား ပြုစုထားရတာကြောင့် လူက မဟန်နိုင်တဲ့ကြားထဲ ခေါင်းက တစ်ချက်တစ်ချက် ဖိုက်ခနဲဖြစ် သွားမတတ်ပါဘဲ။ ကျွန်မ ဂျူလိုင်ရဲ့အခန်းကို သန့်ရှင်းရေးဝင်လုပ်ရင်း ဖိုက်ခနဲဖြစ်သွားတာကြောင့် ဂျူလိုင်နုတ်တင်မှာ ခဏထိုင်ရင်း သက်သာအောင် မျက်ဝန်းမှိတ်အနားယူနေစဉ်...

တစ်စုံတစ်ယောက်က ကျွန်မကို ဆွဲဖက်ကာ နုတ်တင်ပေါ်ကို လုံးထွေးလှဲသိပ်ခြင်းကို ခံရပါသည်။

“ဘယ်သူလဲ လွှတ်... ဟင်.. ကိုထူးမြတ်”
အနီးကပ်မြင်လိုက်ရတဲ့ အော့နလုံးနာမရာမျက်နှာကြီးကြောင့် ကျွန်မကို ဒီလူ ယုတ်မာတော့မယ်ဆိုတာ သိလိုက်ရပါသည်။

“ရှင် လွှတ်.. လွှတ်စမ်း၊ ရှင် မယုတ်မာနဲ့”
“ချစ်လို့ပါ ဝါဆိုလေးရယ်၊ ကိုယ် ဒီအခွင့်အရေးကို စောင့်နေတာကြာပြီ၊ အခုဆို ဒီအိမ်ကြီးမှာ ဘယ်သူမှမရှိဘူး၊ မခင်ကိုလဲ ရော့ထဲမှာတွေ့လို့ အချိန်ကြာအောင် ကိုယ် ပစ္စည်း ထပ်ဝယ်နိုင်ထားတယ်၊ ဟား.. ဟား... ကိုယ့်နဲ့ သာယာပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ ပြဇာတ်လေးမှာ အတူက,လိုက်စမ်းပါ”

“ရှင်.. နော်...”
ကျွန်မ အားအင်တွေကုန်းခန်းမှုတွေက ကျွန်မ ရေတိမ်နစ်တော့မယ်ဆိုတာ သိလိုက်ရပါသည်။ အဲဒီအချိန်မှာ...

“ခွေးလိုကောင် ငါ့မြေးကိုလွှတ်”

“ခွပ်”

“အား”

ကျွန်မရဲကိုယ်ပေါ်က ခန္ဓကကိုယ်ကြီး တစ်ဖက်သို့ လိမ့်ကျသွား တဲ့နောက် ကျွန်မ ကုန်းရုန်းထကာ ကြည့်လိုက်တော့ ထူးမြတ်ဆိုတဲ့ လူကို မီးတောက်မတတ်စိုက်ကြည့်ကာ လက်ထဲမှာ ပန်းအိုးအကွဲနဲ့ ဘွားဘွား...

“လာ မြေး”

ထူးမြတ် က ကုန်းရုန်းထလာတော့ ကျွန်မ ဂျူလိုင် ရဲရိုးကွေ့စ ပေါ်က ပန်းသီးလုံးတုံးစားကိုကိုင်ကာ ဘွားဘွားရှေ့မှာရပ်ရင်း ခေါင်း မှာ သွေးသံရဲရဲနဲ့ ဘွားဘွားနဲ့ ကျွန်မကို အခဲမကျေနိုင်တဲ့မျက်လုံးနဲ့ ကြည့်နေတဲ့ ထူးမြတ်...

“ရှင် အနားစိုးမယ်ဆိုရင် ရှင်နဲ့ကျွန်မ အသက်ချင်းလဲပစ် လိုက်မယ် ကိုထူးမြတ်”

ကျွန်မလက်ကို ဘွားဘွားက ဆုပ်ကိုင်ပါသည်။ ထူးမြတ် က ရှေ့တိုးဖို့အရွယ်မှာ...

“ဟေ့ကောင် ရပ်စမ်း”

ဖေဖေ အခန်းထဲကိုပြေးဝင်လာပြီး ထူးမြတ် ကို ထိုးချလိုက်ပါ သည်။

“ကိုမိုးကျော်.. ရှင် ဘာလုပ်တာလဲ”

အန်တီဂရေစ် က မတော်ရသေးတဲ့သမက်ကို ပြေးပွေ့သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ မောင်ထူး”

အန်တီဂရေစ် က ထူးမြတ်ကိုမေးတော့ ထူးမြတ်က ရိုးရိုးသား သား သနားစဖွယ်မျက်နှာလေးနဲ့...

“ကျွန်တော် မှားသွားပါတယ် အန်တီ၊ ကျွန်တော် အိမ်ပေါ် တက်လာရင်း အိမ်သားတွေ တစ်ယောက်မှမတွေ့တာနဲ့ လိုက်ရှာနေ တုန်း ဂျူလိုင်အခန်းထဲက ခေါ်သံကြားလို့အလာမှာ ဒီကောင်မ လေး.. ဟိုလေ... မပြောပါရစေနဲ့ဗျာ.. ကျွန်တော်လဲ...”

“ဝါ... ဆို...”

အဖြစ်အပျက်တွေက ပြဇာတ်တစ်ခုထက်ပိုပါသည်။ တိကျတဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေနဲ့ ဇာတ်ဝင်ခန်း...

“ဖြန်း...”

ဂျူလိုင်ရဲလက်ဖဝါးဟာ ကျွန်မပါးပြင်ပေါ်မှာ အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ ထိသည်။ နီရဲနေတဲ့မျက်ဝန်း၊ ကျွန်မကို အစိမ်းလိုက်ဝါးစားချင်နေတဲ့ ကျားတစ်ကောင်ရဲ့မျက်လုံးနဲ့ ဂျူလိုင်က ကျွန်မကို လက်ညှိုးငေါက် ငေါက်ထိုးရင်း...

“နင်တို့သားအမိက ငါ့ဖေဖေကိုလဲ-လုတယ်၊ အခု နင် ကိုထူး ကို...”

“မြေး...”

“သမီး...”

ဘွားဘွားရဲ့ စိုးရိမ်တကြီးနဲ့တားမြစ်သံ၊ နောက်ပြီး ဖေဖေရဲ့ သူမကို ရည်ရွယ်သံတွေကို ခေါင်းခါပြီး သူမ ပူလောင်လွန်းလှတဲ့ ဒီအရိပ်အာဝါသအောက်က ပြေးဆင်းဖို့ပြင်တော့ လှေကားအလယ် လောက်မှာ မော့ကြည့်နေသူတစ်ယောက်...

“ဟင်...”

လှေကားအတက်အဆင်းမှာ မေမေ...၊ မေမေက မျက်ရည် စက်လက်နဲ့ သူမကိုငေးကြည့်နေပါသည်။ ပြီးတော့ မေမေ လှေကား ထစ်တွေအတိုင်း ဒလိမ့်ခေါက်ကျွေးလဲကျသွားပါသည်။

“မေမေ...”

ကျွန်မရဲ့ အားကုန်အော်သံ၊ မေမေရဲ့လဲကျသွားတဲ့အရှိန်ကြောင့် ပထမဦးဆုံး ပြေးဆင်းလာသူ ဖေဖေက ကြောင်ငေးကြည့်နေတဲ့ ကျွန်မကိုကျော်လွန်ကာ လှေကားအတိုင်းဆင်းသွားပြီး သွေးသံရဲရဲနဲ့ မေမေ့ကိုပွေ့ချီကာ...

“သမီး ဦးလေးမောင်ထွေးကို ကားအမြန်ထုတ်ဖို့ပြော...”

ကျွန်မ မျက်ရည်တွေနဲ့ ဖေဖေ့ကို ခေါင်းညိတ်ပြကာ အပြေး တစ်ဝိုင်းထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ဦးလေးမောင်ထွေးရဲ့ကားရောက်လာတော့ မေမေ့ကို ဖေဖေက

ချီကာ ကားပေါ်ကိုတင်သည်။

သူမရယ်၊ ဖေဖေရယ်၊ ဦးလေး မောင်ထွေးရယ် မေမေ့အတူ သူ့ကိုမောင်းလာရင်း...

“သမီးလေး...”

သွေးတွေက ယိုစိမ့်နေပါသည်။ ကျွန်မ လက်ဖဝါးကြားက ထွက်လာတဲ့သွေးတွေက မြင်မကောင်း...

“သိပ်စကားမပြောနဲ့ မာလာ၊ မင်း မောနေလိမ့်မယ်”

မေမေက ခေါင်းခါပါသည်။

“သမီး မေမေ့ကို ကတိပေးစမ်း”

ကျွန်မ ခေါင်းကို မြန်မြန်ညိတ်လိုက်ရပါသည်။

“ဒီခြံကြီးမှာရှိနေသရွေ့ နောက်သုံးနှစ်အထိ သမီး ဘယ်သူမှ ကားမပြောရဘူးဆိုတဲ့ ကတိ...”

“မာလာ...”

ဖေဖေက အံ့အားသင့်ရင်း အလန့်တကြားပြောတော့ မေမေက သည်။

“ကျွန်မသမီးအတွက် အန္တရာယ်ကင်းဖို့ ကျွန်မ ဒီကတိကို ရင်တယ် ကိုမိုး”

ဖေဖေ အံ့ကြီးကြိတ် မျက်နှာကို အပြင်ကိုလှဲကာ ဝဲတက်လာ မျက်ရည်ကို မေမေ မမြင်အောင် ကြိုးစားနေပုံရပါသည်။



ဦးလေးမောင်ထွေးက နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် မေမေကို ကြည့်ကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ဟန်ရှိသည်။ ကျွန်မ မျက်ဝန်းကိုမှိတ်တော့ မျက်ရည်တွေက မေမေပါးပေါ် အရှိန်နဲ့အကျ...

“ဟာ...”

ဦးလေးမောင်ထွေးရဲ့အသံကြောင့် ကျွန်မနဲ့ ဖေဖေ ကြည့်တော့ တစ်ဖက်ကလမ်းကြောင်းမှားဝင်လာတဲ့ ကားတစ်စီး...

“ဖေဖေ...”

စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ ဖေဖေကိုဖက်တွယ်ထားစဉ်...

အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ ကျွန်မတို့ကားလေး တုန်ခါသွားရပါသည်။ အဲဒီနောက်မှာတော့...



“ဝါဆိုအဖြစ်ကလဲဟယ် မပဋ္ဌာမြေလူး ဒုတိယပိုင်း အခန်းဆက်ကျနေတာပဲ”

သန္တာရ မချီတင်ကစကားကြောင့် ခတ္တာ က အားတင်းကာ ပြုံးသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ပိုးကိုက်ထားခံရတဲ့ ယန်းကလေးကို ဆေးကြည့်နေပါသည်။

“နောက်ပြီးတော့ရော...”

ခတ္တာ က ဝါဆိုကိုကြည့်သည်။ ဝါဆို က အဝေးတစ်နေရာကို ဆေးကြည့်နေပါသည်။

ကျွန်တော် သိပါသည်။ သူမအတွေးတွေ အတိတ်ဆီ ပျံ့နေသည်လို့...

“အမှန်က ဘရိတ်ပေါက်ပြီး လမ်းကြောင်းပြောင်းဝင်လာတဲ့ ကားကြောင့် လွတ်အောင်ဆွဲကွေ့လိုက်ပေမယ့် တိုက်မိသွားတာတော့ အမှန်ပဲ။ အထိအခိုက် အကွဲအရှဲတော့ဖြစ်တာပေါ့ကွာ။ ကားတိုက်မှု မဖြစ်လည်း ဝါဆိုမေမေက ဆေးရုံမရောက်ခင် ဆုံးမှာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကားတိုက်လိုက်တော့ ချက်ချင်းဆိုသလိုဖြစ်သွားတာပေါ့။ နောက်တစ်ချက်က ကားတိုက်လိုက်တဲ့အရှိန်ကြောင့် ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရသူတွေထဲမှာ ဝါဆို ခေါင်းနည်းနည်းပေါက်တယ်။ ပွန်းပဲ့ဒဏ်ရာ ရတယ်။ အဲဒီမှာတင် ဝါဆိုက သူမေမေကိုပေးထားတဲ့ကတိအတိုင်း ကားတိုက်တဲ့ဒဏ်ရာကြောင့် ဖြစ်သွားသလိုပုံစံနဲ့ အချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်တယ်။ ဒီအကြောင်းတွေကိုတော့ ဝါဆိုမေမေ ဦးလေးမောင်တွေတို့ပဲ သိတာပေါ့။”

“အခုလက်ရှိအိမ်လေးကို ရောက်လာရတဲ့အကြောင်းက...”

အေးသောင်း က ဖြတ်မေးလိုက်တော့ ခတ္တာ က ဆက်ပြောပြ ပါသည်။ လေပူတွေရဲ့အရှိန်ကြောင့် ခတ္တာ က နှုတ်ခမ်းချင်းပွတ် သပ်သည်။

“ထူးမြတ်ရဲ့အကြောင်းက ဘွားဘွားပြောလို့ အားလုံး သိရပြီ လေ။ ဒီမှာတင် ဘွားဘွားက အရေးဆိုတော့တာပဲ။ သူ့ဘဝမှာ သူ့မြေးအတွက် အခွင့်အရေးနဲ့ ကရုဏာ မပေးခဲ့ဖူးဘူးတဲ့။ အခု သူ့မြေးရဲ့ အနာဂတ်အတွက် အခွင့်အရေးတစ်ခုပေးချင်ပါတယ်တဲ့။”

အဲဒါက ဒီအိမ်လေးကို ဝါဆိုအတွက် ဘွားဘွား ဝယ်ပေးလိုက်တာပဲ”

ဘွားဘွားရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အန်တီကရေစံတို့က ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရွတ်ချတာပေါ့။ နောက်တော့ သူတို့ ဝါဆို မရှိရင် ဒီခြံကြီးကို ခြယ်လှယ်ချင်သလိုခြယ်လှယ်လို့ရတယ်တဲ့မိပြီး ခွင့်ပြုလိုက်တာ။ နောက်တော့ အန်ကယ်က အန်ကယ်ကုမ္ပဏီက နယ်ကခေါ်ထားတဲ့ မခမ်းကို အကူအညီတောင်းပြီး ကုမ္ပဏီမှာ သန့်ရှင်းရေးနဲ့ ဝေယျာဝစ္စ မလုပ်ခိုင်းတော့ဘဲ ဝါဆိုကိုစောင့်ရှောက်ဖို့ အတူထားလိုက်တာပေါ့။ ပုံပြင်လေးကတော့ ဒါပါပဲ”

ပူလောင်ကော့ညွတ်နေတဲ့ သစ်ရွက်ခြောက်ကလေးနဲ့တူတဲ့ ဝါဆိုရဲ့ဘဝဇာတ်ကြောင်းက ရင်နာစရာ။

ကျွန်တော် သက်ပြင်းချမိသည်။ အဲဒီသက်ပြင်းတွေက သူမနဲ့ ထပ်တူ ကြေကွဲခံစားရတဲ့သောကတွေပါ။ ပါသွားပါစေလေ...

“ဒါဆိုရင် ဝါဆို စကားပြောတတ်တယ်ဆိုတာ ဂျူလိုင် မသိဘူးပေါ့”

ဝါဆိုက ကျွန်တော့်ရဲ့အမေးကြောင့် အတွေးတွေဆီကပြန်လာခဲ့ဟန်တူသည်။ ခေါင်းညိတ်ပြပါသည်။

“ဝါဆိုအမေကို ဝါဆို ကတိပေးထားတာက ရွှေရိုးညိုခြံထဲမှာ နေတဲ့အခါ စကားမပြောဖို့မဟုတ်လား၊ အဲဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ

ခတ္တာ”

အေးသောင်းရဲ့အမေးကြောင့် ခတ္တာ က...

“ငါ့အထင်တော့ စကားပြောနေရင် ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးနဲ့ ပြဿနာတွေကို ပိုပြီးရင်ဆိုင်ရမယ်လို့ ဝါဆိုအမေ တွေးမိလို့ ထင်ရတာပဲဟ”

ဝါဆို က ခတ္တာ ကို ငေးကြည့်နေပါသည်။

“ဒါပေမယ့် အဲဒီခြံမှာမှ ဝါဆို မနေတော့ဘဲ စကားပြောလို့ရ ပြီပဲဟာ”

စိုးမြင့်ဇော် ရဲ့စကားကြောင့် ဝါဆို က ခေါင်းခါပြီး၍ ခတ္တာ ကို မေးဆတ်ပြသည်။ ခတ္တာ ပြောလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့သဘော...

“နင်မေးသလို ငါမေးဖူးတယ် စိုးမြင့်ဇော်၊ ဒါပေမယ့် ဝါဆိုက ဘယ်မှာပဲနေနေ သူ့အမေရဲ့ နောက်ဆုံးဆန္ဒနဲ့ နောက်ဆုံးကတိဟာ သူ့အမေရဲ့နောက်ဘဝကူးဖို့အတွက် အလင်းရောင်ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အဲဒီအတွေးကြီးက ဒီဟာမလေးခေါင်းထဲ ဝင်နေတော့ ငါလဲ ပြောမရလို့ လွှတ်ထားဘယ်ဟဲ့”

ဝါဆို က ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်နဲ့ပြောလိုက်တဲ့ ခတ္တာရဲ့ စကားကြောင့် သဘောကျနေပုံရပါသည်။

သူမ ပျော်ရွှင်နေတာကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်လည်း ပျော်ရွှင်မိသလို ခံစားရတာ အမှန်ပါ။

“ထားပါလေ၊ သူ့ခံယူချက်နဲ့သူပဲဟာ၊ ကဲ... ဝါဆို အဲဒီကတိက ဘယ်နေပြည့်မှာလဲ”

ဝါဆိုက ဘာလုပ်မလို့လဲလို့ မေးဆတ်မေးတော့ ကျွန်တော် ခပ်တည်တည်နဲ့...

“ရည်းစားစကား ပြောမလို့”

“ကောင်...”

ဝါဆို ဆီက ရုတ်တရက် စကားထွက်သွားမလိုဖြစ်ပြီးမှ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ ပါးစပ်ပိတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းထိုးတော့ အားလုံး ပိုင်းရယ်ကြတော့တာပေါ့။





“မောင် ကျောင်းသား”

ကျွန်တော့်အတွက် အပိုင်စားပေးသနားထားတဲ့ အခန်းလေးက
မှာ ကျွန်တော် စာရေးနေရာမှ ဦးပွင်းထွန်းခံ အသံကြောင့် ကျွန်တော်...

“လာပြီဘုရား”

ဘောပင်ကို စာအုပ်ကြားထဲညှပ်ပြီး ကျွန်တော် အခန်းထဲက
ထွက်လာတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကျွန်တော့်ကို ကျောပေးထားပြီး
ဆရာတော်နဲ့ စကားပြောနေတဲ့ မိသားစုတစ်စုကို ဖွဲ့ပါသည်။

“ဘာခိုင်းစရာရှိလဲ ဘုရား”

ဦးပွင်းက ကြမ်းပြင်မှာချထားတဲ့ လှူဖွယ်ပစ္စည်းအစုံအလင်
ကို မေးဆတ်ပြပြီး...

“ကဲ... ဒါတွေ စတိုခန်းထဲ သယ်ရအောင်”

“အရှင်ဘုရား ဘဏ္ဍာတိုက်ထဲလို့ ပြောရတယ်ဆို”

ဦးပွင်း သုံးနှုန်းနေကျစကားကြောင့် ဦးပွင်း ရယ်၍...

“လူဒကာ ဦးပွင်း ရဟန်းသံဃာဘဝ ရောက်နေပြီဆိုတော့
သံယောဇဉ်တဏှာမီးတွေနဲ့ အကျွမ်းတဝင် လမ်းမမြင်... တော်ပြီ
နေနိုင်၊ ငါတောင် ယောင်ကုန်ပြီ၊ ကဲ... မ၊တော်မူမယ် မင်းလဲ
သယ်တော်မူတော့”

ကျွန်တော် တဟုန်းဟုန်းနဲ့ရယ်ရင်း ဦးပွင်းနဲ့အတူ သယ်ဖို့ပြင်
တော့ ဆရာတော်နဲ့ စကားပြောနေတဲ့ အသက်လေးဆယ်ကျော်အရွယ်
ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့အရွယ် ခေတ်ဆန်ဆန်
ကောင်မလေးက လှည့်အကြည့်...

“ဟင်...”

ဂျူလိုင် သည် ကျွန်တော့်မြင်တော့ အံ့အားသင့်သွားပုံရပါ
သည်။ မျက်လုံးအဝိုင်းသား။ ဦးပွင်းက သတိထားမိပုံရပါသည်။
စတိုခန်းထဲ ဦးပွင်း ပစ္စည်းတွေစီချနေတော့...

“မင်းမိတ်ဆွေလား ဒကာလေး နေနိုင်”

“အင်း... သိတော့သိတယ်၊ မိတ်ဆွေတော့မဟုတ်ဘူး၊ လက်
ပစ်ဗုံးလေး၊ နယ်နယ်ရရတော့မဟုတ်ဘူး၊ ကနောင်မင်းသားကြီး
တော့ မျက်ဖြူလန်လောက်တဲ့ ဧရာမအန္တရာယ်မလေး ဦးပွင်း”

“ဘွဲ့ထူးတော် ဂုဏ်ထူးတော်တွေ များလိုက်တာ ဒကာရယ်”

“ဘာခိုင်းစရာရှိသေးလဲဘုရား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျောင်းပေါ်မှာ ကြာကြာနေရင် မေတ္တာတရားတွေ ပျက် ပြယ်မှာစိုးလို့ ကျောင်းအောက် ဘုရားကုန်းမှာ စာသွားဖတ်မလို့”

ဦးမခွင်းက ကျွန်တော်စကားကြောင့် ရယ်ရင်း “သွား သွား” လို့ ပြောပါသည်။ ၊

ကျွန်တော် ထွက်သွားပြီး ခဏကြာတော့ ဆရာတော်က ဦးပဉ္စင်း ကို ခေါ်သည်။

“နေနိုင်ရော နန္ဒီယ”

ဦးပဉ္စင်းက ပိနည်းလွတ်ဖြေပါသည်။

“စာဖတ်ဖို့ ကျောင်းပေါ်ကဆင်းသွားတာပဲဘုရား”

ဆရာတော်က ဘာမှဆက်မပြောတော့။

“ဒကာကြီးနဲ့ ဒီကျောင်းမှာနေတဲ့ ကျုပ်ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်တဲ့ ကလေးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမလို့ကွယ့်”

“တင်ပါ့ဘုရား”

ဂျူလိုင်က ဆရာတော်စကားကို စိတ်ဝင်တစား နားစွင့်မိပါ သည်။

“ကောင်လေးမိဘတွေက မရှိတော့ဘူးကွယ့်။ ဒါနဲ့ သူ့ခြံနဲ့

သူတို့ကို နိုင်ငံခြားသားတွေကို ငှားစားပြီး ကျပ်ကျောင်းမှာနေပြီး တက္ကသိုလ်တက်နေတာပေါ့၊ အားရင် ဆွမ်းခံထွက်၊ ကျောင်းမှာခိုင်း ကူ ပျော်အောင်နေတတ်တဲ့ကလေး ဒကာကြီး”

ဦးမိုးကျော်အောင်က ပြုံးပြီး ဆရာတော်ကို တရိုတသေ လက် အုပ်ချီကာ...

“တကယ်လို့ ကျောင်းပြီးလို့ အလုပ်လိုချင်တယ်ဆိုရင် တပည့် တော်ဆီလွှတ်လိုက်ပါဘုရား၊ ဆရာတော်ကလေးဆိုတော့ တမည့် တော် ကြည့်ရမှာပေါ့ဘုရား”

ဆရာတော်က ခပ်မဆိတ်နေပါသည်။ ဆရာတော်နဲ့ ဖေဖေ မေမေ ကျောင်းဆောင်သစ်လုပ်ဖို့ ပြောဆိုတိုင်ပင်နေတာကြောင့် ဂျူလိုင် ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ကျောင်းပရိဝုဏ်ထဲမှာ လမ်းလျှောက်ရင်း အရိပ်ကောင်းတဲ့ အုပ်ဆင်းဆင်းသစ်ပင်တွေကြောင့် နေပြောက် အနည်းငယ်မှလွဲ၍ အေးချမ်းဝိတ်ဆိတ်နေသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းရဲ့ ပရိဝုဏ်က တော် တော်ကို ကျယ်ပါသည်။ ဂျူလိုင် လျှောက်ကောင်းကောင်းလျှောက် ရင်း တောင်ကမူခပ်နိမ့်နိမ့်လေးပေါ်က ထုံးသင်္ကန်းကပ်ထားတဲ့ ဉာဏ်တော်ခပ်နိမ့်နိမ့် ဘုရားတစ်ဆူကိုတွေ့တာကြောင့် လှေကား ထစ်တွေအတိုင်း တက်သွားမိပါသည်။ ဘုရားကို တစ်ပတ်ပတ်နေ ရင်း ခေါင်းလောင်းကြီးတစ်လုံးဘေးမှာ နှိပ်တိုင်ရင်း စာအုပ်ပတ်နေတဲ့

နေနိုင်ကို တွေ့မိပါသည်။

ဒီလူနဲ့တွေ့တိုင်း တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု အမြဲတမ်း သူမ ကံဆိုးမှု တစ်ခုရရှိတတ်တာကြောင့်ရယ်၊ ဝါဆိုနဲ့ အမြဲအတူတွေ့ရတတ်တာ ကြောင့် သူမ သိချင်စရာလေးတွေရှိတာကြောင့် သူ့ဆီ ဦးတည် လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ ဂျူလိုင်နဲ့သူနဲ့ လက်တစ်ကမ်းအကွာမှာရပ် တော့ သူမ ခြေဖဝါးတစ်စုံကို နေနိုင် လှမ်းကြည့်ပြီး ကျွန်မကို မော့ကြည့်သည်။

“အံ့ဩသွားတာလား နေနိုင်”

နေနိုင် က ခေါင်းခါပြသည်။

“ထိုင်ပါဦးလို့ ဘာလို့ မဖိတ်ခေါ်တာလဲ၊ ရှင် ရိုင်းတယ်နော်”

ကျွန်မဆီက ပထမဦးဆုံး တိုက်ပွဲစ၊ခေါ်တော့ သူ့က ဘာမှ မဖြစ်သလိုနေရင်း...

“ဖိတ်ခေါ်ရအောင် ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် ချစ်ကြည်ရေးကစား နေတာမှမဟုတ်တာ၊ ချစ်ကြည်ရေးပွဲဖြစ်ရအောင် ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် က ဘယ်တော့မှ မိတ်ဆွေမဖြစ်နိုင်ဘူးလေ”

ကျွန်မ သဘောကျစွာရယ်ရင်း...

“ဪ... စကားမပြောတတ်တဲ့ အ၊အမလေးချစ်သူက သာလိကာလေးကျနေတာပဲ”

ကျွန်မ အထိနာအောင်ပြောပေမယ့် သူက ပြုံးပြီး...

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ပြည့်ပါစေဗျာ”

သူ့ရဲ့ ခပ်ပေါ့ပေါ့စကားကြောင့် ဒေါသထွက်ရတဲ့သူက ကျွန်မ...

“ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ရှင်က ထေ့ချင်ငေါ့ချင်နေတယ်”

“ယောက်ျားဖြစ်ပြီး မငေါ့ရဘူးလို့ ခင်ဗျားကို ဘယ်သူပြောလို့လဲ၊ ခင်ဗျားနဲ့တွေ့ရတာ ဘာဝနာတရားပျက်တယ် အနီစွပ်”

ပြောပြီး စာအုပ်ကိုကိုင်ကာ လှည့်ထွက်သွားတာကြောင့် ကျွန်မ ခံပြင်းရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရတာပေါ့။

နောက်ဆုံး ထုံးစံအတိုင်း အနိုင်လေးနဲ့ သူ ထွက်သွားပါသည်။





“လာပါ ကိုထက်ရယ်”

“တကယ်တော့ကွာ ဂျူလိုင်တို့ကတော့...”

ကိုထက်ရဲ့ မအိမ်သာမျက်နှာကြောင့် ဂျူလိုင် သဘောကျစွာ ရယ်ပါသည်။ ဒီနောက်ပိုင်း ဂျူလိုင်စိတ်က နူးညံ့လာသည်လို့ ဆိုရမလားထဲ၊ ဒါမှမဟုတ် ကိုထက်... မတ္တာတရားကြောင့်ပဲ ဖြစ် မည်ထင်ပါသည်။

သူမအပေါ် ဂရုတစိုက်ရှိလွန်းတဲ့ သူမရဲ့အန္တအတာကို သူမ ဘယ်လိုညှဉ်းပမ်းညှဉ်းပမ်း အပြုံးမပျက်ရှာတဲ့တစ်ယောက်၊ ရိုးရိုး အေးအေးနေတတ်တဲ့ ကိုထက်ကို သူမ ရွေးချယ်ခဲ့ပါသည်။ သူမ ကိုထက် ကိုရွေးချယ်သည်ဆိုတော့ သူမကို ဦးပန်းနေသူများ တပ်

ခေါက် နောက်ဆုတ်သွားကြတာ ဂျူလိုင် သိသည်။

ကိုထက်နဲ့ ရင်းနှီးတဲ့သွားတဲ့လာကြာတော့မှ သူမ ကိုထက်ကို သံယောဇဉ်ပိုဖြစ်မိခဲ့တာ အမှန်ပင်။ ကိုထက်ရဲ့ရင်ခွင်အောက်မှာ နေခွင့်ရတာ လူကြီးတစ်ယောက်လို သူမရဲ့မှားယွင်းမှုတွေကို နားဝင် အောင်သွန်သင်ဆုံးမတတ်တာတွေကို သူမ ပျော်ရွှေနှစ်သက်ခဲ့သည်။

အခုလည်း သူမ အပန်းဖြေရန် ကစားကွင်းနဲ့ ပန်းခြံလာရင်း ကျည်ဆန်ရထားစီးချင်တယ်ဆိုတာကြောင့် ကိုထက် က...

“ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ဒီအသက်ဒီအရွယ်ကြီးနဲ့ ကလေးတွေ ကြားထဲမှာကွာ...”

ဂျူလိုင် ကိုထက်စကားကြောင့်...

“ဟာကွာ... ဘာဖြစ်လဲ၊ ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ ကိုယ်စီးတဲ့ဟာ ကို...”

“ကဲ... ကဲ... သဘောကွာ... လာ...”

ကျွန်မလက်ကိုဆွဲပြီး လက်မှတ်ဖြတ်ကာ ရထားစီးကြပါသည်။ ရထားပေါ်ကဆင်းတော့...

“ရေခဲမုန့်စားချင်တယ် ကိုထက်”

ကျွန်မရဲ့ ခွဲခွဲနဲ့နဲ့ပူဆာခဲ့မှုကြောင့် ကိုထက်က ရယ်ရင်း ကျွန်မ ခေါင်းကိုပုတ်တာ...

“ကဲ... လာ... ကလေးမ...”

ကျွန်မ ကိုထက်လက်မောင်းကို မှီတွယ်ခိုစီးရင်း ရေခဲမုန့်ဆိုင်
ဘက် လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ ယန်းမြတ်မှာ ဒီနေ့ အလုပ်ပိတ်ရက်မို့
လူတော်တော်များပါသည်။

ရေခဲမုန့်စားပြီး...

“ကိုထက် ဂိမ်းကစားရအောင်ကွာ”

ကိုထက်က ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ အစဉ်အလာအတိုင်း အပြုံး
စေးတစ်ခုနဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ကစားတွင်းထဲရောက်တော့ ကျွန်မ စိတ်ပြောင်းသွားကာ...

“ဘောလုံးပစ်ရအောင်”

ကျွန်မ ကိုထက်လက်ကိုဆွဲပြီး ဘောလုံးပစ်တဲ့နေရာမှာ လက်
မှတ်ဝယ်ပြီး ဘောလုံးပစ်ပါတော့သည်။ ကိုထက် ပစ်ပြီးတော့
မထိတာကြောင့် ကျွန်မ ဘောလုံးတစ်လုံးကောက်ကိုင်ကာ အရှိန်
ယူ နောက်ဆုတ်ရင်း...

“ဟာ...”

“ဆောရီး”

ကျွန်မနောက်က ဖြတ်လျှောက်သွားတဲ့သူနဲ့ တိုက်မိတာကြောင့်
လဲကျသွားတဲ့မိန်းကလေးကို ဆွဲထူတော့ ဘေးက လဲကျသွားတဲ့
မိန်းကလေးအဖော်က...

“ရတယ်... ကျွန်တော် တွဲလိုက်ပါ့မယ်”

အထူးဖြင့် ယခုထုတ်ဝေသော နှစ်ပတ်လည်အတွက် ဝယ်ယူသူများအတွက် အထူးကျေးဇူးတင်စာတမ်း

ကြားပြီးရင်းနှီးပြီးတဲ့အသံကြောင့် ထိုယောက်ျားကို ကျွန်မ မော့
ကြည့်တော့...

“ဟင်...”

“ဪ...”

နေနိုင်... ကျွန်မ တွဲထူနေတဲ့မိန်းကလေးကို ရုတ်တရက်
ကြည့်မိပြန်သည်။

“ဟင်... နင်ကိုး... တောက်... ကျက်သရေရှိတဲ့ဟာ
တွေ...”

“မင်း ဘာပြောတာလဲ ဂျူလိုင်၊ မင်းကလဲ တိုက်သေး
ကယ်...”

လူလေးလှသလောက် စကားပြောရိုင်းတဲ့ ဒီမိန်းကလေးကြောင့်
ဘယ်ကံရှင်ဖြစ်တဲ့ ဝါဆိုကိုယ်စား နေနိုင် ဒေါသဖြစ်သွားတာ
မရှိပါ။ ယောက်ျားချင်းဆို ဒီနေရာမှာ စကားနဲ့ပြောမနေတော့၊
စက်ရုံးချင်းယှဉ်လိုက်ချင်ပါသည်။

“ကျွန်တော် ဂျူလိုင်ကိုယ်စား တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

ဝါဆို က ဂျူလိုင် ကို ငယ်ကြောက်ပီပီ မျက်နှာလေးပျက်ကာ
ရိုက်လက်ကို အားကိုးတကြီးဆုပ်ကိုင်ထားပါသည်။ နေနိုင် စကား
ပြောရည်မရှိပြီး စိတ်သဘောကောင်းပုံရတဲ့ ဂျူလိုင်နဲ့အတူပါလာတဲ့
ငယ်ကို ဒေါသထွက်ထွက်နဲ့...



“ခင်ဗျား မအဝါကို ယဉ်ကျေးမှုသင်တန်းလေးတွေ တက်နိုင်
ဦး၊ ဒါမှမဟုတ် မယ်သီလရှင်ဝတ်ခိုင်းလိုက်”

“ရှင် လူပါးမဝနဲ့”

“အဲဒီစကားက ကျုပ်ပြောရမှာဗျ”

ဝါဆို က ကျွန်တော့်လက်ကို အတင်းဆွဲကာခေါ်သည်။ ဂျူလီယို
ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း ဂျူလီယိုကို အတင်းဆွဲခေါ်သွားပါသည်။

ဂျူလီယို ဝါဆို ထွက်သွားရာကိုကြည့်ပြီး မျက်နှာနီရဲကာ
ဒေါသမပြေသေးရင်း...

“တောက်... အ၊အမက ဘုန်းကြီးကျောင်းသားအားကိုး
နဲ့...”

ကိုထက် ဂျူလီယိုစကားကြောင့် အံ့အားသင့်ကာ...

“ဘယ်လို...၊ ခုနကောင်မလေးက စကားမပြောတတ်ဘူး
ဟုတ်လား ဂျူလီယို”

“စကားမပြောတတ်လို့ပေါ့၊ အမှန်တော့ ကားတိုက်မှုဖြစ်
ကတည်းက အဲဒီကောင်မ သူ့အမေနဲ့ တစ်ခါတည်းသွားရတာ
ကိုထက် ပါးစပ်အဟောင်းသာနဲ့ ဂျူလီယိုကို ငေးကြည့်နေပါ
သည်။



“ဖေဖေ”

ကျွန်တော် အိမ်ထဲဝင်ဝင်ချင်း အလောတကြီးခေါ်သံကြောင့်
မေမေက ခြံထဲကပန်းတွေကို ခူးလာရင်း...

“သား ကိုထက်... မင်းဖေဖေ စာကြည့်ခန်းမှာလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

ကျွန်တော် စာကြည့်ခန်းဘက်ဦးတည်တော့ မေမေက...

“ဒီကလေး ဘာတွေ အလောတကြီးနိုင်နေမှန်းမသိဘူး”

ကျွန်တော် မေမေကိုရှင်းမပြနိုင်တော့ပါ။ စာကြည့်ခန်းတံခါး
ကို ခေါက်တော့...

“ဘယ်သူလဲ၊ ဝင်ခဲ့လေ”

ကျွန်တော် အခန်းတံခါးကို ဘုလုည့်ပြီး အထဲဝင်တော့ ဖေဖေက စာဖတ်နေရာမှ စာကြည့်မျက်မှန်ကိုချွတ်ပြီး ဝှီးချဲ့ကို ကျွန်တော်ဘက်လှည့်ကာ ကြည့်သည်။ ဖေဖေက အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီးကတည်းက အခုလို ဒုက္ခိတအဖြစ်နဲ့ အောက်ပိုင်းဆွေခဲရတာ သုံးနှစ်ပြည့်တော့မှာပါ။

ဖေဖေ ဒုက္ခိတမဖြစ်ခင်က ဖေဖေသည် ညွှန်ကြားရေးမှူးတစ်ယောက်အဖြစ် သူ့ရဲ့လုပ်ငန်းခွင်မှာ ပျော်ရွှင်မွေ့လျော်နေသည်ပေါ့။

အခုတော့ ဖေဖေသည် တစ်ယောက် သူ့ရဲ့ဘဝတွေကို အခုလို စာကြည့်ခန်းထဲမှာ စာအုပ်ဖတ်နေရင်း ကုန်ဆုံးခဲ့ရပါသည်။

“ဘာတွေအရေးတကြီးဖြစ်နေရတာလဲ သား”

“ဟိုလေ...”

ကျွန်တော် ပြောချင်လွန်းအားကြီးနေတာမို့ ဘယ်ကစပြောရမှန်း မသိအောင်ဖြစ်နေခဲ့ရပါသည်။ ဖေဖေ ကျွန်တော့်ဖြစ်စဉ်ကြောင့် ရယ်ရင်း...

“ဖြည်းဖြည်းမြောပါ သားရယ်၊ သားကြည့်ရတာနဲ့တင် ဖေဖေတောင် မောနေတယ်”

ကျွန်တော် ဖေဖေကိုငေးကြည့်မိပြီး...

“ဖေဖေ လိုက်ရှာနေတဲ့ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တဲ့ကောင်မလေး လို့ထင်ရတဲ့ မိန်းကလေးကို သား တွေ့ပြီ ဖေဖေ”

အထူးသဖြင့် ၁၅၀၀ နှစ်ဝင်သိုင်းကွက်နဲ့ ထိပ်တန်းအဆင့် ကောင်းမလေး

ဖေဖေ သူ့ကို မျက်လုံးအပြူးသားနဲ့ ငေးကြည့်နေပါသည်။ ဖေဖေ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တော့ ဖေဖေကားက ဘရိတ်ပေါက်ပြီး တစ်ဖက်ကလာတဲ့ကားကို တိုက်မိသလိုဖြစ်သွားကာ ဖေဖေ မတိုက်မိအောင် ကားကို တစ်ဖက်သို့ကွေ့လိုက်တဲ့အခါ အရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ လမ်းဘေးကသစ်ပင်ကို ဝင်တိုက်မိပြီး အခုလို အောက်ပိုင်းသေတဲ့ အထိ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

သူ ဆေးရုံကို ဘယ်လိုရောက်ခဲ့သည်မသိရပေမယ့် အဲဒီ သူ့ ကားနဲ့တိုက်မိလို့ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကားပိုင်ရှင်ကပဲ သူ့ကို ဆေးရုံဖို့ပေးခဲ့သည် တဲ့လေ။ ကြီးကြီးမားမားတိုက်မိသည့် ဆိုးကျိုးမရှိခဲ့ပေမယ့် သူ နောက်ဆက်တွဲကြားရသည့်သတင်းက ထိုကားတိုက်မှုကြောင့် ဆေးရုံကို အရေးပေါ်အခြေအနေနဲ့ပို့ဖို့ပါလာတဲ့ အမျိုးသမီးကတော့ အဲဒီကားတိုက်မှုကြောင့် သေဆုံးခဲ့ရသည်တဲ့။ နောက်ပြီး အဲဒီအမျိုးသမီးရဲ့ သမီးငယ်လည်း အာရုံကြောထိခိုက်မိပြီး ဆွံ့အသည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ရသည်တဲ့လေ။

“သား တကယ်ပြောတာလား သား”

ဖေဖေရဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားစွာပြောတဲ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်က...

“အခုသိရတဲ့အထိတော့ သေချာသလောက်ရှိနေပြီ ဖေဖေ”

ဖေဖေ ဝှီးချဲ့လက်တန်းကို အကြောတွေပြိုင်းပြိုင်းထတဲ့အထိ ဆုပ်ကိုင်ရင်း...

ဒီဇိုင်းခ

“ဖေဖေ ဒီကလေးမသား သေချာမယ်ဆိုရင် ဖေဖေကိုယ်တိုင် တောင်းပန်ချင်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ရောဂါအတွက် ကုန်ကျရသလောက်ကုန်ကြပါစေ။ ဖေဖေ မပျောက်ရင်နေ သူ့ကို ကုပေးချင်တယ် သား”

ကျွန်တော် ဖေဖေရဲ့ဆန္ဒအတွက် ဖြည့်ဆည်းဖို့ကြိုးစားနေခဲ့တာကြာပါပြီ။ ဒီနေ့ ဒီရက်မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကြုံခဲ့ရတဲ့အဖြစ်ကြောင့် သိရှိခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဖေဖေ ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဖေဖေ၊ အဲဒီမိန်းကလေးက ကြည့်ရစုံစမ်းရသလောက်တော့ ခပ်အေးအေးလေးထဲကပဲ ဖေဖေ”

ဂျူလိုင်ရဲ့ ပြင်းထန်တဲ့စကားတွေကြောင့် နေနိုင် ဆိုတဲ့လူရဲ့ လက်မောင်းကိုကွယ်ကာ သနားကရုဏာသက်ဖွယ် ငေးကြည့်နေတဲ့ မိန်းကလေးကိုမြင်ယောင်မိတော့ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်း။

ဒီထက်ဆိုးတာက ဂျူလိုင်ရဲ့အပြောအဆို ရိုင်းစိုင်းမှုတွေကိုပေါ့။ ဂျူလိုင် ဆိုတဲ့ ကျွန်တော်ချစ်တဲ့မိန်းကလေးသည် ဘာကြောင့်များ သူမကို အငြိုးကြီးစွာ သဲသဲမဲမဲမှန်းတီးနေရပါလဲ။ ကျွန်တော် နားမလည်ခဲ့ပါ။

ဖေဖေကို ကျွန်တော် နှုတ်ဆက်ပြီး ကျွန်တော့်အခန်းဘက်ကို လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။



“ဝါဆို...”

သူမ ကားမှတ်တိုင်ကဆင်းပြီး သူမအတန်းရှိရာဘက်ကို လျှောက်လာတော့ သူမကိုရည်ရွယ်ပြီးခေါ်လိုက်တဲ့အသံကြောင့် လှည့်ကြည့်မိပါသည်။

ပုဆိုးညှိမှိုင်းမှိုင်းနဲ့ အင်္ကျီအပြာနုအကွက်ကို တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထားပြီး အကောင်းစားမျက်မှန်အနက်လေးကို တပ်ဆင်ထားတဲ့သူကို တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်မ ထိုသူကို မသိပါ။

အသိမိတ်ဆွေနည်းတဲ့ ကျွန်မအတွက် ထိုလူဟာ ကျွန်မမိတ်ဆွေထဲကမဟုတ်မှန်း ကျွန်မ သိပါသည်။



ထိုသူက ကျွန်မဆီကို ဦးတည်လျှောက်ပြီး မျက်မှန်ကိုချွတ်ကာ ပြုံးပြခြင်း...

“ဝါဆို ကျွန်တော့်ကိုမမှတ်မိဘူးလား။”

သူမ မျက်မှောင်ကြွတ်စိုက်ကြည့်ရင်း မြင်ဖူးသလိုလိုရှိလာပါသည်။ နောက်မှ လက်ညှိုးလေးထိုးပြီး စိတ်ထဲက “ဪ...” လို့ ရေရွတ်မိပါသည်။

ကျွန်မရဲ့ မှတ်မိလိုက်တဲ့ပုံစံကြောင့် ထိုသူက ကျေနပ်သွားဟန် ရှိပြီး...

“ကျွန်တော်တို့ ဟိုတစ်ခါ ဟက်ပီးဝေါလ်မှာ တစ်ခါတွေ့တယ်လေ”

အမှန်က ကောင်းသောတွေ့ဆုံခြင်းမဟုတ်တဲ့ တွေ့ဆုံမှုပါ။ ဒါပေမယ့် ရည်မှန်ဟန်ရှိပုံရတဲ့လူရွယ်က စကားလုံးရွေးပြောလိုက် ဟုစကားကြောင့် ကျွန်မ အလိုလိုပြုံးမိပါသည်။ သူကလည်း ကျွန်မ အပြုံးကို ရိပ်မိပုံရကာ...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဂျူလိုင်ချစ်သူပါ။ အဲဒီနေ့က ဂျူလိုင် ရဲ့စကားတွေအတွက် ကျွန်တော် သူ့ကိုယ်စား တောင်းပန်ချင်တာပါ”

သူမက ရပါတယ်ဆိုတဲ့သဘောနဲ့ အပြုံးနဲ့ ခေါင်းခါပြပါသည်။

“ဘယ်လဲ၊ ခင်ဗျားသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ချိန်းထားတဲ့ ကံန်းတင်းလား၊ ကျွန်တော် လိုက်လို့ရမလား၊ အားလုံးကို တောင်းပန်ရင်းနဲ့ ပေါ့...”

သူမက ဂျူလိုင်မျက်နှာကိုမြင်ယောင်မိကာ ခေါင်းခါပြပါသည်။ မေမေ ပြောတဲ့ မပတ်သက်အောင်နေ ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ပါ။ ကျွန်မရဲ့ ငြင်းပယ်လိုက်တဲ့ခေါင်းခါမှုကြောင့် သူ မျက်နှာပျက်သွားကာ...

“အင်းလေ... ဝါဆို မခေါ်ချင်ရင် ကျွန်တော် မလိုက်တော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လိုခင်ပါ ဝါဆို၊ ကျွန်တော့် နာမည် အားလုံးကတော့ ကိုထက် လို့ပဲခေါ်ကြပါတယ်”

ကျွန်မ ခေါင်းညိတ်ကာ နှုတ်ဆက်တဲ့သဘောနဲ့ ပြုံးပြကာ လှည့်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မ ကံန်းတင်းရောက်တော့ လူစုံတက်စုံရှိနေပါသည်။ ကျွန်မက လမ်းမှာ ဂျူလိုင်ပုဂ္ဂိုလ် ကိုထက်နဲ့တွေ့ခဲ့ကြောင်း စာရေးသားပြောတော့ နေနိုင် က မကြည်လင်ဟန်နဲ့...

“ဒီကောင်က ဘာလာလုပ်တာလဲ ဝါဆို”

ဂျူလိုးသိုးမျက်နှာနဲ့ နေနိုင် ပုံစံကြောင့် ဝါဆို သဘောကျစွာ ရယ်ပါသည်။

သူမရဲ့ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးတဲ့ရယ်ပုံကြောင့် နေနိုင် သိသိကြီးနဲ့

သူမကို ပျော်စေချင်တာကြောင့် တမင် မျက်နှာပုပ်သုံးကာ...

“ဟာ မေးနေတယ်လေ ဖြေ...”

ကျွန်တော့်ရဲ့စကားကြောင့် ခတ္တာ က လှမ်းစပါသည်။

“ဟဲ့... စကားမပြောတတ်ပါဘူးဆိုမှ...”

“အေးလေ... ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနဲ့ သူ့ရည်းစားကျနေတာပဲ”

“ဘာ... ဝါဆိုရည်းစားက ပိုင်စိုး၊ ဒီကောင် ဘယ်သူလဲ”

နေနိုင် ခပ်တည်တည်ကြီးနဲ့ စနေတာ့ ဝါဆို က ရှက်ကိုး

ရှက်ကန်းနဲ့ လှမ်းရိုက်ပါသည်။

“ကဲ ကဲ ငါတို့ လစ်လိုက်ဦးမယ်”

သန္တာနဲ့ခတ္တာက ထ၊ရပ်တော့ အေးသောင်း က မေးသည်။

“သူငယ်ချင်းစာစိယောက်ဆီ ဝါဆို လိုက်ဦးမလား”

ဝါဆို က ခေါင်းခါပြတော့ သန္တာ က ခပ်ငေါ့ငေါ့ဆိုသည်။

“နမတော်က မောင်တော့အနားမှာပဲနေမယ်ပေါ့”

ခတ္တာ စကားကြောင့် ဝါဆို ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ရယ်သည်။

ကျွန်တော်က...

“ဒါပေါ့”

“ဟဲ့... ပေါ့နေရင် ဆားခတ်”

ခတ္တာ က သူ့ကို စနေကပ်ပြီး သန္တာလက်ကိုဆွဲကာ ထွက်

သွားပါသည်။

ခတ္တာတို့ထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာပါဘူး အေးသောင်း တို့က

လည်း ဒီနားဟိုနားဆိုပြီး လစ်သွားပါသည်။

“ဝါဆို...”

ဝါဆို က အအေးပိုက်ကို ဆော့ကစားနေရာက ဘာလဲလို့

မေးဆတ်သည်။

“နင့်ကို ငါ စိတ်ဆိုးနေတယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုသင်္ကေတနဲ့ပြ

မလဲ”

ဝါဆိုက ကျွန်တော့်လက်ကို သူ့လက်နဲ့ယူကာ ကျွန်တော်ပြော

တဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို ဖော်ပြပါသည်။

“ထမင်းစားပြီးပြီလား ဆိုရင်...”

ဝါဆို က ကျွန်တော့်တောင်ချောက်ထဲကို ဒုတိယအကြိမ်

ခုန်ဆင်းပြန်ပါသည်။

“ဟုတ်ပြီ နင့်ကို ငါချစ်တယ်ဆိုရင်ရော...”

ကောင်မလေး မသိရှု။ ကျွန်တော့်လက်ကိုစိုင့်ကာ သရုပ်ပြ

တော့... ကျွန်တော် ဝမ်းသာအားရနဲ့ သူမလက်ဖဝါးလေးကို ဆုပ်

ကိုင်ကာ...

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ဝါဆိုရယ်၊ ဝါဆို အခုလို ကိုယ့်ကိုချစ်

တယ်ဆိုတော့ ပြောမပြတတ်အောင် ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ”

ဝါဆို နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုစိုက်ကြည့်ကာ ရုန်း

၁၈၈

ဒီဒီဒီ

တော့ ကျွန်တော် ဘယ်လွတ်ပေးမှာလဲ၊ သူမက ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ကို တဒန်း ဒုန်းထုတော့...

“ဝါဆို ဖြည်းဖြည်းလုပ်၊ အဲဒီနေရာက ဝါဆိုအတွက် ရင်ခုန် သံတွေကို သိမ်းထားတဲ့နေရာ”

ဝါဆို သဘောကျစွာရယ်တော့...

“ဝါဆိုကို ကိုယ် ချစ်တယ်”

သူမက ပြုံး၍ ကျေကျေနပ်နပ် ခေါင်းညိတ်ပြပါသည်။

“ဝါဆို ကိုယ့်ကို ချစ်လား”

သူမ ကျွန်တော့်ကို ရိုဝေဝေလေးစိုက်ကြည့်ကာ...

“ဝါဆို နေနိုင်ကို ချစ်တယ်”

သာယာလှပတဲ့ ဂီတစီးကြောင်းလေးက ကမ္ဘာလောကကြီး ရပ်တန့်သွားသလို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဆွံ့အ အငိုက်မိစေခဲ့ပါ သည်။

တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှမကြားဖူးတဲ့ ချစ်သူရဲ့နှုတ်ခမ်းအဖွင့်ဟဟ က လေယူလေသိမ်းသည် ကျွန်တော့်အတွက် အဖိုးအထိုက်အတန် ဆုံး ရတနာ...

“ဟင်... ဝါဆို.. ဝါဆို ဘာပြောတယ်”

ဝါဆို က ပြုံးပြီး ကတိတစ်ခုရဲ့အောက်မှာ သူ့ရဲ့တန်ဖိုးတွေကို ခေါက်သိမ်းလိုက်ပါသည်။

ရွှေသမင်္ဃာလ

အထူးသဖြင့် သူ့ဝေ မှောင်သိုင်းကွက်နဲ့ ထိပ်တန်းအဆင့် တောင်းလေး

၁၈၉

နောက်တော့ သူမ အရင်ပုံစံအတိုင်း သင်္ကေတတွေနဲ့ ကျွန်တော် ဆက်သွယ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်သူရည်းစားဘဝဟာ ပျော်ရွှင် စရာတွေနဲ့ပါ...

◆◆ + ◆◆

ရွှေသမင်္ဃာလ



“လာ ဝါဆို”

ဝါဆိုလက်ကိုဆွဲပြီး ကျွန်တော် ကျောင်းပရိဝုဏ်ထံဝင်တော့ ဦးပဉ္စင်းထွန်းဖဲက တံမြက်စည်းလှည်းနေရာက လှည့်ကြည့်သည်။

ကျွန်တော်နဲ့ ဝါဆို မြေပြင်ပေါ်ထိုင်ချကာ ဦးချတော့...

“ဪ... နေနိုင်... နေနိုင်... မနေနိုင်ဘဲ ကိလေသာရာဂမီးကို လက်တွဲပြီး ကျောင်းထဲဝင်လာတာကိုး”

“လုပ်ပြီ ဦးပဉ္စင်းကတော့...”

ဝါဆို က ဦးပဉ္စင်းရဲ့စကားကြောင့် သဘောကျစွာရယ်တော့...

“ဒါ မင်းပြောတဲ့ စနိုက်ပါ ဆိုတာလား”

စကားမပြောတတ်ခြင်းကို ဦးပဉ္စင်းက ရည်ညွှန်းတော့ ဝါဆိုက ခေါင်းညိတ်ပြပါသည်။

“သိပ်မကြာခင် စပီကာပြန်တပ်တော့မယ်ဗျို့”

ဝါဆိုအမေဆုံးတာ သုံးနှစ်ပြည့်ကို ရည်ညွှန်းကြောင်း ပြောတော့ ဝါဆိုက ခေါင်းညိတ်ပြပါသည်။

ဝါဆိုကို ဦးပဉ္စင်းနဲ့ အကြောင်းတွေ ပြောပြထားတာကြောင့် ဝါဆို က ဦးပဉ္စင်းအပြောအဆိုတွေကို ဘာကိုရည်ညွှန်းမှန်း သိပါသည်။

“ဆရာတော် ရှိလားဘုရား”

“သူ့ကျောင်းပဲ ရှိမှာပေါ့”

ဦးပဉ္စင်းရဲ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်က...

“ဦးပဉ္စင်းကတော့ လုပ်ပြီ”

“ကံ... သွား... သွား... ဦးပဉ္စင်းလဲ ဆွမ်းခံကြရဦးမယ်၊ နေနိုင်... မင်း ဆွမ်းခွက်ဆေးရင် ပြောင်အောင်ဆေးနော်၊ မနေ့က ဆပ်ပြာမစင်ဘူး၊ မင်း ဒက်ပေါက်မယ့်ကောင်”

ဝါဆိုရှေ့မှာမို့ ဦးပဉ္စင်း တမင်ပြောခြင်းဖြစ်ကြောင်းသိပေးမို့ ကျွန်တော် ဘာမှပြောလို့မရ။ ကျွန်တော်နဲ့ဝါဆို ကျောင်းပေါ်တက်ပြီး ဆရာတော်ကို ဦးချကာ ဆရာတော်နဲ့ ဝါဆိုကို မိတ်ဆက်ပေးပါသည်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျောင်းကိုရောက်လာသူက ဂျူလိုင်၊ ဂျူလိုင်

က ဝါဆို ဘေးမှာ တမင်ဝင်ထိုင်ပြီး ဆရာတော်ကို ဦးချကာ လျှောက်ပါသည်။

“တပည့်တော်မ ဦးရိုးကျော်အောင်ရဲ့သမီးပါ ဘုန်းဘုန်း၊ မနက်ဖြန် အရက်ဆွမ်းရှိလို့ တပည့်တော်မ လာဖိတ်တာပါ”

“ဪ... အေးကွယ့်”

ကျွန်တော်လည်း သူမနားမှာ ကြာကြာမနေချင်တာကြောင့်...

“တပည့်တော် ဝါဆိုကို ထုံးဘုရားကို လိုက်ပို့လိုက်ပါဦးမယ် ဘုရား”

“အေး... အေး”

ကျွန်တော်နဲ့ ဝါဆို ကျောင်းအောက်ဆင်းတော့ ဝါဆို က ဂျူလိုင် ဘာလို့ရောက်လာတာလဲမေးတော့ ကျွန်တော်က ဝါဆို ပေးပေး ဦးရိုးကျော်အောင် သည် ဆရာတော်ရဲ့ဒကာရင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောတော့ ဝါဆို က ခေါင်းညိတ်ပြပါသည်။

ဒါတောင် ဂျူလိုင်ဆိုတဲ့မိန်းမက ဒုက္ခပေးပါသည်။ ကိုရင်လေး တစ်ပါးနဲ့အခေါ်လွှတ်ပြီး သူ့ကား စက်နှိုးမရလို့ဆိုပြီး တွန်းခိုင်းပါ သည်။ ဝါဆို က သူနဲ့လိုက်ပါလာခဲ့ပါသည်။

ဝါဆို က ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရပ်ကြည့်နေပါသည်။ ဆွမ်းခံထွက် ချိန်ဖို့ ကိုရင်လေးနဲ့ ကျောင်းသားတွေက တစ်ယောက်မှမရှိတော့။ ဂျူလိုင် စက်ကိုမနှိုးဘဲ နောက်ကြည့်မှန်မှကြည့်နေပါသည်။

ကားက ပိုးဝါး ဆိုတော့ နည်းနည်းနဲ့နေပါသည်။ နေနိုင် စိတ်ပေါက် ပေါက်နဲ့...

“ခင်ဗျား စက်နှိုးလေဗျာ၊ ခင်ဗျား ကားစက်ပျက်တာရော ဟုတ်ရောဟုတ်ရဲ့လား ဂျူလိုင်၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲမှာ မလိမ် ကောင်းဘူးနော်”

ဂျူလိုင် နှုတ်ခမ်းလေးတွန့်ကွေးကာ နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် ဒီလူ စိတ်ဆိုးနေတာကို ကြည့်ကောင်းကောင်းနဲ့ကြည့်နေမိသည်။ ဒါပေမယ့် မထင်မှတ်တဲ့အပြုအမူလေးတစ်ခုက ဂျူလိုင် ဘယ်လိုမှ ထင်မထားခဲ့မိပါ။

ဝါဆို က ရပ်ကြည့်နေရာမှ လျှောက်လာပြီး နေနိုင်ဘေးမှာ ဝင်ရပ်ကာ ကားကိုတွန်းတော့ နေနိုင် က...

“ဟာ... မတွန်းပါနဲ့ သွားပါ”

ဝါဆို က နေနိုင်ကို အမောပြေစေလောက်တဲ့အပြုံးတစ်ခုနဲ့ ခေါင်းခါပြပါသည်။ နေနိုင် က ဝါဆိုခေါင်းကိုပုတ်ကာ...

“ဪ... ဝါဆိုက မောင်တစ်တွန်း မယ်တစ်တွန်းပေါ့... လာလေ”

ဂျူလိုင် နောက်ကြည့်မှန်မှကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ စွဲနဲ့သွားပါ သည်။ ပြီးတော့ ရင်ထဲမှာ နူးညံ့မှုလေးဝင်လာသလို ကိုထက်ကို လည်း မြင်ယောင်မိလိုက်ပါသည်။

တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ သူမ သူတို့အပေါ် မကောင်းခဲ့သမျှသည်
ဝါဆိုနဲ့ နေနိုင်ရဲချစ်ခြင်းမေတ္တာကိုတွေ့ပြီး သူမလက်က ကားစက်ကို
အလိုအလျောက်နှိုးလိုက်သလို ဖြစ်သွားပါသည်။

“ဟာ... နိုးပြီကွ”

ဒီတစ်ကြိမ်တော့ သူမ ကားပြတင်းပေါက်ကထွက်ပြီး ဘယ်
သူ့ကိုရည်ညွှန်းမှန်းမသိတဲ့ စကားလေးတစ်ခွန်းကိုပြောပြီး ကား
မောင်းထွက်ခဲ့ပါသည်။

“ကျေးဇူးပဲ”

အဲဒီစကားတစ်ခွန်းကြောင့် ဝါဆိုနဲ့ နေနိုင် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး
ကြည့်မိကြပါသည်။ ပြီးတော့ လက်ချင်းတွဲမိကြသည်။



- * နှင်တံနဲ့
ရင်နှစ်ခြင်းကို “ပြန်”ခနဲရိုက်
- * မှော်အတတ်နဲ့
ချစ်ခြင်းမေတ္တာရဲ့ အမှတ်အသား
အရမ်းပြစ်ဝေ
- * ဤအမုန်းတရားကြောင့်
ကျရှုံးသွားသူသည် အချစ်မပြစ်ဝေရ
ပြတ်သားစွာ ကျိန်ဆို၏ ၊

၁၉၆

ဒီနှိုင်းခ



“မောင်ရင်က နေနိုင် နော်”

ဤနေ့ ဤရက် ဤအချိန် ကျွန်တော့်ကို လာခဲ့ပါလို့ ဝါဆိုဆို၏။ ဝါဆိုအိမ်ရောက်တော့ ဝါဆို အရိပ်အယောင် မမြင်ပါ။ ဒေါ်ခမ်းက ခဏ ထိုင်ဦးနော်လို့ အအေးတစ်ခွက်ချပြီး ထွက်သွားပြီး နောက်ပိုင်းမှာ ဝါဆို ဖခင် ဦးမိုးကျော်အောင် ကျွန်တော့်ရှေ့ကို ရောက်ရှိလာပြီး အခုလိုမေးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဦးမိုးကျော်အောင် ရည်ညွှန်းချင်တာက ကျွန်တော် နေနိုင်၊ မနေနိုင် ဖြစ်ကြောင်း မဟုတ်လောက်ပါ။ ဒါပေမယ့်...

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော့်နာမည် နေနိုင်အောင် ပါ”

“ဇာတိက...”

ရွှေသမင်ဇာပေ

အထူးပြု ၁၅၀၀ မှတ်တိုင်ကွက်နဲ့ ထိပ်တန်းအဆင့် ကောင်းမလေး  ၁၉၇

ဇာတိရုတ်မာနတွေ မေးနေပုံထောက်တော့ ကျွန်တော့်ကို ဧည့်စာရင်းစစ်ဖို့လည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။

“ပဲခူးဇာတိပါ။ ကျွန်တော့်ဖေဖေက ဆေးလိပ်ရုံပိုင်ရှင်ပါ။ ပဲခူးမှာ ဦးနေမင်းထွန်းနဲ့ ဒေါ်ဆုဆုအေး ဆိုရင် တော်တော်များများ သိကြပါတယ်”

ကျွန်တော် ထပ်မမေးအောင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံလေး ရှင်းပြတော့ ဦးမိုးကျော်အောင် ခေါင်းညိတ်သည်။

“မောင်ရင်နဲ့ အန်ကယ့်သမီး ချစ်သူရည်းစား ဖြစ်နေကြတယ် ဆို...”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး”

ဦးမိုးကျော်အောင် မျက်ခုံးနည်းနည်းတွန့်သွားပါသည်။

“မင်း အန်ကယ့်သမီးကို ဘယ်လိုမြင်လဲ”

“စကားမပြောတတ်သူလို့ မြင်ပါတယ်”

ဦးမိုးကျော်အောင်က ကျွန်တော့်ကို မျက်ခုံးထပ်တွန့်ကာကြည့်ပြန်သည်။ ဟုတ်တယ်လေ... အပိုပြောတာမှ မဟုတ်တာ၊ ကျွန်တော့်ရည်းစား သူ့သမီးကမှ စကားမှမပြောတာ။

“မဟုတ်ဘူးလေကွာ၊ မင်း အန်ကယ့်သမီးကို တကယ် အတည်ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်တာလား”

အတည်နဲ့တော့ မပေးစားနိုင်ပါဘူး၊ ယူမယ့်ယူ ကျွန်တော်ပဲ

ရွှေသမင်ဇာပေ

ယူမှာပေါ့လို့ ပြောချင်မိပေမယ့်...

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ”

ဦးမိုးကျော်အောင် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ခေါင်းခါပြီး အိုဗာအိုက တင်နဲ့ထ၊ရပ်သည်။

“မောင်ရင် စဉ်းစားဦးနော်၊ ဦးသမီးက ဒုက္ခိတ ဆွဲအနေတုန်း မင်း စရပြည်မှာ ပြီးငွေလာလိမ့်မယ်”

လုပ်ကြံစာတ်လမ်းကြီးများ ကျွန်တော် သိနေတာကြာပြီ ပြောချင်လိုက်တာ ပါးစပ်က ယားနေပါသည်။ ဦးမိုးကျော်အောင် အိုဗာအိုကတင်ကြီးကိုကြည့်ပြီး “ဦး” ခနဲမရယ်မိအောင် ကိုက်မှိတ်ရပါသည်။ သူတောင် အိုဗာအိုကတင်လုပ်မှတော့ ကျွန်တော်လည်း ဘယ်နေမလဲ...။

“ကျွန်တော် ဝါဆိုကိုချစ်တာ ကိုယ်အင်္ဂါပြည့်စုံမှု ရပ်တန့် ခန္ဓာကိုယ် မဟုတ်ဘူး ဦးလေး”

“ဒါဆို-ဘာလဲ”

ရုတ်တရက်မေးလိုက်တော့ ကျွန်တော် မစဉ်းစားမိရတာကြောင့် အိုးတိုးအမ်းတမ်းဖြစ်သွားပါသည်။ နောက်မှ ပါးစပ်ထဲက ကြားစကားကို ကောက်ပြောချလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော် သူ့ကိုချစ်တာ ‘အချစ်’နဲ့ချစ်မိတာပါ”

“အချစ်နဲ့...”

အမှန်က ဒီစကားက သူလည်း နားမလည်၊ ကိုယ်လည်း နားမလည်ပါ။ ဒါပေမယ့် ဦးမိုးကျော်အောင်က ခပ်တည်တည်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို လက်ကမ်းကာ...

“ကျွန်ကရက်ကျူလေးရှင်း မောင်နေနိုင်၊ အန်ကယ် မောင်ရင် ကို လေးစားသွားပြီ”

“ဗျာ... ဟုတ်.. ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ... သမီး ဝါဆို...”

ဝါဆို က နောက်ဘက်ခန်းဆီးလိုက်ကာကိုဖယ်ပြီး မျက်လွှာ အောက်ချကာ သူ့အပေးတေးမှာ ဝင်ထိုင်ပါသည်။ ဦးမိုးကျော်အောင် က သူ့သမီးကိုဖက်ပြီး...

“ကဲ... သမီး... ပေပေ မောင်နေနိုင်ရဲ့အကြောင်းကို လေ့လာ သင့်သလောက်လေ့လာပြီးပြီ၊ ဒီနေ့ မောင်နေနိုင်ကိုခေါ်ခိုင်းရတာက သမီးနဲ့ မောင်နေနိုင်ကို ဖေဖေ သဘောတူစာယံပြောဖို့ပါပဲ မောင်နေ နိုင်၊ နောက်မှပဲ လူကြီးချင်း စကားပြောတော့မယ်”

“ဗျာ...”

ကျွန်တော့်ရဲ့ အလန့်တကြားစကားကြောင့် ဦးမိုးကျော်အောင် နားမလည်နိုင်ဟန်နှင့်...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မောင်နေနိုင်”

“ဟိုလေ... ကျွန်တော့်လူကြီးက ဆရာတော် ဆိုတာ...”

“ဟာကွာ...”

ဦးမိုးကျော်အောင်ရဲ့ ရှုံ့မဲ့သွားတဲ့မျက်နှာကြောင့် ဝါဆို သူမ
ဖေဖေကို ရယ်ချင်ချင်ဖြစ်ကာ ခေါင်းကိုင်မိသည်။

“ကဲကွာ နောက်မှ အဆင်ပြေသလိုပေါ့၊ ကဲ သမီးနဲ့ မောင်မေ
နိုင် အန်ကယ် ကုမ္ပဏီပြန်ရဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဦးမိုးကျော်အောင် ဝါဆိုနဲ့ ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကား
ပေါ်တက်ကာ မောင်းထွက်သွားပါသည်။ ကျွန်တော် အန်ကယ်မရှိမှ
ဝါဆို ဘေးကိုပြောင်းထိုင်တော့ ဝါဆိုက ကြောက်လန့်ဟန် ပရုံး
တွန့်ကာ နောက်ဖေးကို လက်ညှိုးထိုးပြပါသည်။ နောက်မှာ ဒေါ်ခမ်း
ရှိနေတယ် အဓိပ္ပာယ်ပေါ့။

ကျွန်တော် ဝါဆို ကို သတိထားဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်နဲ့ လက်ညှိုး
ထောင်ပြတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့စကားမပြောတတ်တဲ့ ကြက်တူရွေး
မလေးက ရယ်ပါတော့သည်။ သူမရဲ့ရယ်သံကို နားက မကြားရပေ
မယ့် နှလုံးသားကတော့ ကြားရပါသည်။



“ကိုနေနိုင်”

ကျွန်တော်၊ အေးသောင်းနဲ့စိုးမြင့်ဇော် နောက်တစ်ချိန် ဆရာ
မလာခင် အတန်းထဲမှာ ရယ်စရာမောစရာတွေ ဖောင်မြဲရင်း စကား
ပြောနေကြစဉ် အခုလို အခန်းအဝင်ဝကခေါ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်
တော့...

“ဪ...”

ကိုထက်... ကျူလိုင်ရဲ့ကိုထက်က ရည်မှန်းဖော်ရွေတဲ့ ထိုလူအပြား
က ကျွန်တော့်အတွက် ကျွန်တော်တို့ရင်ထဲကဒေါသကို သေစေ၏။

“အချိန်ရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့နဲ့ စကားနည်းနည်း
ပြောပါရစေ”

ခင်ဗျားတို့နဲ့ဆိုကတည်းက ဒီလူအားလုံးကိုရည်ရွယ်မှန်း သိ
တာကြောင့် အိတ်ကိုယ်စီဆွဲကာ အပြင်သို့ထွက်လာကြပါသည်။

“က... ဆိုင်တစ်ခုခုရွေးရအောင်ဗျာ၊ ခပ်အေးအေး စကားပြော
လို့ကောင်းမယ့်ဆိုင်မျိုးပေါ့”

ကျွန်တော် ဦးဆောင်ပြီး ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ဦးတည်ခဲ့ကြပါ
သည်။ ဆိုင်ရောက်တော့ အသီးသီးမှာကြပြီးတဲ့နောက်မှာ ကိုထက်
က စကားဝိုင်းကို ဦးဆောင်ပါသည်။

“ကျွန်တော့်မှာမည် ကိုထက် လို့ခေါ်ကြပါတယ်”

“ဂျူလိုင်မိုးစက်ရဲ့ ချစ်သူရည်းစားဆိုပါတော့”

ကျွန်တော်ရဲ့စကားကြောင့် ကိုထက် က ပြုံးနေပါသည်။

“ကျွန်တော် အခုလာရတဲ့အကြောင်းကိစ္စက ဂျူလိုင်နဲ့ မသက်
ဆိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် သိချင်တာလေးတစ်ခုအတွက်ပါ”

အေးသောင်းတို့က ဘာမှဝင်မပြော။ ဒီပြဿနာ အဓိကပြောဆိုရ
မယ့်သူက ကျွန်တော်နဲ့ ကိုထက်...

“ဝါဆို ဘယ်အချိန်ကစပြီး ဆွဲအခဲ့တာလဲ ကျွန်တော် သိချင်
တယ် ကိုနေနိုင်”

ကျွန်တော် မျက်ခုံးအနည်းငယ်တွန့်သွားတော့...

“တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့ ကိုနေနိုင်၊ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်က အဖြစ်
အပျက်တစ်ခုမှာ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့်ဖေဖေ အောက်

ပိုင်းသေခံရတယ် ကိုနေနိုင်၊ ဖေဖေကြောင့် တခြားတစ်ဖက်မှာ
ဆိုးကျိုးတွေ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကားပေါ်မှာပါလာတဲ့ လူမှာတစ်ယောက်
အသက်ဆုံးရှုံးရသလို ကောင်မလေးတစ်ယောက်လဲ ဆွဲအခဲ့ရတယ်
တဲ့၊ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ကားတိုက်မှုကြီးမဖြစ်ပေမယ့် လူသုံး
ယောက်ရဲ့ ကံကြမ္မာက ပြောင်းလဲသွားခဲ့တယ်လေ၊ ဖေဖေ အသက်
ရှင်နေတာထက် တခြားတစ်ဖက်က သူ့ကြောင့်ဆိုတဲ့ ဖြစ်ချက်
ကြောင့် ဒုက္ခရောက်နေရတာ ဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ ဘယ်လိုပြောရမလဲ
စိတ္တစဆန်ဆန်ဖြစ်နေခဲ့ရတာ နှစ်တွေကြာနေပြီ ကိုနေနိုင်၊ ဖေဖေ
အဲဒီကောင်မလေးကို တွေ့ချင်တယ်၊ တောင်းယူချင်တယ်၊ ဒါကြောင့်
ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့နဲ့ လာတွေ့ရတာပါ”

“ဪ... ဒါကြောင့် ခင်ဗျား ဟိုတစ်ခါ ဝါဆိုနဲ့ ရင်းနှီးဖို့
ကြိုးစားခဲ့တာပေါ့”

“ဒါပေါ့ဗျာ”

“အေးဗျာ၊ အခုကိစ္စတွေကိုတော့ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ကာယကံ
ရှင်ကို ကိုယ်တိုင်ဖွင့်ပြောမှကောင်းမှာဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့
သူက ပြောစေချင်လား၊ မပြောစေချင်လား မသိဘူးလေ”

ကိုထက်က ကျေနပ်ဝမ်းသာတဲ့ပုံစံနဲ့...

“ကျေးဇူးဗျာ၊ ဒါနဲ့ ဂျူလိုင်ရဲ့ ရိုင်းစိုင်းတဲ့ အပြောအဆို
နှုတ်အမှုအရာတွေကြောင့် ခင်ဗျားတို့ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မယ်

ဆိုရင် ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် ကိုနေနိုင်"

"ရပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့် ခင်ဗျားနဲ့ ဂျူလိုင်ကို သပ်သပ်စီ မြင်ပြီးသားပါဗျာ"

"ဘာလဲ အထီးနဲ့အမလား"

အရေးထဲ အေးသောင်းရဲ့ နောက်ရွတ်ရွတ်စကားကြောင့် ရယ်မိ ကြပါသည်။

"ဟော... လာပါပြီဗျာ... ခင်ဗျားမျှော်နေတဲ့ ဝါခေါင်.. အဲ... ဝါဆို"

စိုးမြင့်ဇော် သူတို့ဝိုင်းဆီ ဦးတည်လျှောက်လာတဲ့ ဝါဆိုနဲ့ခတ္တာ ကို ရည်ညွှန်းကာပြောတာကြောင့် လှည့်ကြည့်ကြပါသည်။

ဝါဆိုနဲ့ခတ္တာက ကျွန်တော်တို့နဲ့ အတူထိုင်နေတဲ့ ကိုထက်ကို ကြည့်ပြီး ဇေဇေဝါနဲ့ ဝင်ထိုင်ကာ...

"သန္တာ ရော..."

"ဒီနေ့ နေမကောင်းလို့ ကျောင်းမတက်ဘူး"

ဝါဆို က ကိုထက် ကိုကြည့်သည်။ ကိုထက် က ကျွန်တော် ကိုလှမ်းကြည့်သည်။

"အဟမ်း... ဝါဆို... ကိုထက် ကိုသိပါတယ်နော်၊ မိတ်ဆက် ပေးစရာတော့ မလိုတော့ပါဘူး"

ဝါဆိုက ရည်ရည်မွန်မွန်ပြုံးပြီး ကိုထက်ကို အသိအမှတ်ပြု

အထူးသဖြင့် သူ့ဝ နောင်သိုင်းကွက်နဲ့ ထိပ်တန်းအဆင့် ကောင်းမလား

ကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပါသည်။

"ကိုထက် ဖေဖေက လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်က တားတိုက်မှုဖြစ်ပြီး အောက်ပိုင်းသေခဲ့ရတာ ဝါဆို"

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ဝါဆို ကိုထက် ကိုဝေးကြည့်ပြီး ကိုထက် အဖေအတွက် စိတ်မကောင်းဟန်ရှိပုံရပါသည်။

"အဲဒီ ကိုထက်အဖေ တိုက်မိခဲ့တဲ့ကားပေါ်မှာ ဝါဆိုတို့မိသားစု ပါ၊မပါ ကိုထက် သိချင်နေတယ် ဝါဆို"

ဝါဆိုဆီက အမေ့ဇိတ်သံတစ်ခု အလန်တကြား ထွက်ပေါ်လာ ပါသည်။

"သိပ်အံ့သြသွားလား ဝါဆို၊ ကဲ... ကိုထက် ခင်ဗျားပဲ ဆက် ရှင်းပြလိုက်ပါဗျာ"

"ဟုတ်တယ် ဝါဆို၊ ဝါဆို ဆွံ့အသွားတာဟာ ဖေဖေက သူ့ကြောင့် ဟုတ်၊မဟုတ် သိချင်နေတယ်၊ ပြီးတော့ ဝါဆိုမေမေ ကားတိုက်မှုကြောင့် ဆုံးသွားတာလား ကျွန်တော့်ဖေဖေ အရမ်းကို သိချင်နေတယ်၊ တကယ်လို့ ဟုတ်ခဲ့တယ်ဆိုရင် ဖေဖေ ဝါဆိုကို ဆေးကုသမှုပေးချင်နေခဲ့တယ်၊ အဲဒီအတွေးဟာ ဖေဖေဘဝရဲ့အဓိက ရည်မှန်းချက်ပဲ ဝါဆို၊ အဲဒီအတွက် ဝါဆို ကျွန်တော့်ဖေဖေနဲ့ တွေ့ ပေးပါသို့ ကျွန်တော် အနူးအညွတ် မေတ္တာရပ်ခံတာပါ ဝါဆို"

ကိုထက်စကားကြောင့် ဝါဆို ငိုငိုတွေသွားပါသည်။ ခတ္တာ

ပြောပြထားလို့ ဝါဆိုနဲ့ မသက်ဆိုင်မှန်း အားလုံး သိနေပေမယ့် ဝါဆို ဘာပြောမလဲ ကျွန်တော်တို့ သိချင်နေပါသည်။

ဝါဆို ကိုထက်ကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြပါသည်။ ဝါဆိုရဲ့ ခွင့်ပြုချက်လက်ခံမှုဟာ ကိုယ်ထက်ကိုယ်စား ကျွန်တော်တို့ ဝမ်းသာ သွားခဲ့ပါသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဝါဆို”

အားလုံး ဝမ်းသာအားရနဲ့ တရင်းတနှီး စကားပြောနေချိန်မှာ ဝမ်းသာအားရမဖြစ်သူက ဟို ခပ်လှမ်းလှမ်း ကားလေးတစ်စီးပေါ် က ဂျူလိုင် ပါ။ ဝါဆိုမျက်နှာကိုငေးကြည့်ပြီး စကားဟောင့်ဖွဲ့နေတဲ့ ကိုထက် ရဲ့အမူအရာကိုကြည့်ပြီး ဂျူလိုင် ဒေါသတွေ တလိန်လိန်...။

အချစ်ဆိုတာ ခံစားဖူး ထိတွေ့ဖူးပြီးမှ ကိုယ်ချစ်တဲ့ယောက်ျား တစ်ယောက်က သူမ အမုန်းဆုံးမိန်းကလေးနဲ့ တရင်းတနှီး စကား ပြောနေတဲ့မြင်ကွင်းကို ဘယ်လိုနှလုံးသားနဲ့ ပြောသိမ့်ကျေနပ်နိုင်မှာလဲ ကိုထက်...။

ကျွန်မအတွက် ကမ္ဘာသစ်တစ်ခု လေပြည်အသစ်နဲ့ ဥယျာဉ် အသစ်ကို ဖန်တီးနိုင်စွမ်းရှိတဲ့ ရှင်ရဲ့ချစ်ခြင်းတရားကို တခြားကို ခွဲဝေပေးဖို့ ဂျူလိုင် ဆိုတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်က ကိုယ့်အိမ်က အိမ်ဖော် သာသာရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို သဘောပြုကြည်ဖြူ ခွဲဝေပေး လိုက်မှာတဲ့လား ကိုထက်ရယ်...။

သနားစဖွယ်မျက်နှာလေးနဲ့ နနုညင်သာတဲ့ ယုန်လေးလိုမျက် လုံးလေးတွေနဲ့ အားလုံးရဲ့ သနားကရုဏာကို ခံယူထားတဲ့ ဝါဆို...။ သူမနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်...။ သူမရဲ့ အတွယ်တာ ဆုံး ပခင်ရဲ့မေတ္တာတွေကို အပြည့်အဝမရအောင် စည်းခြားထားတဲ့ ဝါဆိုကို သူမ ပို၍မုန်းတီးလာခဲ့တာ အမှန်ပါ။

“တောက်... နင့်ကိုမုန်းတယ် ဝါဆို”

မခံမရပ်နိုင်တဲ့အဆုံးမှာ တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်မိခဲ့ပါ သည်။ ကမ္ဘာမကျေတဲ့အမုန်းတွေနဲ့ ဘယ်ဘဝရောက်ရောက် နင့်ကို ငါ အမြဲ မုန်းတီးနေပါရစေ မိဝါဆို...။





“ကိုထက်”

“ဪ... ဂျူလိုင်...”

ကိုထက် အခုလို သူ့အတန်းကိုရောက်လာတဲ့ ဂျူလိုင်ကြောင့် အံ့အားသင့်တာ အမှန်ပါ။

ဘယ်သောအခါမှ သူ့ဆီရောက်လာလေ့ မရှိပါ။ သူသာ ဂျူလိုင်ဆီသွားရတာ ထုံးစံပါ။ အခန်းဖော်သူငယ်ချင်းတွေက ဂျူလိုင် သူ့ဆီရောက်လာတာကြောင့် အချင်းချင်း လက်တို့မေးငေါ့ ကာ တွတ်ထိုးနေကြပါသည်။

“ကိုထက်က ဂျူလိုင် လာတာ မအံ့ဩတဲ့အပြင် စိတ်မပါ သလိုဘဲ”

ကိုထက် ဂျူလိုင်စကားကြောင့် ရယ်ကာ စာအုပ်ကို အိတ်ထဲ ထည့်ပြီး သူငယ်ချင်းတွေကို လက်ပြကာ ဂျူလိုင်နဲ့အတူထွက်လာခဲ့ ပါသည်။

ဂျူလိုင်ရဲ့ကျော်ကြားမှုကို သိလို့ သူ ဂျူလိုင်ကို ချဉ်းကပ် ချစ်ရေးဆိုသည်လို့ အားလုံးက ထင်နေကြသည်။

ဒါပေမယ့် မဟုတ်ပါ။

သူ ဂျူလိုင်ကို ချစ်လည်းချစ်၊ သနားကရုဏာလည်း သက်မိပါ သည်။

သူ သိသလောက်ကတော့ ဂျူလိုင် ဆိုတာ သူ့အဖေ ပုံသွင်း ထားတဲ့ အရုပ်ကလေး ဒါမှမဟုတ် သူ့အဖေရဲ့ ငယ်စဉ်ကတည်းက ပုံဖြင့်တစ်ပုဒ်လို့ စိတ်ဓာတ်ပိုင်းဆိုင်ရာကို အားနည်းအောင် သင် ကြားညွှန်ပြထားတဲ့ မစစ်မှန်တဲ့ချစ်ခြင်းကြောင့် သူ နားလည်ခဲ့ ပါသည်။

အရင်... ဂျူလိုင်အိမ်မှာ အဝတ်လျှော်ချက်ပြုတ်ခဲ့တဲ့ မရီခင် ဆိုတဲ့ အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးဟာ သိပ်မကြာခင်ရက်ပိုင်းကမှ အိမ် မှာ အိမ်ဖော်အဖြစ်ဝင်လုပ်ခဲ့ရင်း ထုံးစံအတိုင်း ဖေဖေ စကားပြော ဖော်မရှိတာနဲ့ စကားစပ်တိုင်း တိုက်ဆိုင်စွာ ကြားသိခဲ့ရခြင်း ဖြစ် ပါသည်။

“ကိုထက်.. ဆို...”

အတွေးတွေထဲမှာ နှစ်ဝင်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော် သူမရဲ့ချွဲနဲ့လေသံကြောင့်...

“ပြောလေ ဂျူလိုင်”

သူမက မကျေနပ်ဟန်နဲ့ ကျွန်တော်လက်မောင်းကို ခိုကာ...

“ဒီမှာ တစ်ယောက်လုံးရှိတာတောင် ကိုထက်စိတ်က ဘယ်ကောင်မလေးဆီ စိတ်ရောက်နေတာလဲ”

ဂျူလိုင်ရဲ့ လေယိမ်းလေသံက ဒေါသသံခပ်ပါးပါး ပါဝင်နေမှန်း ကျွန်တော် သိတာကြောင့်...

“ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး ဂျူလိုင်ရာ၊ ကိုထက် ဂျူလိုင်ကို ဘယ်လောက်ချစ်မှန်း ဂျူလိုင် အသိဆုံးပါ”

ကိုထက်စကားတစ်ခွန်းကို ဂျူလိုင် ကျေနပ်သွားဟန်ရှိပေမယ့် သိပ်တော့စိတ်ပြေသေးပုံမရ။

“မနေ့က ကိုထက် ဘယ်သွားလဲ”

ကျွန်တော် ပုံမှန်အတိုင်းပဲ ဆက်ပြောမိပါသည်။

“ဘယ်သွားလို့လဲ၊ အခန်းထဲမှာပဲရှိနေတဲ့တာ၊ အားတဲ့အချိန် ဂျူလိုင် ဆီကိုရောက်လာတာပဲဟာ”

“ကိုထက်...”

ခပ်ဆတ်ဆတ်အော်လိုက်တဲ့လေသံကြောင့် ကျွန်တော် ဂျူလိုင်ကိုကြည့်သည်။

သူမမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ အလိုမကျမှုတွေ တွေ့သည်။

“မနေ့က ဂျူလိုင်လာတာ မမြင်ရလောက်အောင် ဘာတွေ ထွက်ထိုးနေကြတာလဲ ကိုထက်”

ကျွန်တော် ဂျူလိုင် ပြောတဲ့ ဆိုလိုရင်းကို သဘောမပေါက်တာကြောင့်...

“ဂျူလိုင် ဘာကိုပြောတာလဲ”

“မသိချင်ယောင်ဆောင်မနေပါနဲ့ ကိုထက်ရယ်၊ ကိုထက် ဝါဆို တို့အုပ်စုနဲ့ ရယ်မောပျော်ရွှင်နေကြတာ ဂျူလိုင် မမြင်ဘူး မထင်နဲ့”

“ဪ... ဒါများ ဂျူလိုင်ရယ်၊ တွေ့နေတာပဲ ဝင်ခဲ့လိုက်ပေါ့၊ နေနိုင်တို့က သဘောကောင်းပါတယ်”

ကိုထက် နှစ်ဦးနှစ်ဖက်ပြေလည်စေချင်သောကြောင့် အခုလို ပြောလိုက်ပေမယ့် ဂျူလိုင်ကတော့ အခုအချိန် ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်နေဆဲပါ။

“တော်ပါတော့ ကိုထက်ရယ်၊ ဒီစကားတောင် ကိုထက်မို့လို့ ဂျူလိုင် သည်းညည်းခံနေတာ ကိုထက်၊ ဘယ်တော့မှ ဂျူလိုင်နဲ့ဝါဆို ဆိုတာ မိတ်ဆွေဖြစ်တဲ့အဆင့် မဖြစ်စေရဘူး စိတ်ချ”

အာဃာတကြီးလွန်းတဲ့ ကျွန်တော်ရှေ့က ကောင်မလေးကြောင့် ကျွန်တော် စိတ်ပျက်ရပါသည်။

“မိတ်ဆွေရင်းမဖြစ်ပေမယ့် သွေးသားဆိုတာ မတော်ချင်လဲ
မရတော့ဘူး ဂျူလိုင်”

ကိုထက်စကားက သူမ ဆတ်ဆတ်ခါနာကျင်စေသည်။

“အို... ဂျူလိုင်နဲ့ဝါဆိုကြားမှာ ဘာပတ်သက်မှုမှမရှိဘူး။
ဘာဆွေမျိုးသားချင်းမှလဲ မတော်ဘူး”

“ကဲ ကဲ မတော်ရင် ထားလိုက်တော့၊ ဂျူလိုင်ကို အားလုံး
ပိုင်းကြည့်နေတယ်”

ဝါဆို ဆိုတဲ့စကားသံကြားတိုင်း သတိလက်လွှတ်ဖြစ်သွားခဲ့တဲ့
သူမအကျင့်ကြောင့် သတိနဲ့ပြန်ထိန်းရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို ငဲ့ကြည့်ရ
သေးသည်။

“အဲဒါ ကိုထက်ကြောင့်... ကိုထက် ဂျူလိုင်ကို စိတ်ဆိုး
အောင် လုပ်တာကိုး...”

“ဟောဗျာ... ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ဘာစိတ်ဆိုးအောင်လုပ်မိခဲ့
လို့လဲ ဒေါ်ဂျူလိုင်”

သူက စုပုပ်ပုပ်နဲ့လျှောက်ရင်း...

“ဪ... ဝါဆိုတို့နဲ့ပတ်သက်နေတာလေ၊ အဲဒါ ကိုထက်
စိတ်ဆိုးအောင်လုပ်တာပေါ့”

ဝါဆို က ဒီအကြောင်းတွေကို ဂျူလိုင်ကိုမပြောပါနဲ့လို့ တား
ထားတာကြောင့် ဂျူလိုင်ကို ရှင်းမပြောဘူးပါ။

ဂျူလိုင် သိရင် ဝါဆိုနဲ့ ကိုထက်ဖေဖေ ရင်းနှီးသွားမှာကို
ဂျူလိုင် တစ်မျိုးထင်ပြီး မလိုလားအပ်တဲ့ပြဿနာတွေ ဖြစ်လာနိုင်
သည်လို့ တားသောကြောင့် မပြောဖြစ် မရှင်းပြတော့ပါ။

“နော် ကိုထက်...”

ကျွန်တော် သူမ စိတ်ကျေနပ်စေရန် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါ
သည်။



ဝေဝေဝေ...

အရေးတကြီး အမှတ်အသား

ချိုးရမယ့် ကွေ့ချိုးတွေနဲ့

ခရီးကြမ်းလိုက်တာ

စဉ်းစားတဲ့အခါ

နင်းထားတဲ့ကြမ်းပျား တောင့်ခိုင်မာရုံမရှိ--

ဤအသိနဲ့ ဤခရီး ဖြစ်ရဲ့လား...



“အခုလို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိခွင့်ရတဲ့အတွက် ကျေးဇူး တင်ပါတယ် သမီးလေးရယ်”

ကိုထက် ဖေဖေကိုကြည့်၍ ပီတိဖြစ်ရတာ အမှန်ပါ။ စိတ်ဝေဒနာ အခွံတစ်ခုလို့ စွဲထင်နေတဲ့ ဖေဖေရင်ထဲက သံသယတွေသည် အခု တော့ ဖေဖေမျက်နှာပေါ်က အပျော်ကိုကြည့်ပြီး ကင်းစင်သွားပြီဆို တာ သိသာနေသည်။

ဝါဆို က ခပ်ပြုံးပြုံးလေး သူ့ကိုလှမ်းကြည့်ပါသည်။

ဝါဆို သူ့အိမ်ကိုရောက်လာတော့ သူ အံ့သြမိတာ အမှန်ပါ။ တစ်ယောက်တည်း ရောက်လာတဲ့ ဝါဆို ကိုလည်း အံ့သြမဆုံးမိ ခဲ့ပါ။

“ဪ... အန်ကယ်လ်ထင်ထားတာက အန်ကယ်လ်ကား ဘရိတ်ပေါက်ပြီး သမီးတို့ကားနဲ့တိုက်မိပြီးမှ ပလက်ဖောင်းပေါ် တက် သွားတာထင်တာ”

ဝါဆိုက ခေါင်းခါပြပါသည်။

“ဖေဖေကို ကျွန်တော်ပြောသားပဲ၊ တကယ်လို့ ဝါဆို တို့စီး လာတဲ့ကားနဲ့ အကြီးအကျယ်တိုက်မိခဲ့မယ်ဆိုရင် ဝါဆိုဖေဖေက ဖေဖေကို ဆေးရုံတင်ပေးဖို့ ဘယ်လွယ်မလဲ၊ သူလဲ ဒဏ်ရာပြင်းပြင်း ထန်ထန် ရမှာပေါ့၊ အခုဟာက လေးယောက်စီးလာတဲ့ကားမှာ နှစ်ယောက်ပဲ သီးသန့်ဖြစ်တာဆိုတော့... ဒါတောင် တစ်ယောက်က စိုးရိမ်ရတဲ့ လူမဗာ”

ဖေဖေက တွေးတွေးဆဆနဲ့ ခေါင်းညိတ်ရင်း...

“ဖေဖေလဲ ဆေးရုံမှာကြားတော့ ဒီက သမီးလေးက ကား အက်ဆီးဒင့်ကြောင့်ပဲ ဆွဲအသွားရသလိုလိုဆိုတော့ ဖေဖေအဖြစ် ကြောင့်ဆိုပြီး ယူကြုံးမရဖြစ်နေတာ”

ဖေဖေ ဝါဆို ကိုပြီးကြည့်နေပါသည်။ အေးဆေးတည်ငြိမ်ပြီး နူးညံ့တဲ့စိတ်ထားရှိပုံရတဲ့ ရုပ်သွင်လေးနဲ့ ဒီကလေးမလေးကို သူ ကြည့်ပြီး မြင်မြင်ချင်း ဆွဲအသွားတစ်ယောက်ဆိုတော့ စိတ်မကောင်းမိ၊

“ဒါဆို သမီးက စကားမပြောတတ်ချင်ယောင် ဆောင်နေ တာပေါ့”

ဖေဖေအမေးကြောင့် သူကပဲ ရှင်းပြရပါသည်။

“ဝါဆိုမှာ အဲဒီတုန်းက ဝါဆိုတို့အိမ်တွင်းရေးပြဿနာတွေ ရှိတယ်လေ၊ အဓိကက ဖေဖေချွေးမလောင်းလေး ပြဿနာရှာနေ တာပေါ့”

“ဟေ...”

အံ့ဩသွားတဲ့ ကိုထက်ဖေဖေနဲ့ ပွင့်လင်းလွန်းလှတဲ့ ကိုထက် ကြောင့် ဝါဆို အနေရခက်မိပါသည်။

“ငါ့ချွေးမလောင်းက အဲဒီလောက်ဆိုးသလားကွ၊ ဟား ဟား ဟား”

ဖေဖေရဲ့ ကျေကျေနပ်နပ်ကြီးနဲ့ရယ်သံကြောင့် သူတို့ပါ ရော ယောင်ရယ်မိပါသည်။

“ဖေဖေကို ဆေးရုံပေးတဲ့လူကြီးက ဝါဆိုနဲ့ ဖေဖေချွေးမ လောင်းလေးနဲ့က ဖအေတူမအေကွဲတွေလေ”

ဖေဖေက အဲဒီတော့မှ သဘောပေါက်နားလည်ပုံရပါသည်။ ကိုထက်အိမ်မှာ အကြောင်းကိစ္စ အစုံအလင် ရှင်းလင်းကြပြီး သူမ ပြန်ဖို့နှုတ်ဆက်တော့ ကိုထက်ဖေဖေက နောက်လာလည်ဖို့ ဖိတ်ခေါ် ပါသည်။

“သမီး အားရင် လာလည်နော်”

ကျွန်မ ခေါင်းညိတ်ပြမိပါသည်။ ကိုထက် ကျွန်မကို လိုက်ပို့

ပေးဖို့ ပြောပါသည်။

“ခဏလေး ဝါဆို၊ ကျွန်တော် လိုက်ဖို့ပေးမယ်”

သူမက လက်ကာပြပြီး လက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့ ဝင်စရာရှိသေးတဲ့ အကြောင်း ရှင်းပြတော့ ကိုထက် က နားလည်သဘောပေါက်စွာ ခေါင်းညှိတ်ပြပါသည်။

“ကဲ... ဒါဆို ကျွန်တော် ကားမှတ်တိုင်အထိ လိုက်ဖို့ပေးမယ်၊ တက္ကစိစီးမှာလား”

ကျွန်မ ခေါင်းညှိတ်ပြပါသည်။

ကျွန်မနဲ့ ကိုထက် ခြံဝန်းထဲမှအတူထွက်လာရင်း...

“နေနိုင် ဘာလို့မပါလာတာလဲ ဝါဆို”

ကျွန်မက ကိုထက် ကို သပိတ်ပိုက်ထားပုံပြတော့ ကိုထက် က ရယ်ရင်း...

“ဪ... ဒီနေ့ ဆွမ်းခံတွက်ရမှာကိုး၊ ဒီလူ ဘုန်းကြီးဝတ် သွားလို့လား”

ကိုထက် စကားကြောင့် ဝါဆို က မျက်ရည်ထွက်တဲ့အထိ ရယ်ပြီး သပိတ်ပိုက်ထားပုံနဲ့ နောက်ကို လက်မနဲ့ညွှန်ပြတော့ ကိုထက် သေသေချာချာစဉ်းစားကြည့်ပြီး...

“ဪ... ဘုန်းကြီးကျောင်းသား ဟုတ်တယ်နော်”

ဝါဆို က ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်ပြပါသည်။

“ဒါကြောင့် ကျောင်းမှာ သူ့ကို တချို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းသား လို့ ခေါ်တာကိုး...”

သူတို့နှစ်ယောက် စကားတပြောပြောနဲ့ လျှောက်လာကြရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမထားမိခဲ့ပါ။ အဲဒီအချိန်မှာ တစ်ဖက်ကား လမ်း ပလက်ဖောင်းဘေးမှာ ကပ်ရပ်ထားတဲ့ကားပေါ်က ဂျူလိုင် အတူလျှောက်လာကာ ကြည်ကြည်နူးနူး ရယ်ရယ်မောမော စုံတွဲကို ကြည့်ပြီး ဒေါသတွေ တလိမ့်လိမ့်တက်လာပါသည်။

“တောက်... ခွေး... ဒါ ငါ့ကို သက်သက်အကျင့်ယုတ်တာ ပဲ၊ သိကြသေးတာပေါ့”

ကားတံခါးကိုဆွဲဖွင့်ကာ တစ်ဖက်ကိုကူးလာတော့ ဂျူလိုင်ကို ပထမဦးဆုံးမြင်လိုက်သူက ဝါဆို၊ မျက်လုံးအပြူးသားလေး ပါးစပ် ဟ,ကာ အံ့အားသင့်နေတဲ့ ဝါဆိုကြောင့် ကိုထက် ဘာဖြစ်တာလဲ လှမ်းကြည့်တော့...

“ဟင်...”

သူတို့ဆီ ဒေါသနဲ့လျှောက်လာတဲ့ ဂျူလိုင်ကိုမြင်လိုက်ကတည်း က ဒီပြဿနာက ကြီးတော့မည်ဆိုတာ သူ သိလိုက်ပါသည်။

“နင်... နင်အမေလို အကောက်ကြံဖို့ ကြံစည်တဲ့မိန်းမ...”

“ဖြန်း...”

“သူများရည်းစားကို ဖြတ်ခုတ်ဖို့ကြံစည်တဲ့ဟာမ...”

“ဖြန်း...”

နှစ်ချက်ဆင့်ရိုက်လိုက်တဲ့အရှိန်ကြောင့် ဝါဆို လဲကျသွားတော့ ကိုထက် ဒေါသတွေထိန်းမရတော့။

“ဂျူ... လိုင်...”

လက်ကိုမြှောက်တက်သွားပြီးမှ မရိုက်ဖြစ်။ ကိုထက်ရဲ့လက် ကို ကြည့်ပြီး ဂျူလိုင် မျက်ရည်တွေကျလာခဲ့ပါသည်။ ကိုထက် သက်ပြင်းချရင်း ဝါဆို ကို တွဲထူပေးပါသည်။

“မင်း ဘယ်လိုမိန်းမလဲ ဂျူလိုင်၊ မင်းရင်ထဲမှာ တစ်ချိန်လုံး လူ တစ်ဖက်သားကို နာကျင်စေဖို့နဲ့ သံသယတွေနဲ့ချည်နှောင်ဖို့ပဲ အမြဲကြည့်ဖို့ စဉ်းစားနေလား”

ကိုထက်ရဲ့စကားကြောင့် ဂျူလိုင် မေးကြောကြီးတွေ တင်း မတတ်ပါ။ ရင်ထဲမှာ လိပ်တက်လာတဲ့ ဆို့နှင့်ကြေကွဲမှုက ကိုယ့် ချစ်သူအတွက်မကြည့်ဘဲ ဘာမဟုတ်တဲ့မိန်းမကို အရေးပေးနေခြင်း ကြောင့်လား မပြောတတ်တော့ပါ။

“ရှင်လဲ အလကားလှပဲ၊ သာယာမှုကိုခံမိတဲ့လူ... အလကား ယောက်ျား... ကိုယ့်ချစ်သူထက် တခြားမိန်းမကို...”

“မင်း... မင်း... ကဲကွာ...”

“ဖြန်း”

သူမပါးတစ်ဖက် ထူပူသွားပါသည်။

သူမပါးကိုရိုက်လိုက်တဲ့ ကိုထက်ကို မမြင်ဖူးသလို ငေးကြည့် မိပါသည်။

ကိုထက်က ရိုက်လိုက်ပြီးမှ နောင်တရနေပုံပါ။ ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျသွားပါသည်။ ရိုက်လိုက်တဲ့အရှိန်က မနာပေမယ့် ဝေဒနာက နှစ်ဆ စို့တက်ချင်သည်။

သွားတွေ တင်းတင်းစေ့ရင်း တသိမ့်သိမ့်နှိုက်ငိုနေတဲ့ သိုး တစ်ကောင်လို ဟန်ဆောင်ကောင်းတဲ့ ဝါဆို ကို အခဲမကြေကြည့် ရင်း...

“နှင်တို့သားအမိနှစ်ယောက်ဟာ ငါတို့အတွက်တော့ အကုသိုလ် ကောင်တွေပဲ ဝါဆို၊ နှင့်ကို မုန်းတယ် ဝါဆို၊ နှင့် ငါနဲ့ ကင်းကင်း ရှင်းရှင်းနေလို့မရအောင် ဘာလို့ဒုက္ခလိုက်ပေးနေတာလဲဟာ၊ ငါ့မှာ ဘာ... ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ”

ဝါဆို က ခေါင်းခါပြီပါသည်။ ပြီးတော့...

“မဟုတ်ဘူး၊ ငါရှင်းပြပါ့မယ်”

လွှတ်ခနဲထွက်သွားတဲ့ ဝါဆို အသံကြောင့် ဂျူလိုင် အံ့အားသင့် သွားပါသည်။ ဝါဆို ကိုယ်တိုင်လည်း လွှတ်ခနဲထွက်သွားတဲ့ သူ့ စကားကြောင့် နောင်တရမိပါသည်။

ဂျူလိုင် ကိုထက် ကိုကြည့်တော့ ဝါဆို ဆီကစကားသံကြောင့် အံ့သြသွားပုံမရ။ ဒါဆိုရင် ဘာလဲ... သူမကို ဝါဆို အရူးလုပ်ပြန်ပြီ



လာ။ နှစ်ပေါင်းကြာအောင် လိမ်ညာထားရတာ အာကြောင့်လဲ...။

“နင့်လောက်ကောက်ကျစ်တဲ့မိန်းမ ငါ မတွေ့ဖူးဘူး ဝါဆို၊ ဘုရားရေ... ငါတို့ ဘယ်လောက်ကြာအောင် အရူးလုပ်ခံရပါလိမ့်၊ နင် သိပ်တော်ပါဟယ် ဝါဆို၊ နင်တို့နှစ်ယောက်လုံး ငါ့ကွယ်ရာမှာ ဟားတိုက်ရယ်မောနေကြမှာပေါ့၊ နင်တို့နှစ်ယောက်လုံးကို ငါ မုန်းတယ်”

“ဂျူလိုင်...”

ဂျူလိုင် ပြေးထွက်သွားတော့ ကိုထက်က တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နဲ့ စိတ်ဓာတ်ကျစွာ ခေါင်းငုံ့ငြိမ်သက်နေတဲ့အချိန် ဒေါသအားကိုးနဲ့ စိတ်လွတ်လပ်စွာ တစ်ဖက်ကားလမ်းကိုအကူး ဂျူလိုင် သူမဆီ ဦးတည်နေတဲ့ကားကို မမြင်။

“ဒုက္ခပဲ”

ဝါဆို ဂျူလိုင်ဆီ အားကုန်ပြေးသွားမိခဲ့ပါသည်။ ပြီးတော့ ဂျူလိုင် ကို တွန်းအထုတ်...

“ဟာ... သွားပြီ”

“ကျွီ”

ကားသမားကလည်း ရုတ်တရက်မြင်လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်းကြောင့် ဘရိတ်ကို အားကုန်နင်းလိုက်ပေမယ့်...

“ဒုန်း”

တိုက်မိသည့်အသံ ကာတွဲရာလမ်းပေါ် လုံးထွေးလဲကျသွားတဲ့ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်၊ ပြီးတော့ ဒီမြင်ကွင်းကို ငေးကြောင်ကြည့်နေတဲ့ ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်...

သွေးစက်ကလေးတွေ အနက်ရောင် ကာတွဲရာလမ်းမပေါ်မှာ...





“ခင်ဗျား လာဦးမနေနဲ့ ဂျူလိုင်၊ ကျက်သရေမရှိဘူး”

နေနိုင် ဒေါသနဲ့ပြောရင်း တသိမ့်သိမ့်ရှိက်ငိုနေတဲ့ ဂျူလိုင် ပခုံးကို ဆောင့်တွန်းလိုက်တော့ ယိုင်ထွက်သွားပါသည်။ ခတ္တက ဂျူလိုင်ကို အကြိတ်ကြည့်သည်။

သူတို့အားလုံး အော်ပရေရှင်းအခန်းဝက မီးလုံးကို မျှော်လင့်တကြီးကြည့်နေကြပါသည်။

အေးသောင်းနဲ့စိုးမြင့်ဖော်က ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်နေပါသည်။ ကိုထက် က ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်လေး ထိုင်နေပါသည်။

အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက်အတွက် အခုအချိန်မှာ ဂျူလိုင်အတွက် မျက်ရည်ဟာ အကောင်းဆုံးမိတ်ဆွေပါ။

ခြေသံတွေကိုကြားရ၍ လှည့်ကြည့်တော့ အန်ကယ်မီးကျော်အောင်နဲ့ သူ့ဇနီး အန်တီဂရေစ်က သူ့သမီးဖြစ်သူကို ပြေးဖက်သည်။ ဂျူလိုင်အတွက် သူမမိခင်ရောက်လာတော့ အားကိုးရသွား၍ စိတ်လျှော့လိုက်ဟန်တူပါသည်။ ရှိက်ကြီးတင် ငိုပါတော့သည်။

“မာမီရယ် သမီးကြောင့်ဖြစ်ရတာ၊ သမီးရဲ့အသုံးမကျတဲ့အစွဲကြောင့် ဝါဆို အခုလိုဖြစ်ရတာ၊ သမီး အသက်ကိုကယ်လို့ ဝါဆို...”

“တိတ်ပါ သမီးရယ်”

သူမ ဖခင်ဖြစ်သူကို မျက်ရည်တွေနဲ့ အားကိုးတကြီးမော့ကြည့်ရင်း...

“ဒက်ဒီ.. သမီးကြောင့် အခုလိုဖြစ်ရတာပါ၊ သမီးကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့ ဒက်ဒီ”

“တိတ်ပါ သမီးရယ်၊ ဒက်ဒီတို့ သမီးလေးဝါဆိုအတွက် အမြဲဆုံး နေကောင်းအောင်သာ ဆုတောင်းကြတာပေါ့”

အခုလိုကျတော့လည်း ဂျူလိုင်ပုံစံက သနားစရာပါလားလို့ သန္တာ သူမကိုးကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချမိပါသည်။ အဖြစ်အပျက်အလုံးစုံကို ကိုထက် အေးအေးဆေးဆေးဖွင့်ပြောပြတော့ ဂျူလိုင် ကားပေါ်မှာ သွေးသံရဲရဲနဲ့ သတိလစ်နေတဲ့ ဝါဆို ကိုကြည့်ပြီး ယူကြီးမရဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး သူမလက်ဖဝါးလေးကို ဆုပ်ကာ...

“ညီမလေးရယ်... မမကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့ကွယ်”

ငိုသံတွေဟာ ဆေးစွမ်းကောင်းတစ်လက်ဆိုရင် သူမ အကောင်းပကတိ ပြန်ဖြစ်လာနိုင်မှာပါ။

“ငါ့ရဲ့အပြစ်တွေကို နင် လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးဖို့ နင် အမြန်နေကောင်းမှဖြစ်မှာပါ”

အဲဒီနေ့ သူမ အော်ပရေးရှင်းခန်းအဝင်ဝက မီးလုံးလေးဟာ သူတို့ အားလုံးအတွက် ဝမ်းနည်းခြင်းနဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေအတွက် အရေးပါ အရာရောက်ခဲ့ပါသည်။

“ဟော...”

အချက်ပြမီးလုံးရဲ့လှုပ်ရှားမှုမှာ အော်ပရေးရှင်း ပြီးစီးကြောင်း သိလိုက်ပါသည်။ တံခါးဖွင့်သံနဲ့အတူ ခွဲစိတ်ဆရာဝန်တွေ သူတို့ဆီ ဦးတည်လျှောက်လာပါသည်။ ပြီးတော့ ဒက်ဒီကို ခေါ်သွားကြပါသည်။



“ဟော သတိရလာပြီ”

အခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်လာတော့ ဂျူလိုင် ဝမ်းသာ အားရဆိုပါသည်။

ဂျူလိုင် ဝမ်းသာပီတိနဲ့ မျက်ရည်ဝဲရင်း ဝါဆို ဘေးမှာထိုင်ကာ ဝါဆို လက်ကလေးတို့ဆုပ်ကိုင်ပြီး...

“မမအပြစ်တွေအတွက် မမကို ခွင့်မလွှတ်ပါ ညီမလေးရယ်”

ဝါဆို က သူမကို မမြင်ဖူးသလိုလို၊ တစ်ခုခုတွေးနေသလိုလို ငေးကြည့်နေပါသည်။

ဒက်ဒီက သက်ပြင်းချသည်။ ခတ္တာ က ဝါဆို ကို တိုးတိုး ပြောပါသည်။

“ဒီနေ့ အန်တီမာ ဆုံးတာ သုံးနှစ်ပြည့်ပြီလေ ဝါဆို၊ နင် ပေးထားတဲ့ကတိက ဒီနေ့ ပျောက်ဆုံးပြီ သူငယ်ချင်း၊ နင် ဝမ်းမသာဘူးလား ဝါဆို”

ဝါဆို ခတ္တာ ကိုကြည့်ပြီး တဖြည်းဖြည်း ပြုံးလာပါသည်။
ပြီးတော့ ဝါဆို ပါးပြင်ပေါ်ကို မျက်ရည်တစ်စက်က လိမ့်ဆင်းလာကာ အခုလို ပြောပါသည်။

“အာ... ဟာ... အ... ဟ... အ...”

ဗလုံးဗထွေးနဲ့ ထွက်ပေါ်လာတဲ့အသံကြောင့် အားလုံး မျက်နှာဖျက်စွာ ဝါဆို ကိုကြည့်နေကြပါသည်။

ဝါဆို နောက်ထပ် ခုနလို အော်ပြီး ရှိုက်ကြီးတင် ငိုချပါသည်။

ဦးမိုးကျော်အောင် ရင်ဆွဲမှာ မချီတင်က ခံစားနေရပါသည်။
တုန့်ခါနေတဲ့အသံကို အားပြုပြီး အခုလိုပြောပါသည်။

“သမီးလေး ကားတိုက်မိတဲ့အရှိန်ကြောင့် နပ်စ်ကြောတချို့ကို ထိခိုက်မိပြီး အခုလိုဆွဲအသွားခဲ့ပြီလေ”

“ရှင်...”

ဂျူလိုင် ဝါဆိုကို အလန့်တကြားကြည့်မိပြီး မချီတင်ကဖြစ်မိကာ ဖက်ထားမိတော့ ဝါဆို ခါးခါးသီးသီးတွန်းထုတ်ကာ တစ်ဖက်က ခတ္တာ ကို အတင်းဖက်ထားရင်း ငိုပါတော့သည်။

ဝါဆို ဂျူလိုင် ကိုကြည့်တဲ့ အကြည့်တွေမှာ စက်ဆုပ်ရွံရှာခြင်းတွေပါတာ ဂျူလိုင် သိသည်။

စိုးမြင့်ဇော် ဝါဆိုကိုကြည့်ပြီး စိတ်မထိန်းနိုင်စွာ နံရံကို ထိုးမိသည်။

အေးသောင်း က စိုးမြင့်ဇော်ကို ပရုံးဖက်ကာ နှစ်သိမ့်ပါသည်။

သူမအပေါ် အခုမှ အမုန်းကြီးမုန်းသွားတာထက် ဝါဆို သူ့ကြောင့် ဆွဲအသူတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ရတာအတွက် ဂျူလိုင် ကြေကွဲဝမ်းနည်းလာရပါသည်။

“ဟော ဝါဆို သတိရနေပြီ”

အခန်းတံခါးတွန်းဖွင့်ပြီး နေနိုင် လက်ထဲက အထုပ်တွေ၊ ချိုင့်တွေကို ကိုထက်နဲ့အတူသယ်လာရင်း ခုတင်ခေါင်းရင်းကစင်လေးပေါ်တင်ကာ...

“ဟောဗျာ ငိုနေတယ်၊ ဘာလို့တော့လဲ ဝါဆို၊ အခု ပြန်ကောင်းသွားပြီပဲဟာ၊ ဪ... မေ့လို့...”

နေနိုင် ဝါဆို စိတ်ပျော်ရွှင်သွားအောင် သင်္ကေတဘာသာစကားနဲ့ လက်ဟန်ခြေဟန်ပြကာ ရယ်စရာဖြစ်အောင်လုပ်ပြတော့ ခတ္တာဟန်မဆောင်နိုင်စွာ ရှိုက်ငိုပါတော့သည်။

ကျွန်တော်နဲ့ ကိုထက် အခန်းထဲကလူတွေရဲ့ မျက်နှာ

www.burmeseclassic.com

အနေအထားကိုကြည့်ပြီး ဘာတွေဖြစ်နေကြမှန်း မသိဘူးလို့ တွေးမိသည်။

အန်ကယ်စိုးကျော်အောင် က သူပုခုံးကိုပုတ်ကာ...

“မင်းရဲ့ဝါဆို တကယ်ဆွဲအသွားပြီ သား”

အန်ကယ်စကားကြောင့် နေနိုင် အန်ကယ်ကိုကြည့်၊ ဝါဆိုကို တစ်လှည့်ကြည့်ရင်း ရုတ်တရက်ရယ်ချကာ ဝါဆို ဘေးမှာဝင်ထိုင်ကာ...

“ဟား ဟား ဟား ဟား... စကားမပြောတတ်ဘူး ဟုတ်တယ်လေ.. ဝါဆိုမှ စကားမပြောတတ်တာ ဦးလေး၊ ဒီပြင်နည်းနဲ့ နောက်ဗျ၊ ဦးလေး ဟာသက မရယ်ရဘူး၊ ကျွန်တော် ဝါဆို စကားမပြောတတ်ချင်ယောင်ဆောင်နေခဲ့တာ သိတာပေါ့၊ နော်.. ဝါဆို၊ ဒီနေ့ နင့်ကတိ နင့်ဝင့်ကြွေးတွေဆီက လွတ်ကင်းတဲ့နေ့လေ ငါ့ကို စကားပြောပါဟာ”

ဝါဆို နေနိုင်ကိုကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ကာ ခေါင်းယမ်းရင်း ငိုပါတော့သည်။

နေနိုင် ပုံစံကိုကြည့်ပြီး အားလုံးက ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းနေကြပါသည်။

“ပြောလေဟာ.. ငါ့ကိုမနောက်ပါနဲ့ ဝါဆို၊ ကျေးဇူးပြုပြီး မနောက်ပါနဲ့”

ဝါဆို ခေါင်းသွင်သွင်ယမ်းပြီး မပီမသအော်တော့ နေနိုင် ဝါဆိုကို ငေးကြောင်ကြည့်နေရာမှ ချက်ချင်းထကာ အရူးတစ်ယောက် လို့ အော်ပါတော့သည်။

“မယ့်ဘူး၊ ဝါဆို စကားမပြောတတ်ဘူးဆိုတာ မယ့်ဘူးဗျာ၊ နင် မနောက်ပါနဲ့ ဝါဆို၊ ဒါ နောက်ကောင်းတဲ့အရာ မဟုတ်ဘူးဟာ”

“သူငယ်ချင်း...”

“နေနိုင်...”

“သား...”

သူ့ကို လှမ်းတားကာ နှစ်သိမ့်ကြပါသည်။

သူ ခြေပစ်လက် ပစ်ထိုင်လိုက်မိပြီး ခေါင်းကိုငှက်ကာ တသိမ့်သိမ့် ရှိတ်ငိုမိပါသည်။

ကျန်တဲ့သူတွေက အလိုက်သိစွာ အခန်းထဲက ထွက်သွားတော့ နေနိုင် ဝါဆို ဘေးမှာ ဝါဆို ကိုသိုင်းဖက်ထားရင်း မျက်ရည်တွေကို မသုတ်မိဘဲ ခေါင်းမောကာ မျက်နှာကြက်ကို ပြုံးကြည့်ကာ...

“တကယ်တော့ နင် စကားပြောတတ်ခြင်း၊ မပြောတတ်ခြင်း ဟာ ငါ့အတွက် မဆိုင်သလို ငါ့အတွက် မထူးဆန်းတော့ဘူး ဝါဆို...”

RJ



ဒီနိုင်းခ

ဒါပေမယ့် နင် စကားမပြောစာတ်ဘူးဆိုတာတော့ ငါ မယုံ
ကြည့်ပါရစေနဲ့တော့”

နေနိုင် ရင်ထဲကစွဲလမ်းမှုအတွက် ဝါဆို မတားချင်တော့ပါ။
ချစ်သူရဲ့ရင်ခွင်ထဲမှာနေပြီး ခဏလောက်တော့ နားချင်နေပါ
သည်။

BURMESE
CLASSIC
.com

ဒီနိုင်းခ